

C:\Users\Plazma\Desktop\Knihy pdb\B\BARKER Clive\\_Barker Clive - 2 - Druhá kniha krve.pdb

PDB Name: zdroj  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 16.8.1973  
Modification Date: 16.8.1973  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

Clive Barker

Knihy krve 2

Strach

Nic nepůsobí člověku takovou rozkoš jako strach. Budete-li mít možnost sedět neviděni mezi dvěma lidmi v kterémkoli vlaku, v kterékoli čekárně či kanceláři, rozhovor, který vyslechnete, se bude zas a znovu vracet k tomuto tématu. Samozřejmě se může zdát, že řeč je o něčem docela jiném katastrofální situace, v níž se nalézá stát, jalové tlachy o smrtelných nehodách na silnici, stále vyšší ceny za ošetření u zubaře; ale odhlédněte od metafor a narážek, jež zastírají podstatu celé debaty, a to, co naleznete, bude prostě strach. A tak, zatímco bez povšimnutí přecházíme otázky podstaty boží a možnosti života věčného, s obzvláštním zalíbením přezvukujeme sebemenší detaily kdejakého lidského neštěstí. Je to úkaz, jenž nezná hranic; ať v lázních nebo v místnosti, kde se koná seminář – stále tentýž rituál. S nutkáním jazyka donekonečna zkoumajícího bolavý zub, vracíme se bez ustání k našim obavám, jež probíráme s dychtivostí hladovce sedícího nad talířem jídla ze kterého se dosud kouří.

Stephen Grace se bál v době, kdy navštěvoval univerzitu, mluvit, a tak se učil mluvit o tom, proč se vlastně bojí. Ve skutečnosti o tom jenom nehovořil, nýbrž analyzoval a pitval jednotlivá zakončení své nervové soustavy, aby dokázal odhalit sebemenší záhyb strachu, jenž v něm dřímá.

Měl na to i svého učitele: Quaid se jmenoval.

Byl věk guruů; jejich doba. Mladí muži i ženy na univerzitách po celé Anglii upírali zraky na východ i na západ v naději, že naleznou někoho hodného následování, někoho, za kým by mohli jít jako ovce; Steve Grace byl jenom jedním z mnoha. Měl jenom smůlu, že to byl právě Quaid, v němž našel svého Mesiáše.

Potkali se ve Studentském klubu.

„Já jsem Quaid,“ představil se chlapec sedící u baru po Stevově boku.

„Hmmm,“

„Ty jsi –?“

„Steve Grace.“

„Ty děláš etiku, že?“

„To sedí.“

„Na jinech seminářích a přednáškách z filozofie tě nevidám,“

„Byl to pro tenhle rok volitelný předmět. Dělam anglickou literaturu a jednoduše jsem si nedokázal představit jak chodím celý rok na staronorštinu.“

„Tak ses rozhodl pro etiku.“

„Jo.“

Quaid objednal dvojitou brandy. Nevypadal zase tak zámožně; ale dát si Steve totéž, naboural by si rozpočet na celý příští týden. Quaid to do sebe hodil a hned si poručil další.

„Co si dáš?“

Steve si hýčkal třetinku zteplalého ležáku, s nímž hodlal vydržet alespoň hodinu.

„Já nic.“

„Ale jen si dej.“

„Já mám co pít.“

„Ještě brandy a pivo pro mého kámoše.“

Steve nedokázal odolat velkorysosti svého společníka. Jedno a půl piva zapracuje v jeho vyhládlém organismu tak, že snáze přetpí beznadějnou jednotvárnost nadcházejícího semináře věnovaného „Charlesi Dickensovi jako sociálnímu analytikovi“. Zíval jen na to pomyslel.

„Někdo by měl napsat disertačku o pití jako sociální aktivitě.“

Quaid chvíli studoval svou brandy a potom ji do sebe vyklopil.

„Nebo jako zapomnění,“ dodal.

Steve na něj pohlédl. Mohl být tak o pět let starší – a Stevovi bylo dvacet. Quaidovo nesourodé oblečení ho zmátlo. Rozdrbané sportovní boty, manšestrové kalhoty, šedobílá košile, která pamatovala i lepší časy, a přes ni velmi drahé kožené sako, jež mu při jeho vysoké, štíhlé postavě moc nepadlo. Obličej měl dlouhý a nikterak pozoruhodný; světle modré oči. tak bledé. že se zdálo, jako by jejich modř přecházela v bílou a za skly silných brýlí zůstávaly jen černé tečky panenek. Rty plné jako Jagger, ale bledém suché a bez kouska smyslnosti. Vlasy – špinavě blond.

Quaida? Soudil Steve, by nebyl problém si splést s holandským překupníkem drog.

Neměl žádné odznaky, jež byly mezi studenty běžným prostředkem, jak demonstrovat své obsese. Neměl nic, čím by dal najevo? co mu vlastně skýtá potěšení a vypadal jako nahý. Je teplouš, feminist, příslušník hnutí za záchranu velryb, nebo fašista či vegetarián? Pro lásku boží, kam s ním?

„Měl ses přihlásit na staronorštinu.“

„Proč?“

„V tomhle kursu se ani neznámkujou písemky.“

Steve o tom ještě nic neslyšel. Quaid však lenošivě pokračoval.

„Prostě je všechny vyhoděj do vzduchu. Ty, co dopadnou lícem nahoru – za jedna, lícem dolů – za dvě.“

Áaa, to byl vtip. Quaid je duchaplný. Steve se pokusil zasmát ale Quaidův obličej zůstal vážný.

„Měl bys dělat staronorštinu,“ opakoval. „Koneckonců, kdo potřebuje biskupa Berkeleyho. Nebo Platona. Nebo...“

„Nebo?“

„Je to všechno na hovno.“

„To je.“

„Pozoroval jsem tě na přednášce z filosofie...“

Quaid začal Steva zajímat,

„... ty si nikdy neděláš žádné poznámky, že?“

„Ne.“

„Říkal jsem si, že si buď musíš nezměrně věřit, nebo že na to prostě kašleš.“

„Ani jedno ani druhý. Totálně se v tom plácám.“

Quaid zamručel a vytáhl z kapsy levné cigarety. Opět v tom bylo cosi nepatřičného. Také jste přece kouřili gauioiesky, camelky nebo vůbec nic.

„To, co tě tu učej, to není žádná skutečná filozofie,“ prohlásil Quaid se zřejmým opovržením.

„Jak to myslíš?“

„Krměj nás tím po troškách. Lžička Platona, lžička Benthamu – žádná pořádná analýza. Je jasné, že to má na první pohled všechny správné znaky. Připomíná šelmu a nezasvěceným dokonce jako šelma i trochu páchne.“

„Jaká šelma?“

„Filozofie. Skutečná filozofie je šelma, Stephene. Nemyslíš?“

„Ještě jsem...“

„Je divoká. Kouše.“

Quaid se lišácky zacenil.

„Je to tak. Kouše,“ opakoval.

Nějak se mu to zalíbilo. A ještě jednou, do třetice všeho dobrého: „Kouše.“

Stephen přikývl. Ta metafora byla nad jeho chápání.

„Myslím, že bychom se měli cítit naším předmětem deptáni.“

Mrzačení vzdělanosti: Quaid se rozpaloval vlastní myšlenkou.

„Měli bychom se bát žonglovat s idejemi, o nichž máme mluvit.“

„Proč?“

„Protože, kdybychom jako filozofové za něco stáli, nevyměňovali bychom si akademické duchaplnůstky. Kašlali bychom na sémantiku; neužívali bychom lingvistických obezliček jenom na to, abychom zamlžovali podstatu věci.“

„A co bychom dělali?“

Steve si začínal pomalu připadat jako na estrádě, jako Quaidův přihrávač v komické scéně. Až na to, že Quaid neměl náladu vtipkovat. Jeho obličej byl strnulý: panenky očí se mu zmenšily do dvou nepatrných bodů.

„Měli bychom se k tě šelmě přiblížit, nemyslíš, Steve? Pohladit ji, polaskat, podojit...“

„Co... ehm... Co je to za šelmu?“

Quaid byl pragmatičností dotazu evidentně poněkud rozladěn.

„Je to předmět každé filozofie, která za něco stojí, Stephene. Jsou to věci, jichž se bojíme, protože jim nerozumíme. Je to tma za dveřmi.“

Steve si představil dveře. A potom tmu. Začal chápat, kam míří Quaidovy spletené myšlenky. Filozofie je způsob, jak hovořit o strachu.

„Měli bychom mluvit o tom, co se skrývá v nitru naší duše,“ řekl Quaid. „Pokud ne... riskujeme...“

Quaidova hovornost byla náhle ta tam.

„Co?“

Quaid civěl do prázdné sklenky, jako by ji chtěl silou vůle přinutit, aby se znovu naplnila.

„Chceš ještě jednu?“ zeptal se Steve a v duchu se modlil, aby odpověď zněla ne.

„Co riskujeme?“ opakoval Quaid otázku. „Myslím, že pokud nepůjdeme tu šelmu hledat...“

Steve viděl, že se pointa blíží.

„... dříve nebo později ta šelma přijde a najde si nás sama.“

\* \* \*

Nic člověku nepůsobí větší rozkoš než strach. Pokud je to ovšem strach někoho jiného. Zhruba následující dva týdny Steve příležitostně sbíral informace o záhadném panu Quaidovi. Nikdo neznal jeho křestní jméno. Nikdo si nebyl jist jeho věkem, ale jedna ze sekretářek měla za to, že je mu přes třicet, což Steva překvapilo. Jeho rodiče, zaslechla Cheryl vyprávět, už zemřeli. Násilnou smrtí, domnívala se. Jak se zdálo, bylo to vše, co bylo o Quaidovi známo.

\* \* \*

„Dlužím ti něco k pití,“ dotkl se Steve Quaidova ramene. Ten vzhledl jako uštknutý.

„Brandy?“

„Díky.“

Steve objednal.

„Překvapil jsem tě?“

„Přemýšlel jsem.“

„Každý filozof by ho měl mít.“

„Mít co?“

„Možek.“

Dali se do řeči. Steve ani nevěděl, proč Quaida vůbec znovu oslovil. Ten chlapík byl o nějakých deset let starší a fungoval v jiné intelektuální kategorii. Kdyby byl k sobě upřímný, musel by si pravděpodobně Steve přiznat, že má z Quaida strach. Ten jeho vytrvalý hovor o šelmách Steva mátl. A přesto chtěl ještě více téhož, další metafory: ještě více toho hlasu bez humoru, jenž ho bude soustavně ujišťovat, jak jsou učitelé k ničemu a studenti slabí.

V Quaidově světě nebylo nic jistého. Neuznával žádné profánní duchovní vůdce a jistě neměl žádnou víru. Zdálo se, že nedokáže pohlížet na žádný systém, ať politický či filozofický, bez značné dávky cynismu.

Ačkoli se jen zřídka kdy zasmál nahlas, Steve věděl, že v jeho pohledu na svět se skrývá jistý druh hořkého humoru. Lidé byli beránci a ovečky a všichni hledali svého pastýře. Samozřejmě, že tito pastýřové byli podle Quaidova mínění, pouhou fikcí. Jedinou realitou byl strach číhající na nevinné ovce ve tmě za ohradou: čekal s trpělivostí omšelého kamene na svou příležitost.

Vše bylo zpochybnitelné, až na fakt existence strachu.

Quaidova intelektuální arogance byla osvěžující. Steve si brzy zamiloval ikonoklastickou lehkost, s níž jeho přítel bourá jednu věrouku za druhou. Někdy bylo bolestné vidět, jak Quaid vynáší nenapadnutelné argumenty proti pravdám, jež Steve považoval za nezpochybnitelné. Ale již po několika dnech ho vzrušoval i pouhý zvuk té demolice. Quaid čistil porost, kácel stromy, zahlazoval pařezy. Steve se cítil být svobodný.

Národ, rodina, církev, zákon. Samý popel. Všechno k ničemu. Samé podvody, pouta a vzduch k nedýchání. Je jenom strach.

„Bojím se, bojiš se, bojíme se,“ bylo Quaidovo oblíbené rčení. „On, ona, ono se bojí. Po této zemi nechodí žádná bytost nadaná vědomím, jež by neznala strach důvěrněji než tlukot vlastního srdce.“

Jednou z Quaidových nejoblíbenějších obětí, jíž se snažil mocí-mermo uštvat, byla jistá studentka filozofie a anglické literatury Cheryl Frommová.

Cheryl Frommová. Vrhala se na každou jeho jen trochu více pobuřující poznámku jako ryba po dešťové kapce a zatímco ti dva na sebe v zápalu boje pomalu tahali nože, Steve pohodlně seděl a pozoroval to divadlo. Cheryl byla, řečeno s Quaidem, patologická optimistka.

„A ty máš zase nasráno v hlavě,“ prohlásila, když debata začala dostávat spád. „Koho asi tak zajímá, že ty se bojiš vlastního stínu? Mě teda ne. Já jsem v pohodě.“

Určitě to tak cítila. Cheryl Frommová byla materiál pro erotické sny, avšak příliš chytrá na to, aby se někdo pokoušel ji sbalit.

„Každý z nás čas od času zakouší strach,“ ohradil se Quaid a bledýma očima upřeně sledoval její obličej ve snaze, jak bylo Stevovi jasné, nalézt trhlinu v její sebejistotě.

„Já ne.“

„Žádný strach? Žádné noční můry?“

„Nic takového. Jsem z dobré rodiny; pod mou postelí žádné bubák nečíhá. Ani dokonce nejím maso, a tak mě netrápí svědomí, když jedu kolem jatek. Mám hovno co nabídnout, Znamená to, že neexistuju?“

„To znamená,“ Quaidův pohled byl pohledem hada, „to znamená, že sebedůvěrou zakrýváš něco velkého ve svém podvědomí.“

„Zpátky k nočním můrám.“

„Velkým nočním můrám.“

„Vyjadřuj se přesně: definuj pojmy, kterými se oháníš.“

„Já ti těžko můžu vykládat, čeho se bojiš.“

„Tak mi řekni, čeho se bojiš ty.“

Quaid zaváhal. „Nakonec,“ prohlásil, „to se vymyká jakékoli možnosti rozboru.“

„Moje prdel se vymyká rozboru!“

Steve se musel pousmát. Cherylina prdel se skutečně vyniká rozboru. Jediný adekvátní způsob, jak na ni reagovat, je padnout na kolena a vzdát jí patřičnou úctu.

Quaid už zase stál za řečnickým pultem.

„Čeho se bojím je moje osobní záležitost. V širším kontextu to nemá žádný význam. Viditelná znamení mé hrůzy, obrazy, jež má mysl produkuje, pokud chceš, aby ilustrovala můj strach, tato znamení jsou jen chabým odvarem ve srovnání s hrůzou, jež tkví v samotných kořenech mé osobnosti.“

„Já mám takové představy,“ vmísil se Steve. „Výjevy z dětství, které mě nutí přemýšlet o...“ Zarazil se, lituje své sdílnosti.

„O čem?“ naléhala Cheryl. „Myslíš věci, které mají co dělat se špatnými zkušenostmi? Pád z kola, nebo něco takového?“

„Možná,“ připustil Steve. „Občas se přistihnu jak na ty výjevy.myslím. Neúmyslně, jenom .Když nejsem soustředěnej. Případá mi to skoro, jako by se k nim má mysl obracela zcela bezděčně.“

Quaid spokojeně zamručel. „Přesně tak.“

„Freud o tom píše,“ pronesla Cheryl.

„Cože?“

„Freud,“ opakovala Cheryl, dávajíc si záležet, aby to vypadalo, jako když mluví s malým dítětem. „Sigmund Freud: možná jsi o něm už něco slyšel.“

Quaidovy rty se zkroutily neskrývaným pohrdáním. Fixace na matku tenhle problém neobjasňuje. Skutečný strach ve mně, v nás všech, je něco, co osobnost předchází, co tu bylo už před ní. Strach je tu ještě dříve, než jsme si schopni uvědomit sami sebe. Už embryo stočené do sebe v matčině lůně pociťuje strach.“

„Pamatuješ si to, že?“ zeptala se ironicky Cheryl.

„Možná,“ odpověděl Quaid smrtelně vážně.

„To lůno?“

Quaid se pousmál. Jako by říkal: „Mam zkušenost, která tobě chybí.“

„Byl to tajuplný, nepřijemný úsměv, jaký by Steve raději nikdy neviděl.“

„Jsi lhář.“ Cheryl vstala ze sedačky a zpražila Quaida pohledem.

„Možná, že jsem,“ připustil – z ničeho nic dokonalý gentleman.

Tím jejich debaty skončily.

Ustaly hovory o nočních můrách, o tom, co se plíží tmou. Příští měsíc vidával Steve Quaida jenom nepravidelně a pokud, tak vždycky ve společnosti Cheryl. Quaid se k ní choval zdvořile, dokonce uctivě. Nenosil už kožené sako, protože Cheryl nesnášela pach surovin pocházejících z mrtvých zvířat. Tato náhlá změna jejich vztahu Stephena mátl, ale připisoval to na vrub své malé zběhlosti v sexuálních otázkách. Nebyl už panic, ale ženy pro něj byly dosud záhadou: rozporuplné, neproniknutelné bytosti.

A také žárlil, ač si to tak docela nepřiznával. Rozčilovalo ho, že ta bohyně erotických snů si pro sebe osobuje tolik Quaidova času.

Byl tu ale ještě další pocit; měl zvláštní dojem, že se Quaid Cheryl dvoří z nějakého jenomjemu známého důvodu. S jistotou cítil, že sex tím motivem nebude, Ne, snažil se ji nějak zahnat do kouta. Kolem Cheryl Frommové obcházela smrt.

Asi po měsíci se Quaid o Cheryl zmínil v rozhovoru.

„Ona je vegetariánka,“ pronesl.

„Cheryl?“

„No jasně, Cheryl.“

„Já vím. Zmiňovala se o tom.“

„Jo, ale u ní to není přechodná záležitost. Ta je tím posedlá. Nesnese pohled na výlohu řeznictví. Nedokáže se dotknout masa, nemůže ho ani cítit...“

„Fakt?“ Steve nevěděl, co si má o tom myslet. Kam tím míří?

„Strach, Steve.“

„Z masa?“

Příznaky se liší od člověka k člověku. Cheryl má hrůzu z masa. Kasá se, jak je zdravá, jak je vyrovnaná. Hovno! Našel jsem ho...“

„Cos našel?“

„Ten strach, Steve.“

„Snad nechceš...?“ Steve nevěděl, jak zvládnout pocit úzkosti, aby mu z hlasu nezazníval tón obvinění.

„Ublížit jí? Ne, v žádném případě jí nechci ublížit. Pokud dojde nějaké úhony, způsobí si ji výhradně sama.“

Quaid ho pohledem hypnotizoval.

„Je čas, abychom se naučili důvěřovat jeden druhému,“ pokračoval Quaid a naklonil se k Stevovi. „Mezi námi dvěma...“

„Poslyš, já nemám pocit, že bych to musel slyšet.“

„Stephene, my se té šelmy musíme dotknout.“

„K čertu se šelmou, nechci to slyšet!“

Steve vstal, aby se jednak vyhnul naléhavému Quaidovu pohledu, ale i proto, aby ukončil rozhovor.

„Jsme přátelé, Stephene.“

„Tak na to ber ohled.“

„Cože?“

„Ticho. Nikomu ani slovo.“

Steve přikývl, Takový slib dodržet nebyl žádný problém. Neznal nikoho, komu by se mohl svěřit se svými obavami, aniž by zároveň nesklidil posměch.

Quaid se zdál spokojený. Odkvapil a nechal Steva na místě s pocitem, že byl přijat do jakési tajné společnosti a že z toho důvodu teď nebude moci mluvit. Quaid s ním uzavřel spojenectví a to bylo něco nervujícího.

Příští týden vynechal všechny přednášky a většinu seminářů. Nedělal si poznámky, do knih ani nenahlédl, nenapsal esej. Když při dvou příležitostech konečně zašel do budovy školy, plížil se po chodbách opatrný jako myš a modlil se, aby nepotkal Quaida.

Ale bál se zbytečně. Když jednou zahlédl na druhé straně nádvoří Quaidova pokleslá ramena, byl jejich nositel zabrán do humorné výměny názorů s Cheryl Frommovou. Její melodický smích se radostně odrážel od stěn katedry dějin.

Steva náhle přešla žárlivost. Být s Quaidem v tak důvěrném vztahu se vůbec nemuselo vyplatit.

Čas, jenž trávil o samotě, vzdálen ruchu přednášek a daleko od přeplněných chodeb, dával Stevově mysli dost prostoru k zahálce. Jeho myšlenky se vrátily jako jazyk k zubu, jako nehet ke strupu.

Tak zabrousily zpátky do dětství.

V šesti letech Steva srazilo auto. Zranění, která utrpěl, nebyla nijak závažná, až na to, že po nárazu částečně ztratil sluch. Byl to pro něj nesmírně skličující zážitek; nechápal, proč je najednou izolován od okolního světa. Byla to nevysvětlitelná muka, a on se bál, že to tak zůstane už navždy.

V jednom okamžiku žil skutečným životem, plným povyku a smíchu. Vzápětí z něj byl vytržen a okolní svět se stal akváriem plným ryb, které naprázdno otvíraly tlamičky a groteskně se usmívaly. A co hůře – bývaly chvíle, kdy trpěl tím, co lékaři nazývají tinnit, zvoněním nebo hučením v uších. Hlavu měl plnou bizarních zvuků, houkání a pískání, dunění, jež znělo jako zvukové efekty doprovázející kanonádu. Svíral se mu v té době žaludek a kolem čela se mu stahoval železný pás, jenž přerušil spojení mezi hlavou a údy a bránil záměru v jeho provedení. Steve byl unášen příbojem paniky, naprosto neschopen porozumět světu, v němž se náhle ocitl, a jeho hlava zatím rachotila a zpívala.

Ale ty největší hrůzy přicházely až v noci. Někdy se probouzel v tom, co bývalo (před tou nehodou) konejšivým lůnem ložnice, a zjišťoval, že mu zvoní v uších.

Pokaždé prudce otevřel oči, tělo vlhké potem, v mysli ten nejdivočejší lomoz, s nímž byl spjat bez naděje na úlevu. Zdálo se mu, že nic už nemůže ztlumit hluk v jeho hlavě a nic ho nemůže vrátit do světa řeči, křiku a smíchu, který opustil.

Byl sám.

To byl počátek, střed a konec jeho strachu. Byl se svou kakofonií naprosto sám. Zavřený v tom domě, v tom pokoji, v tom těle, v té hlavě, věže hluchoty, bez vyhlídky.

Bylo to takřka nesnesitelné. V noci občas propukal v pláč, aniž by se slyšel, a ryby, jež bývaly jeho rodiči, rozsvěcely a přicházely k němu, aby se ho pokusily utiшит. Jejich ústa se, ve snaze pomoci mu, bez hlesu formovala do ohavných tvarů.

Jejich doteky ho nakonec přece jenom utišily; časem se matka naučila, jak zaplašit panický strach, jenž se ho zmocňoval.

Týden před sedmými narozeninami se mu sluch vrátil, sice ne docela, ale dost na to, aby mu to připadalo jako zázrak. Svět rázem dostal ostré kontury; život začal nanovo.

Trvalo několik měsíců, než začal opět důvěřovat smyslům. Stále se ještě v noci napůl probouzel a v polospánku vyčkával, zda se mu znovu v hlavě nerozezvučí onen polámaný orchestrion.

Ačkoli slabounké vyzvánění v uších dodnes bránilo Stevovi navštěvovat s ostatními studenty rockové koncerty, jen málokdy si uvědomoval svou mírnou nahluchlost.

Vzpomínal si, samozřejmě. Velmi dobře. Dokázal si přivolat chuť hrůzy; ten pocit, že mu hlavu drtí železný pás. A dodnes přetrvávala rezidua jeho strachu, strach ze tmy, ze samoty.

Ale na druhou stranu – nebojí se snad každý samoty? Zůstat zcela sám?

Steve měl nyní strach navíc, strach, jenž bylo mnohem, mnohem těžší si přiznat.

Quaid.

Během alkoholických sedánek odhalil Quaidovi příběh svého dětství, své hluchoty, svých nočních děsů.

Quaid znal jeho slabost; přímou stezku k samotnému zdroji Stevova strachu. Měl v ruce zbraň, hůl, kterou ho může přetáhnout, kdy se mu zamane. Možná, že právě proto se rozhodl nemluvit s Cheryl (varovat ji, opravdu to chtěl udělat?) a zcela jistě se kvůli tomu vyhýbal Quaidovi.

Ten člověk v určitém ohledu působil dojmem zosobněného zla. Nic víc, nic méně. Vypadal jako člověk, v němž je zlo hluboce zakořeněno.

Možná, že ty čtyři měsíce s utlumeným zvukem zvýšily Stevovu citlivost na nepatrné náznaky skryté v letmých pohledech, téměř neznatelných úšklebcích a úsměvech, jež se na okamžik objevovaly v lidských tvářích a hned zase mizely. Věděl, že Quaidův život je komplikovaným labyrintem; mapa zachycující jeho složitost byla vepsána do tisíců drobných proměn jeho tváře.

Další fáze Stevova zasvěcování do Quaidova tajemného světa na sebe nechala čekat téměř tři a půl měsíce. Vypukly letní prázdniny a studenti si šli každý svou cestou. Steve pracoval jako obvykle v tento čas v otcově tiskárně; práce to byla mnohahodinová a fyzicky ho vyčerpávala, ale pro Steva znamenala nepopíratelnou úlevu. Univerzita mu zahltila mozek, cítil, jak je přečpaný slovy a idejemi. Všechno to ze sebe vypotil usilovnou dřinou, která mu pomáhala utřídit si zmatek, jenž měl v hlavě.

Byl to dobrý čas: na Quaida si prakticky ani nevzpomněl.

Do školy se vrátil koncem září. Studentů tu zatím bylo jen poskrovnu. Většina přednášek začínala až příští týden; bez obvyklé směsi hlasů, jež si stěžovaly, flirtovaly a hádaly se, panovala v prostorách univerzity melancholická atmosféra.

Steve byl v knihovně a snažil se pro sebe získat několik důležitých knih, dříve než po nich sáhnou ostatní. Vzhledem k seznamu četby byly ty knihy hotový poklad; zvláště když vás v univerzitním knihkupectví soustavně ujišťovali, že žádaná literatura je již na cestě. Ty životně důležité knížky přicházely s železnou pravidelností dva dny po semináři, na němž se o nich mělo diskutovat. Tento rok, jenž byl rokem závěrečným, se Steve rozhodl vyhnout strkanici o těch několika výtisků, jimiž knihovna disponovala.

Ze soustředění ho vytrhl důvěrně známý hlas.

„Dost brzo na práci.“

Steve vzhlédl a setkal se s pohledem Quaidových pichlavých očí.

„Ty mě překvapuješ, Steve.“

„Čím?“

„Svým zápalem.“

„A tak.“

Quaid se usmál. „Co sháníš?“

„Něco od Benthamů.“

„Mám doma ‚Principy morálky a práva‘. Chceš to?“

To je past, Ne: nesmysl. Nabízí knihu; jak si může takové jednoduché gesto interpretovat jako past?

„Jdi s tím přemejšlením,“ Quaidův úsměv se rozšířil, „myslím, že to mám z knihovny. Dám ti to.“

„Děkuju.“

„Co prázdniny? Dobrý?“

„Jo. Díky, A co tvoje?“

„Velice úspěšné.“

Úsměv se změnil v úzkou linku pod jeho...

„Ty sis nechal narůst knír.“

Byl to značně nedomrlý reprezentant svého druhu. Řídký, nepravidelný a špinavě blond putoval sem tam pod Quaidovým nosem, jako by hledal, kudy uniknout z obličejce. Quaid se zdál poněkud na rozpacích.

„To kvůli Cheryl?“

Teď už nevěděl, kam z očima.

„Nóó...“

„Zdá se, že jste měli prima prázdniny.“

Rozpaky byly čímsi zastřeny.

„Udělal jsem pár bezva fotek,“ pochlubil se Quaid.

„Čeho?“

„Prázdninový záběry.“

Steve nevěřil vlastním uším. To si ho Cheryl tak ochočila? Fotky z prázdnin?

„Budeš si myslet, že tě šálí zrak, až uvidíš některý z nich.“

V Quaidově chování bylo něco, co připomínalo Araba prodávajícího pornografické pohlednice. Co to k sakru mohlo být za fotografie, že by Cheryl, jak vyvaluje mindu a čte si k tomu Kanta?

„Nenapadlo mě, že fotíš.“

„Stála se lni z toho hotová vášeň.“

Při slově „vášeň“ se zakřenil. Jen stěží potlačoval vzrušení a celý žhnul nadšením.

„Musíš se na ně přijít podívat.“

„Já...“

„Dneska večer. A rovnou si vyzvedneš toho Benthamů.“

„Mam teď barák pro sebe. Za rohem porodnice na Pilgrim Street. Číslo šedesát čtyři. Někdy po devátý?“

„Dobře. Díky. Pilgrim Street.“

Quaid přikývl.

„Nevěděl jsem, že jsou na Pilgrim Street ještě nějaký obyvatelný domy.“

„Číslo šedesát čtyři.“

Pilgrim Street byla na kolenou. Většina domů již byla srovnána se zemí. Několik se jich drželo z posledních sil. Vnitřní zdi byly nepřírozeně odhalené, růžové a bledě-zelené tapety, krby ve vyšších poschodích visících nad průrvami očiouzených cihel. Schodiště odnikud nikam a zase zpátky.

Číslo šedesát čtyři stál samojediný. Řada domů, která kdysi tvořila vedlejší ulici, byla zdemolovaná a zahrnuta buldozery. Poušť cihelného prachu, která tu zbyla, se pokoušelo osídlit jakési houževnaté a ztřeštěné odvážné býlí.

Bílý pes se třema nohama patroloval kolem domu číslo šedesát čtyři a v pravidelných intervalech si značkoval teritorium. Quaidův dům, ač by si ho sotva kdo spletl s palácem, byl rozhodně přívětivější než okolní pustina.

Usrkávali červené víno, které Steve přinesl, a kouřili trávu. Quaid byl daleko příjemnější než kdykoli předtím a naprosto mu stačilo bavit se o triviálnostech namísto o strachu; čas od času se zasmál; dokonce vyprávěl sprosté vtipy.

Interiér domu byl holý až spartánský. Žádné obrazy na stěnách, nikde žádná výzdoba. Quaidovy knihy, a bylo jich

tu doslova na stovky, se válely na zemi v hromadách nijak neutříděné, pokud mohl Steve soudit. Jednoduchá kuchyň a koupelna. Atmosféra téměř klášterní.

Po dvou poklidných hodinách přemohla Steva zvědavost.

„Tak kde máš ty fotky z prázdnin?“ Uvědomil si, že má trochu problémy s artikulací, ale bylo mu to ukradené.

„Á, můj experiment.“

„Experiment?“

„Řeknu ti pravdu, Steve. Nejsem si tak docela jist, jestli ti je mám ukázat.“

„Proč ne?“

„Zabývám se vážnou záležitostí, Steve.“

„A já nejsem pro vážné záležitosti dost zralej, to chceš říct?“

Steve měl pocit, že jím Quaid manipuluje, a taky tomu tak bylo.

„Neřekl jsem, že nejsi zralej.“

„Tak o co, k sakru, jde?“

„O fotky.“

„Čeho?“

„Pamatuješ si na Cheryl?“

Mno jo, fotky Cheryl.

„Jak bych mohl zapomenout?“

„Na tenhle semestr se nevrátí.“

„Ale?“

„Udělal objev.“

Quaidův pohled byl pohledem baziliška.

„Co tím chceš říct?“

„Cheryl byla vždycky hrozně sebejistá, že?“ Mluvil o ní, jako by už byla po smrti. „Sebejistá, rozvázná, chladnokrevná.“

„Jo, myslím, že jo.“

„Vobyčejná mrdna. Jediný, co ji zajímalo, bylo pořádně si zapracat.“

Steve se nad Quaidovými sprostěrnami uculoval jako malý kluk. Bylo to drobet šokující: asi jako vidět svého učitele s ptákem visícím z kalhot.

„Strávila tu kus prázdnin.“

„Tady?“

„V tomhle domě.“

„Takže ti vyhovuje?“

„Je to ignorantská kráva. Je domejšlivá, je ubohá, je blbá. Ale furt mi nechtěla dát, nechtěla mi dát jednu jedinou zasranou věc.“

„Jako že s tebou nechtěla klátit?“

„Ale kdepak, ta má kalhotky dole dřív, než se na tebe vůbec podívá. Nechtěla mi dát svůj strach...“

Zase ta stará písnička.

„Ale přesvědčil jsem ji, když se naplnil čas.“

Quaid vytáhl zpoza hromady filozofických spisů nějakou krabičku. Byl v ní svazek černobílých fotografií, zvětšených na dvojnásobek velikosti pohlednice. Podal první ze série přes stůl Stevovi.

„Strčil jsem ji pod zámek, Steve.“ Quaid mluvil věčně, jako rozhlasový hlasatel předčítající zprávy. „A kdybych se přesvědčil, jestli ji dokážu trošičku popíchnout, aby ukázala svůj strach.“

„Co tím myslíš, žeš ji strčil pod zámek?“

„Nahoru do patra.“

Steve se cítil nějak divně. Slyšel, jak mu v uších tichounce zpívá. Po špatném víně mu vždycky zvonilo v hlavě.

„Zavřel jsem ji nahoře,“ opakoval Quaid, „v rámci experimentu. Proto jsem taky vybral tenhle dům. Žádní sousedé, kteří by mohli něco zaslechnout.“

„Žádní sousedé, kteří by mohli zaslechnout co?“

Steve pohlédl na zrnitý obrázek.

„Skrýtá kamera,“ prohlásil Quaid, „neměla tušení, že ji fotografuju.“

Na první fotografii byl malý, ničím nezajímavý pokojík. Něco střízlivého nábytku.

„To je ten pokoj. V horním poschodí. Teplý. Poněkud drsný. Žádný hluk.“

Žádný hluk.

Quaid nabídl fotografii číslo dvě.

Tentýž pokoj. Tentokrát byla většina nábytku odstraněna. Na zemi u zdi ležel spací pytel. Stůl. Židle. Světlo z holé žárovky.

„Takhle jsem jí to připravil.“

„Vypadá to jako cela.“

Quaid souhlasně zamručel.

Fotografie třetí. Ten samý pokoj. Na stole džbán s vodou. V rohu pokoje kbelík nedbale zakrytý ručníkem.

„K čemu je tam ten kbelík?“

„Aby měla kam chcat.“

„Aha.“

„Hygiena zaručena,“ upřesnil Quaid. „Neměl jsem v úmyslu degradovat ji na úroveň zvířete.“  
I přes svou při-opilost chopil se Steve Quaidova výroku. Nezamýšlel degradovat ji na úroveň zvířete. Nicméně...  
Čtvrtá fotografie. Na stole, na talíři bez vzorku, kus masa. Čouhá z něj kost.  
„Hovězí,“ pronesl Quaid.  
„Ale ona je vegetariánka.“  
„Tak ať je. Je to mírně nasolené, dobře uvařené chutné hovězí.“  
Fotografie pátá. Stejná scéna. Cheryl je v pokoji. Dveře jsou zavřené. Cheryl do nich kope, buší pěstmi, obličej –  
vztekm rozmazaná skvrna.  
„Umístil jsem jí do toho pokoje zhruba v pět hodin ráno. Spala: sám jsem jí přenesl přes práh. Velmi romantické.  
Netušila, která bije.“  
„Tys ji tam zamkl?“  
„No ovšem. Experiment.“  
„Ona o tom nic nevěděla?“  
„Mluvili jsme o strachu, znáš mě. Věděla, po čem se pídím. Věděla, že potřebuju pokusného králíka. Brzy jí to došlo.  
Jakmile si uvědomila, co mám za lubem, uklidnila se.“  
Šestá fotografie. Cheryl sedí v rohu pokoje a přemýšlí.  
„Nejspíš si věřila, že mě udolá trpělivostí.“  
Sedmá fotografie. Cheryl pozoruje hovězí kýtu na stole.  
„Vydařená fotka, nemyslíš? Všimni si toho znechuceného výrazu. Byla jí odporná už pouhá vůně vařeného masa.  
Samozřejmě neměla hlad.“  
Fotografie číslo osm. Cheryl spí.  
Devět: Cheryl močí. Stevovi byl pohled na dívku dřepící na kbelíku s kalhotkami u kotníků nepříjemný. Na obličej  
měla stopy pláče.  
Deset: pije vodu ze džbánu.  
Jedenáct: znovu spí, zády do pokoje, schoulená do sebe jako embryo.  
„Jak dlouho byla v tom pokoji?“  
„Tady to byla teprve čtrnáctá hodina. Rychle ztrácela představu o čase. Žádné střídání světla a tmy. Biologické  
hodiny se jí rozhasily natotata.“  
„Jak dlouho byla uvnitř?“  
„Dokud se nepotvrdil můj předpoklad.“  
Dvanáct: vzhůru, obchází kolem stolu, přistižena, jak pokradmu okukuje maso.  
„To je z následujícího rána. Já jsem v tu dobu spal: kamera dělala automaticky každou čtvrt hodinu jeden snímek.  
Všimni si jejích očí...“  
Steve se podíval zblízka. V Cherylině obličej se zračila jistá dávka zoufalství, vyčerpaný, divoký pohled. Upírala na  
maso zrak, jako by ho chtěla hypnotizovat.  
„Vypadá nemocně.“  
„Je unavená, to je všechno. Od chvíle, co se jí to stalo, prospala spoustu času, ale jak se zdá, byla vyčerpaná víc  
než kdy jindy. Už neví, je-li noc či den. A má samo-sebou hlad. Už to trvá jeden a půl dne. Už je trochu víc než jenom  
vyhládlá.“  
Třináct: opět spí, stočená do klubíčka, jako by se chtěla sama v sobě skrýt. Čtrnáct: znovu pije.  
„Vyměnil jsem ten džbán, když spala. A že to byl hluboký spánek. Mohl bych tam klidně stepovat a nebylo by ji to  
probudilo. Daleko mimo tento svět.“  
Quaid se zakřenil. Šílenec, pomyslel si Steve, ten chlap je šílenec.  
„Bože, tam to puchlo. Víš, jak ženský někdy páchnou; není to pot. Těžkej odér. Jako syrový maso. Pach krve.  
Dostala prostě krámy. S tím jsem nepočítal.“  
Patnáct: dotýká se masa.  
„A tady přichází strach.“  
Steve pozorně studoval fotografii. Zrnitost rozostřovala detaily, ale že Cheryl trpí, to bylo jisté. Obličej se jí vraštil  
napůl touhou, napůl odporem.  
Šestnáct: vrhá se proti dveřím celým tělem. Její ústa – černá skvrna úzkosti – ječí přes dveře do míst, z nichž  
nepřichází žádná odpověď.  
„Kdykoliv se podívala na maso, přestala mi spílat.“  
„Jak dlouho už to trvá?“  
„Začíná třetí den. Diváš se na hladovou ženskou.“  
To se přehlédnout nedalo. Na další fotografii stojí, rovná jako svíce, uprostřed místnosti, odvrací oči od pokušení,  
jež na ni číhá na stole, a jak se snaží vyrovnat se svým dilematem, čiší jí z celého těla obrovské napětí.  
„Vždyť musela umírat hlady.“  
„V pohodě by vydržela deset dní bez jídla. Půsty jsou v celém civilizovaném světě běžnou záležitostí, Steve.  
Šedesát procent Britů je neustále obézních. Stejně byla moc špekátá.“  
Osmnáct: to špekáté děvče sedí ve svém koutku a kvílí.  
„Tady někde začínají halucinace. Jen takoví mentální mravenčci. Má pocit, že jí něco leze ve vlasech nebo po  
hřbetech rukou. Viděl jsem, jak chvílemi kouká před sebe – do blba.“  
Devatenáct: Myje se. Je svlečená do půl pasu, má těžká ňadra a prázdný obličej bez výrazu. Hovězí má tmavší  
odstín než na předchozím snímku.

„Pravidelně se myla. Nikdy neuplynulo dvanáct hodin, aby se neumyla od hlavy až k patám.“

„To maso je nějaký...“

„Odleželý?“

„Černý.“

„V tom pokojíku je dost teplo; a taky je tam pár much. Našly to maso a nakladly do něj vajíčka. Jo, je opravdu slušně odleželý.“

„To byla součást tvého plánu?“

„Samo. Jestliže se jí dělalo zle z čerstvého masa, co potom, až bude v rozkladu? To je podstatou jejího dilematu. Čím déle bude otálet, tím nechutnější bude to, co se jí nabízí k snědku. Je v pasti strachu z masa na jedné straně a hrůzy z toho, že by mohla umřít na straně druhé. Co převládne?“

Steve nebyl v pasti o nic méně.

Na jednu stranu zašel ten žert už příliš daleko a Quaidův experiment se stal cvičením v sadismu. Na druhou stranu chtěl vědět, jak celá ta záležitost skončí. V pohledu na utrpení té ženy bylo nepopíratelně cosi fascinujícího.

Dalších sedm fotografií – dvacet, dvacet jedna, dva, tři, čtyři, pět, šest – zachycovalo stále totéž. Spánek, mytí, močení, pokukování po mase. Spánek, mytí, močení...

A potom dvacet sedm.

„Vidíš?“

Bere maso do ruky.

Ano, s hrůzou v očích ho bere do ruky, Ta hovězí kýta je už ve slušném rozkladu, posetá mušími vajíčky. Odporné.

„A už to žere.“

Další fotografie a na ní Cheryl s obličejem zabořeným v mase.

Steve měl pocit, jako by sám ochutnal to zkažené maso. Vybavil si ten odporný puch a na jazyce ucítil chuť hníloby. Jak to dokázala?

Dvacet devět: zvrací do kýblu v rohu místnosti.

Třicet: sedí s pohledem upřeným na prázdný stůl. Džbán na vodu se roztrhl o zeď. Talíř také nezůstal ušetřen. Maso leží na zemi pokryto šlemem rozkladu.

Třicet jedna: Cheryl spí? hlavu zabořenou v spletnosti rukou.

Třicet dva: stojí a pohledem vyzývá maso na podlaze. Hlad, který cítí, je v obličeji jasně čitelný. A taky hnus.

Třicet tři: spí.

„Jak dlouho?“ zeptal se Steve.

„Pátý den. Ne, šestý.“

Šest dní.

Třicet čtyři: rozmazaná postava. Zřejmě se vrhá proti zdi. Možná do ní tluče hlavou. Těžko říct. Steve neměl nejmenší chuť se na to ptát. V hloubi duše to ani vědět nechtěl.

Třicet pět: znovu spí, tentokrát pod stolem. Spací pytel je roztrhaný na kusy, cáry látky a vycpávka je roztroušena po místnosti.

Třicet sedm: jí zahňívající maso.

Sedí klidně pod stolem jako neandrtálec ve své jeskyni a trhá to maso řezáky. V obličeji už zase nemá žádný výraz; všechnu svou energii soustřeďuje k jedinému cíli. Jíst. Jíst, dokud hlad nepomine. Dokud se neztratí ta hladová bolest v břiše, dokud nevypuďí z hlavy onen pocit nevolnosti.

Steve upřeně zíral na fotografii.

„Nepříjemně mě překvapilo,“ komentoval to Quaid, „jak náhle to vzdala. V jednom okamžiku se zdálo? Jako by v sobě měla víc vůle k odporu než kdykoliv předtím. Ten monolog u dveří byl tou samou směsí hrozeb a zapřísahání, jakou mi adresovala den co den. A potom se takhle složí. Dřepne si pod stůl a ohlodá to hovězí až na kost, jako by to byla nejvybranější pochoutka.“

Třicet osm: spí. Dveře jsou otevřené. Dovnitř proniká světlo.

Třicet devět: pokoj zeje prázdnotou.

„Kam odešla?“

„Odploula se do přízemí. V kuchyni do sebe zvrhla několik sklenic vody a tři nebo čtyři hodiny potom seděla na židli, aniž by pronesla jediné slovo.“

„Mluvil jsi s ní?“

„Nakonec. Když se začala probírat z amnézie. Experiment byl u konce. Neměl jsem v úmyslu jí ubližovat.“

„Co říkala?“

„Nic.“

„Nic?“

„Vůbec nic. Dlouho se mi zdálo, že si není vědoma mé přítomnosti. Potom jsem uvažil nějaké brambory – snědla je.“

„Nepokusila se zavolat policajty?“

„Ne.“

„Ne. Věděla, o co mi šlo. Neplánovali jsme to sice předem, ale o takových experimentech jsme spolu v čistě teoretické rovině hovořili. Jak vidíš, nic se jí nestalo. Snad jenom ztratila nějaké to kilo, ale to je asi tak všechno.“

„Kde je teď?“

„Odešla příští den. Kam? To nevím.“

„A co to všechno dokazuje?“

„Vůbec nic, možná. Ale byl to zajímavý začátek mých výzkumů.“

„Začátek? To byl jenom začátek?“  
Steve byl Quaidem znechucen. Zřetelně se to odráželo v tónu jeho hlasu.  
„Stephene...“  
„Mohls ji zabít!“  
„Ne.“  
„Mohla se z toho pominout, Přijít navždy o rozum.“  
„To je možné. Ale nepravděpodobné. Byla to žena se silnou vůlí.“  
„Ale tys ji v ní zlomil.“  
„Jo. Byla to cesta, na kterou byla připravena. Mluvili jsme o tom, že vyjdeme jejímu strachu vstříc. A tak jsem jí tu cestu připravil. Nic víc, nic méně.“  
„Donutíš ji k tomu. Jinak by se na ni nevydala.“  
„To je pravda. Byla to pro ní jistá forma vzdělávání.“  
„Takže teď jsi učitel?“  
Steve by rád zbavil svůj hlas sarkasmu. Ale byl tam. Sarkasmus, vztek, a trošku strach.  
„Ano, jsem učitel,“ odvětil Quaid; hleděl kose na Steva nezaostřeným pohledem. „Učím lidi strachu.“  
Steve upřeně civěl na podlahu. „Jsi spokojený s tím, co jsi zatím naučil?“  
„A naučil se, Steve. Sám se učím. Svět strachu je velice vzrušující objekt výzkumu. Zvláště, když k tomu máš inteligentní subjekt. Navzdory logickému zdůvodňování...“  
„Steve se zvedl. „Už nemám chuť to poslouchat.“  
„Hmm. Tak jo.“  
„Mám brzy ráno seminář.“  
„Ne.“  
„Cože?“  
„Tep ve spáncích, malátnost.“  
„Ne. Ještě nechod.“  
„Proč?“ Srdce bilo na poplach. Báł se Quaida a až dosud si neuvědomoval, jak mocný je jeho strach. „Mám tu ještě pár knih, které ti chci půjčit“  
Steve cítil, že se červená. Mírně. Co si v tu chvíli myslel? Že ho Quaid složí na zem jako při ragby a začne experimentovat s jeho strachem?  
Ne. Idiotský nápad.  
„Mám knihu o Kierkegaardovi, bude se ti líbit. Během dvou minut jsem zpátky.“  
Quaid s úsměvem opustil pokoj.  
Steve se posadil a začal se opět probírat fotografiemi. Nejvíce ho fascinoval okamžik, kdy Cheryl poprvé vzala do rukou zahnívajícím maso. Její obličej měl v tu chvíli výraz zcela nepříznávný pro ženu, kterou znal. Byly v něm vepsány pochyby, zmatek a nesmírný – strach.  
Bylo to Quaidovo slovo. Oplzlé, obscénní slovo, jež se mu ode dneška bude vždy spojovat s Quaidovým týráním nevinné dívky.  
Steve chvíli přemýšlel, jaký asi má výraz on sám, když si prohlíží tyhle fotky. Nezračí se v jeho obličejí tentýž zmatek? A možná i strach, jenž čeká, až bude puštěn ze řetězu.  
Uslyšel za sebou nějaký zvuk. Zvuk příliš tichý, než aby ho mohl způsobit Quaid.  
Ledaže by se plížil po špičkách.  
„Pane Bože, ledaže by se...“  
Na Stevova ústa a nos se přitiskla na několikrát složená, chloroformem napuštěná utěrka. Bezděčně vdechl a čpavé výpary, jež mu podráždily sliznice, způsobily, že se mu oči zalily slzami.  
Někde v koutku Stevovy bytosti se objevila černá kulička, těsně mimo zorné pole, a začala se rozpínat. Ta skvrna pulsovala v rytmu zrychlujícího tepu.  
Ve středu hlavy se jako závoj spouštěl Quaidův hlas.  
„Stephene.“  
A opět.  
„...ephene.“  
„... ene.“  
„... ne.“  
Černá skvrna se stala celým světem. Ten svět byl tmavý a vzdaloval se. Mizel z dohledu, mizel z mysli.  
Steve padl mezi fotografie.

Když se probudil, nedošlo mu, že je při vědomí. Všude byla tma, ze všech stran. Ležel asi hodinu s očima dokořán, než si uvědomil, že je má otevřené.

Zkusmo zahýbal nejprve pažemi a nohama, potom i hlavou. Nebyl připoután, jak očekával... až na jednu nohu. V každém případě mu obepínal kotník levé nohy řetěz – nebo něco podobného. Sdíralo mu to kůži, když sebou příliš mlel.

Podlaha pod ním neskýtala žádné velké pohodlí a když ji ohmatl rukou, uvědomil si, že leží na nějaké obrovské mříži či spíše roštu. Byl kovový a jeho pravidelně členěný povrch se rozprostíral do všech stran dál, než Steve dosáhl. Když prostrčil ruku dírou v mřížoví, nic nenahmatl. Jenom prázdný prostor – spadl do temnoty, jež se pod ním otevírala.

První snímek pořízený infračervenou kamerou, jímž počínala dokumentace Stevova uvěznění, zobrazoval jeho průzkum. Přesně jak Quaid předpokládal, objekt se choval naprosto racionálně. Žádná hysterie. Žádné kletby. Žádné slzy. Tento objekt znamenal skutečnou výzvu. Přesně věděl, oč tu běží; bude na svůj strach reagovat rozumově. Určitě dá více práce zlomit jeho mysl, než tomu bylo u Cheryl.

Ale až podlehně – oč bude takový výsledek cennější! Nebude jeho duše natolik otevřená, aby se jí Quaid mohl dotknout? V tom chlapci toho bylo tolik, co chtěl prostudovat.

Stevovy oči si postupně zvykly na tmu.

Byl uvězněn v jakési šachtě. Byla dokonale kulatá a měřila v průměru, jak odhadoval, nějakých dvacet stop. Je to snad větrací šachta tunelu nebo nějaké podzemní továrny? Stevova mysl mapovala oblast kolem Pilgrim Street ve snaze vypíchnout nejpravděpodobnější místo, kam ho Quaid mohl uklidit. Nic nevymyslel.

Nic.

Byl na místě, jehož polohu nedokázal určit.

Šachta neměla žádné kouty, na něž by mohl soustředit pohled; stěny nenabízely žádnou trhlínu ani škvíru, v níž by mohl ukrýt své vědomí.

A co hůř, leží tu rozcáplý s rozhozenými rukama na roštu, zavěšený nad propastí. Temnota pod ním nevydala žádné svědectví: šachta byla možná bezdná. A od pádu ho dělí jenom tenká síť mřížoví, k němuž ho poutá slabý řetěz kolem kotníku.

Představoval si, jak se vznáší pod prázdnou černou oblohou a nad nekonečnou temnotou. Vzduch byl teplý a páchl ztuchlinou, vysušil náhle se vyřinuvší slzy a nechal mu po nich zalepené oči. Sotva slzy pominuly, začal volat o pomoc, ale tma jeho křik snadno pohltila.

Když křikem ochraptěl, opět se položil na mříž. Nemohl se zbavit pocitu, že temnota pod jeho chatrným ložem nemá konce. Bylo to absurdní, samozřejmě. Všechno má svůj konec, řekl si hlasitě.

Všechno má svůj konec.

A přesto, nikdy si nemůže být jistý. Kdyby spadl, poletí a poletí a neuvidí, jak se blíží dno. Třebaže se snažil nedívat se na celou věc tak pesimisticky a raději uvažovat pozitivnějším způsobem mysl mu vzápětí vyčarovala před očima obrázek jeho pádu: řítí se k zemi a je už pouhou stopu ode dna, ale jeho oči to nevidí, mozek to nepředvídá.

A přijde úder.

Spatří světlo, až se mu hlava tím nárazem roztříští? Pochopí v tom okamžiku, že se jeho tělo stalo bezcenným odpadem? Pochopí, proč žil a proč umřel?

Potom si pomyslel: toho se Quaid neodváží. „Neodváží!“ zavřeštěl. „Neodváží.“

Ta tma kolem byla požiračem slov. Jen do ní zaječel, už měl pocit, jako by nevydal ani hlásku.

A jiná představa: skutečný padouch. Co když Quaid vyhledal to kruhové peklo a uvrhl ho do něj, protože ho nikdy nikdo neobjeví, protože ho nikdy nikdo nevypátrá? Možná chce dotáhnout svůj experiment až po svou mez.

Až po svou mez. Tou hranicí byla smrt. A nebude to v Quaidově experimentu ten nejpodstatnější moment? Pozorovat umírajícího muže: pozorovat jeho strach ze smrti, tu zlatonosnou žílu hrůzy, to postupné přibližování se hranici, ze které už není návratu. Sartre napsal, že žádný člověk nemůže poznat svou vlastní smrt. Ale poznávat smrt druhých, zblízka – pozorovat akrobatické kousky, jimiž se mysl zajisté bude snažit vyhnout hořké pravdě – to je skutečný klíč k poznání podstaty smrti, není-liž pravda. Možná, že to může člověka do jisté míry připravit na vlastní smrt. Prožít strach v zastoupení někoho jiného je ten nejbezpečnější a nejrozumnější způsob, jak se dotknout oně šelmy.

Ano, pomyslel si, Quaid by měl mohl zabít, veden vlastním strachem. Ta myšlenka naplnila Steva zadostiučiněním. Quaid, ten nezaujatý experimentátor, ten rádoby učitel, je posedlý hrůzou ze svého vlastního strachu, jenž kypí v hlubinách jeho duše.

Proto musí sledovat, jak jednají druzí, jsou-li vedeni strachem. Hledal řešení, východisko pro sebe samého.

Než to Steve všechno promyslel, uběhly celé hodiny. V té tmě byla jeho mysl rychlá jako rtuť, ale stejně nekontrolovatelná. Nebylo snadné rozvíjet postupně jedinou úvahu. Myšlenky byly jako rybky, malé, mrštné rybičky, jež se mu pokaždé bleskurychle vykroutily, kdykoliv se je pokoušel uchopit.

Ale za každým přemetením jeho myšlenek zůstávalo vědomí, že nesmí Quaidovi nahrávat. To bylo jisté. Musí zachovat klid, dokázat, že je jako objekt pro Quaidovy výzkumy zcela bezcenný.

Fotografie pořízené v těchto hodinách ukazují Steva ležícího na roštu se zavřenými očima a mírně podmračeným výrazem v obličeji. Občas mu přes rty, paradoxně, přelétl úsměv. Někdy bylo těžké rozhodnout, zda spí či bdí, přemýšlí nebo sní.

Quaid vyčkával.

Nakonec Stevovi začaly oči jezdit pod víčky sem a tam, neklamná známka spánku.

Byl čas pohnout soukolím...

Steve se probudil s rukama spoutanými železky. Vedle sebe uviděl na podnosu položenou misku s vodou a vedle ní druhou misku plnou vlažné nesolené kaše z ovesných vloček. Vděčně se pustil do jídla.

Zatímco se krmlil, uvědomil si dvě věci. Za prvé, že zvuky, jež provázejí kousání a polykání? mu až příliš hlasitě rezonují v hlavě. Za druhé, že mu cosi tísní spánky.

Fotografie ukazují, jak si Steve nemotorně osahává hlavu, spoutanou jakýmsi postrojem, z něhož vedou do uší dvě zátky, takže k němu zvenčí nepronikne žádný zvuk.

Fotografie ukazují jeho zmatek. Potom zlost. A potom strach.

Steve je hluchý.

Všechno, co slyší, jsou hluky v jeho hlavě. Cvakání vlastních zubů. Čvachtavé zvuky žvýkání a polykání. Zvuky,

jež se rozléhají mezi ušima jako výstřely z děla.

Z očí mu vytryskly slzy. Kopal patami do mříže a neslyšel, jak podpatky bot řinčí o kovové tyče. Ječel tak dlouho, až začal mít pocit, že mu krvácí hrdlo. Neslyšel jediný z těch výkřiků.

Zmocnila se ho panika.

Fotografie zachycují její zrod. Žhnoucí tváře. Oči dokořán, v šklebu odhalené zuby a dásně.

Vypadal jako vyděšená opice.

Rázem tu byly všechny ty důvěrně známé pocity z dětství. Poznával je jako tváře starých nepřátel; třesoucí se údy, pot, nevolnost. V zoufalství zvedl misku s vodou a vylil si ji do obličeje. Šok, jež mu způsobila studená lázeň, zabránil jeho vědomí stoupat dál po stupíncích paniky. Natáhl se na rošt jako prkno a nutil se zhluboka dýchat.

Klid, jen klid, jen klid, říkal si nahlas.

Slyšel, jak mu v ústech cvaká jazyk. Slyšel i to, jak líně se pohybující hlen přehrazuje a zase uvolňuje chodbičky v nose. A nyní rozpoznal nepatrný, měkký sykot, jenž vyčkával pod úrovní všech ostatních hluků. Zvuk své mysli...

Bylo to jako bílý šum mezi jednotlivými stanicemi v rádiu, totéž kvílení, které slýchal v anestézii, tentýž zvuk, který slýchal na pomezí spánku a bdění.

Udy mu dosud probíhaly nervózní záškuby. Steve si jenom matně uvědomoval, že zápasí se železky, přestože mu jejich hrany sdíraly kůži na zápěstích.

Kamera neúprosně zachytila všechny reakce. Jeho zápas s hysterií: patetický pokus skrýt svůj strach. Jeho slzy. Krvácející zápěstí.

Nakonec zvítězilo vyčerpání; tak, jako tomu často bývá u malých dětí. Kolikrát jen usínají se slanou chutí slz v nose a ústech, neschopny dalšího boje?

Úporný zápas zvedl hladinu hluku v jeho hlavě. Nyní, namísto ukolébavky? Uspával ho vlastní mozek pískotem a hučením.

Zapomnění je dobrá věc.

Quaid byl zklamaný. Z rychlosti, s jakou se dostavila odezva, bylo jasné, že nemůže trvat dlouho a Stephen Grace se psychicky zhroutí. Po pravdě řečeno, byl na to zralý už po několika hodinách experimentu. A Quaid na Steva spoléhal. Tolik měsíců příprav a teď se zdálo, že Steve přijde o rozum, aniž by nechal jediný zachytý bod.

Quaid potřeboval jediné slovo, jediné mizerné slovíčko. Malé znamení, týkající se podstaty Stevovy zkušenosti. A nebo ještě lépe – něco, z čeho by vyplynulo řešení, nějaký léčivý talisman, modlitba třebas. Určitě vzejde ze Stevových rtů nějaká spása, až bude jeho duše pohlcena šílenstvím. Něco tam přece být musí.

Quaid číhal jako mrchožravý pták, jenž okolkuje poblíž místa, kde se odehrává nějaká násilnost, a čeká na pamlsek.

Steve se probudil obličejem dolů. Vzduch byl daleko zatuchlejší a kovové tyče se mu zařezávaly do tváře. Bylo mu vedro, nepříjemně.

Ještě ležel. Dával čas očím, aby si opět přivykly na okolí. Linie mřížoví ubíhaly v dokonalé perspektivě ke stěně šachty. Ta jednoduchá síť zkřížených tyčí ho zasáhla svou krásou. Ano, krásou. Jezdil pohledem po liniích roštu tam a zpět, dokud ho ta hra neunavila. Když se znučeně převrátil na záda, ucítil, jak se pod ním rošt rozechvěl. Byl snad teď méně stabilní? Zdálo se, že se při každém pohybu trochu zhoupne.

Že byl zpocený, rozeplnul si Steve košili. Na bradě měl slinu, skanula mu tam ve spánku, ale neobtěžoval se ji utřít. A co má být, že slintá? Vidí to snad někdo?

S košilí napůl svlečenou si jednou nohou zouval botu z druhé nohy.

Bota: mříž: pád. Zlenivělé mysli se podařilo vytvořit tento logický řetězec. Steve se posadil. Ubohá, ubohá bota. Spadne mu bota. Propadne mezi tyčemi a bude navždy ztracená. Ne. Nakonec se vyvážíla na hraně jednoho z otvorů mříže, když se bude snažit, může ji ještě zachránit.

Natáhl se po své nešťastné, ubohé botě a jeho pohyb otřásl rostem.

Bota začala klouzat.

„Prosím tě,“ škemral, „nepadej.“ Nechtěl přijít o svou krásnou botu, o svou milou botičku. Nesmí spadnout. Nesmí.

V okamžiku, kdy se po ní natáhl, bota se překotila? Podpatkem dolů propadla mříží a zmizela v temnotách. Stevovi se z úst vydralo zaúpění.

Kéž by alespoň slyšel; mohl by počítat vteřiny jejího pádu. Věděl by, za jak dlouho temný úder ohlásí, že dosáhla cíle na dně šachty. Alespoň by bylo jasné, jak daleko si bude muset letět pro smrt.

Už to nemohl déle vydržet. Převalil se na břicho, prostrčil obě paže rostem a zaječel: „Půjdu za tebou! Půjdu za tebou!“

Nemohl už déle snášet to čekání na pád, ve tmě, v kvilícím tichu. Toužil jen po tom, aby mohl následovat svou botu dolů, dolů tmou, ke svému konci na dně šachty, nadobro tu hru ukončit.

„Přijdu! Přijdu! Přijdu!“ vřeštěl, smlouvaje s gravitací. A mříž se pod ním pohnula.

Něco prasklo. Čep, řetěz, provaz, jenž udržoval mříž ve vodorovné pozici, se přetrhl. Začal klouzat vstříc temnotě.

S hrůzou si uvědomil, že už není připoután.

Spadne.

Ten chlápek si to přeje. Ten úchylák – jak se vlastně jmenuje? Quake? Quail? Quarrel...

Rošt se dál nakláněl a Steve se automaticky chytil oběma rukama železných tyčí. Možná, že vůbec nechce sletět za svou botou. Možná, že život, ta troška života k dobru, mu stojí za to, aby se držel té...

Tma za okrajem mříže byla tak černočerná, kdo může vědět, co se v ní skrývá?

V hlavě mu zesílil hluk panického strachu. Bušení trpícího srdce, chrounání hleny v nose, suché chrastění patra. Potem zvlhlé dlaně pomalu opouštěly síly. Zemská přitažlivost po něm toužila. Uplatňovala přirozený nárok na jeho

tělo: žádala si jeho pád. Na okamžik, ohlédnuv se přes rameno do zejícího jícnu, měl dojem, jako by se pod ním ve tmě pohybovaly jakési zrůdy. Komická, zřeštěná stvoření, hrubě načrtnuté obrysy, stín vedle stínu. Odporné čmáranice, jež po něm mlsně pošilhávaly z jeho dětství a natahovaly po něm klepeta.

Ruce ho nechaly na holičkách; stal se kořistí strachu. „Mami,“ pronesl.

„Mami.“

To bylo to slovo. Quaid ho jasně slyšel, v celé jeho banalitě.

„Mami!“

V okamžiku, kdy Steve dopadl na dno šachty, měl daleko k tomu, aby uvažoval o tom, jak dlouho padal. Když mu povolily ruce a on si uvědomil, že se nadobro stal kořistí temnoty, v hlavě mu zajiskřilo. Pud sebezáchovy mu uvolnil tělo, takže si nárazem nezpůsobil žádné vážnější zranění. Celý život se mu roztříštil na kousičky, jež našly spočinutí v hlubině paměti. Zbyly jen nejzákladnější vitální projevy.

Konečně se rozžehlo světlo. Steve pohlédl na muže, který stál ve dveřích v masce Mickeymause, a věnoval mu úsměv. Byl to úsměv dítěte, úsměv plný vděku, jímž častoval svého zachránce. Dovolil muži, aby ho vzal za kotníky a vytáhl ho z velké kruhové místnosti, v níž ležel. Měl mokré kalhoty a věděl, že se pokadil. Ale nevádí, ta legrační myš ho přece ukonejší.

Byl vlečen z mučírny a hlava se mu na ramenou klínkala sem a tam. Na podlaze, v úrovni jeho očí, ležela nějaká bota. A asi dva metry nad ním byla mříž, ze které spadl.

Vůbec nic to nebylo.

Dovolil té myši, aby ho usadila v jakémsi světlém pokoji. Nechal tu myš, aby mu vrátila uši, ačkoli o to dvakrát nestál. Bylo tak legrační pozorovat ten tichý, bezhlesý svět. Musel se tomu smát.

Vypil trochu vody a snědl kousek dortu.

Byl unavený. Chtělo se mu spát. Chtěl maminku. Jak se ale zdálo, myš to nechápala, a tak plakal, tloukl do stolu a shazoval talíře a hrníčky na podlahu. Potom běžel do vedlejšího pokoje, kde nabíral plnými hrstmi papíry, jež tu nalezl, a vyhazoval je do vzduchu. Bylo prima pozorovat, jak vzlétají a potom se třepotavě snášejí k zemi. Některé byly popsané, na jiných byly obrázky. Strašidelné obrázky. Obrázky, ze kterých měl podivný pocit.

Byly to všechno obrázky mrtvých lidí, bez výjimky. Některé zpodobňovaly malé děti, ostatní děti dospělé. A ty děti ležely nebo napůl seděly a v jejich tělech a obličejích zely velikánské rány, rány, jež odhalovaly ten nepořádek uvnitř – mišmaš čehosi lesklého a blátivého. A všude kolem mrtvých lidí; černá barva. Ne nějaké cákance, ale barva rozlitá všude kolem, s otisky prstů, rozpatlaná rukama.

Na třech čtyřech obrázcích byla ta věc, která ony rány způsobila, dosud na svém místě. Věděl, jak se jí říká.

Sekyra.

Jedna byla zařata až po topůrku v obličejí jakési ženy. Další vězela v noze muže a ještě další ležela v kuchyni na podlaze vedle mrtvého dítěte.

Ten muž sbírá obrázky mrtvých lidí a seker, a to se zdálo Stevovi podivné.

To byla jeho poslední myšlenka, než mu hlavu zaplnil důvěrně známý pach chloroformu, jenž ho připravil o vědomí.

Vchod do domu páchl starou močí a čerstvými zvratky. Ty zvratky měl na svědomí on sám; měl jimi zaneřáděnou celou košili. Pokusil se vstát, ale nohy se mu podlomily. Byla mu hrozná zima. Bolelo ho v krku.

Potom uslyšel kroky. Jako by se vracel jeho myšák. Snad ho odvede domů.

„Vstávej, kamaráde.“

To nebyla myš, ale policajt.

„Co tady děláš? Povídám, abys vstal.“

Steve se vydrápal na nohy, opíraje se o rozdrolenou cihlovou stěnu domovního vchodu. Policista si na něj posvítíl baterkou.

„Prokristapána,“ řekl zhnuseně. „Na tebe je ale pohled. Kde bydlíš?“

Steve vrtěl hlavou a upíral oči na svou pozvracenou košili jako zahanbený školák.

„Jak se jmenuješ?“

Nějak si nemohl vzpomenout.

„Jméno, chlapče?“

Snažil se. Kdyby ten policista aspoň nekřičel.

„Tak pojď, vzhop se.“

Ta slova nedávala žádný smysl. Steve cítil, jak se mu za víčky hromadí slzy.

„Domů.“

Teď už brečel, popotahoval a cítil se úplně opuštěný. Chtěl umřít: lehnout si a umřít.

Policista jím zatřásl.

„Seš nafetovanej?“ zeptal se. Strčil Steva do prudkého světla pouliční lampy a hleděl mu do uslzeného obličejce.

„Raděj sebou hejbní.“

„Mámu,“ sténal Steve, „já chci mámu.“

Ta slova úplně měnila situaci.

Tohle divadlo připadalo policistovi více než jenom znechucující, více než jenom politováníhodné. Ten malej spratek s podlitýma očima a obědem na košili mu začínal jít na nervy. Příliš mnoho peněz, příliš mnoho nečistoty v žilách, příliš málo disciplíny.

„Chci mámu,“ byla poslední kapka. Udeřil Steva do břicha, krátkou, ostrou a účelnou ranou. Steve se s kňučením složil v pase.

„Drž zobák, synku.“

Další rána dílo dokonala. Policajt vzal Steva za vlasy a zvrátil mu hlavu tak, aby viděl tomu fet'áčkovi do obličejce.

„Chceš ze sebe udělat trosku, co?“

„Ne. Ne.“

Steve neměl tušení, co to troska je; chtěl jenom, aby ho měl policista rád.

„Prosím vás,“ a z očí mu znovu vyhrkly slzy, „odved'te mě domů.“

Policista se zdál být zmatený. Ten chlapec se nebránil ani se nedovolával lidských práv, tak jako to dělává většina z nich. Tak to obvykle končovalo: na zemi se s krvácejícím nosem dovolávali pracovníka sociálky. Tenhle jenom kňoural. Policajt začal mít z toho chlapce divný pocit. Jako by byl mentálně zaostalý nebo co. A on z toho smrkáče div nevytloukl duši. Kurva prdel. Zmocnil se ho pocit odpovědnosti. Uchopil Steva za paži a vlácel ho přes silnici k vozu.

„Nastup si.“

„Vezměte mě...“

„Vezmu tě domů, synku. Vezmu.“

V nočním útulku prohledali kvůli identifikaci Stevovi šaty, ale nenašli nic. Potom mu vydrbali tělo, aby ho zbavili případných blech, a preventivně mu odvšivili vlasy. Policista ho tam nechal a Stevovi se ulevilo. Ten muž se mu vůbec nelíbil.

Lidé v útulku o něm mluvili, jako by v místnosti nebyl.

Hovořili o tom, jak je mladý; debatovali o jeho mentálním věku; o jeho šatech; o jeho zjevu. Potom mu dali kostku mýdla a poslali ho do sprch. Stál zhruba deset minut pod ledovou vodou a potom se utřel do ušmudlaného ručníku. Přesto, že mu půjčili holicí strojek, neoholil se. Zapomněl, jak se to dělá.

Potom mu dali nějaké staré oblečení. Docela se mu líbilo. Nebyli to tak špatní lidé, i když o něm opravdu mluvili tak, jako by tam nebyl. Jeden z nich se na něj dokonce usmál, rozložitý muž se šedivým plnovousem. Usmál se na něj jako na psa.

Dostal to ale zvláštní oděv. Něco mu bylo příliš velké, něco zase příliš malé. Všechny možné barvy: žluté ponožky, šedobílá košile, kalhoty s úzkým proužkem, jež byly ušity pro nějakého tlust'ocha, obnošený svetr, těžké boty. Líbilo se mu, že se může vyparádít, a když se nikdo nedíval, oblékl si dvě trička a dvojce ponožky. Několik vrstev vlny a bavlny, do nichž se zahalil, mu vrátilo klid.

Potom ho nechali čekat s lístkem na postel v ruce, až se otevřou společné ložnice. Muži, kteří čekali s ním, nesouvisle hulákali, doplňovali svá obvinění sprost'árami, plivali jeden na druhého. Steva to děsilo. Chtěl jenom spát. Lehnout si a spát.

V jedenáct odemkl dozorce vrata a všichni ti ztracenci se nahrnuli dovnitř, aby si na noc zabrali jednu ze železných postelí v rozlehlé, špatně osvětlené ložnici, jež páchla desinfekcí a starými lidmi. Vyhýbaje se očím a tlukoucím pažím ostatních pobudů, našel si Steve rozvrzané lůžko, přes které byla přehozená tenká pokrývka, a uložil se ke spánku. Všude kolem něj to pokašlávalo, mumlalo a úpělo. Jeden z mužů vleže odříkával modlitbu, zíraje do stropu, a Steve si s hlavou na polštáři z rezné látky řekl, že to není špatný nápad. A tak spustil svou vlastní dětskou modlitbičku.

„Bože dobrý přeladký,

služebník tvůj malý bdí,

odpusť mi mou...“

Jak je to slovo?

Odpusť mi mou – prostotu,

vem mě v nebes čistotu.“

Rázem se cídil o mnoho lépe; a v modravém oparu přišel hlubokým konejšivý spánek.

Quaid seděl ve tmě. Hrůza, Jež se ho zmocnila tentokráte byla horší než kdy jindy. Tělo mu strachy ztuhlo tak dokonale, že nebyl ani schopen vstát a rozsvítit světlo. Ostatně, co když má tentokrát jeho hrůza opodstatnění? Co když ten muž se sekerou stojí za dveřmi, muž z masa a kostí? Muž, jenž se na něj usmívá jako prost'áček, tancuje na vrcholu schodiště jako ďábel, tak, jak ho Quaid vídával ve snu, šklebícího se tanečníka, tanečnicka s úsměvem na rtech.

Nic se nehýbalo. Schody nezavrzaly, ze tmy se neozvalo hihňání. Přece jenom tam není. Quaid se dočká rána.

Poněkud se uvolnil, spustil nohy z postele a zmáčkl vypínač lampičky. Pokoj byl skutečně prázdný. V domě byl klid. Otevřenými dveřmi viděl na vrchol schodiště. Žádný muž se sekerou tam samozřejmě nečíhal.

Steve probudil nějaký řev. Byla dosud tma. Neměl tušení, jak dlouho spal, ale údy ho už tolik nebolely. Napůl seděl, opíraje se lokty o polštář, a snažil se vypátrat původ toho rozruchu. Ob čtyři řady postelí spolu zápasili dva muži. Bylo záhadou, v čem vlastně tkví příčina jejich sváru. Prali se jako dvě holky (Steve se tomu musel smát), škrábali a tahali se navzájem za vlasy. V měsíčním světle byla krev na jejich tvářích a rukách černá. Jeden z nich, ten starší, byl vržen na svou postel, odkud ječel: „Já na Finchley Road chodit nebudu! Nedonutíš mě k tomu. Nech mě být! Nepatřím ti! Nepatřím!“

Ten druhý ho neposlouchal; na to, aby pochopil, že starý muž žadoní, aby ho už nechal na pokoji byl příliš tupý anebo příliš pomatený. Podněcován ze všech stran diváky, sundal útočník botu a řezal jí do své oběti. Steve slyšel třesk, třesk ran: zvuk podpatku dopadajícího na hlavu. Každý úder byl provázen nadšeným pokřikem davu a stále slabším úpěním staršího muže.

Náhle aplaus opadl. Kdosi vešel do ložnice. Steve neviděl, kdo to je? Protože ve výhledu na dveře mu bránili muži shromáždění kolem zápasu.

Viděl však, jak vítěz odhodil botu se závěrečným „Zmrde!“

Ta bota.

Steve od ní nemohl odtrhnout oči. Letěla vzduchem, otáčejíc se, aby sebou žuchla na holá prkna jako střelený pták. Viděl to jasně, jasněji než cokoli jiného během dlouhé, dlouhé doby.

Přistála nedaleko od něj.

Přistála s hlasitým zaduněním.

Přistála mu po boku. Stejně jako jeho bota. Jeho bota. Ta, co ji skopl z nohy. Na roštu. V té místnosti. V tom domě. Na Pilgrim Street.

Quaida probouzel týž sen. Pokaždé ty schody. Vždycky se dívá tunelem schodiště, zatímco to strašidlo, napůl směšné, napůl děsivé, se k němu blíží po špičkách a každý svůj krok provází výbuchem tichého smíchu.

Nikdy dříve se Quaidovi nezdál v průběhu noci více než jeden sen. Spustil ruku přes okraj postele a našmátral láhev, kterou si tam připravil. Zhluboka si v té tmě přihnul.

Steve prošel kolem klubka rozhněvaných mužů nevšímaje si jejich řevu ani sténání a kleteb starého muže. Dozorci měli co dělat, aby tu výtržnost zvládli. Bylo to naposledy, co starého Crowleyho pustili dovnitř: pokaždé vyvolá nějakou násilnost. To, co se tu odehrávalo, mělo všechny známky počínající vzpoury; bude trvat hodiny, než se podaří je uklidnit.

Steve se ploužil chodbou a někdo se ho na nic neptal. Prošel dveřmi a ocitl se v hale. Otáčecí dveře byly zavřené, ale ostrý noční vzduch, který sem pronikal, ohlašoval svou svěžestí nadcházejícího svítání.

Malá přijímací kancelář byla prázdná, Steve viděl otevřenými dveřmi, že na stěně visí hasicí přístroj. Byl zářivě červený. Vedle něj byla umístěna dlouhá černá hadice, navinutá na červený buben, jako spící had. A ještě vedle na dvou skobách byla sekera.

Moc hezká sekera.

Stephen vstoupil do kanceláře. Nedaleko odtud se ozval zvuk dusajících kroků, pokřik a hvízdání píšťalek. Nikdo však Steva nerušil, když se snažil se sekou spřátelit.

Nejprve se na ni usmál.

Oplatila mu úsměv křivkou ostří.

Potom se jí dotkl.

Zdalo se, že jí to dělá dobře. Byla zaprášená, jistě ji už dlouho nikdo nepoužil. Příliš dlouho. Toužila po tom, aby se jí někdo chopil, pohlídl ji a usmál se na ni. Steve ji něžně sňal ze skob a strčil ji pod bundu, aby byla v teple. Potom opustil přijímací kancelář a vyšel otočnými dveřmi na ulici. Vydal se hledat svou druhou botu.

Quaid se opět probudil.

Stevovi trvalo jenom krátce, než se zorientoval. Zamířil pružným krokem k Pilgrim Street. Připadal si, oděn do tolika zářivých barev, ve vlajících kalhotách a směšné obuvi, jako klaun. Že je ale legrační chlapík? Musel se sám smát tomu, jak vypadá komicky.

Opřel se do něj vítr. Rozcuchal mu vlasy, zchladil mu bulvy tak, jako by měl v očích důlcích kousky ledu. Pomalu ho doháněl k šílenství.

Rozběhl se. Poskakoval, tančil, skotačil po ulici, světlo pod lampami, tma mezi nimi. A teď mě vidíš, a teď ne. A teď mě vidíš, a teď zase...

\* \* \*

Tentokrát Quaida neprobudil sen. Tentokrát uslyšel nějaký hluk. Určitě hluk.

Měsíc, jenž stál vysoko, vrhal paprsky oknem a potom dveřmi až na schodiště. Nebyl důvod rozsvěcet. Viděl všechno, co potřeboval. Vrchol schodiště byl prázdný, tak jako vždycky.

A potom zavrzal spodní schod. Lehounce, jako by o něj zavadil vánek.

Quaid nyní už věděl, co je to strach.

Další zavržení ohlašovalo, že k němu stoupá po schodech ten sen k popukání. Musí to být sen. Nezná, koneckonců, žádného klauna, žádného zabijáka se sekerou. Tak jak by mohl ten zjev, ten samý zjev, který ho probouzí noc co noc, být něčím jiným než pouhým snem?

A přesto jsou sny tak absurdní, že snad nemohou být než pravdivé.

Stál. Žádní klaunové, říkal si v duchu, sleduje dveře a schodiště zalité mdlým světlem luny. Quaid poznal jen samé křehké duše, tak slabé, že mu nemohly poskytnout rozřešení podstaty a počátku bytí, ani lék proti hrůze, jež ho měla nyní ve své moci. Zhroutily se všechny, rozpadly se v prach, jakmile jen zahlédly matný obrys strachu, jenž se skrývá v lůně života.

Žádné klauny nezná, neznal a nepozná.

A potom se objevil; obličej blázna. Smrtelně bledý v měsíčním světle, mladá tvář, potlučená, neoholená a nateklá, široký dětský úsměv. Vzrušením rozhrzané rty. Dásně zčernalé krví, potřísněná spodní čelist. Nicméně, byl to klaun. Neoddiskutovatelně. Klaun, i svými špatně padnoucími šaty až neskutečně absurdní a žalostný.

Jenom ta sekera se k jeho úsměvu příliš nehodila.

Zaleskla se v měsíčním světle. To ji ten maniak pozdvihl a zlehka naznačil sekavý pohyb. Tmavá očka se mu leskla v

předtuše nadcházející zábavy.

Téměř na vrcholu schodiště se zastavil, a aniž by mu z tváře byt' na okamžik zmizel úsměv, hleděl upřeně na hrůzou ztrnulého Quaida.

Quaidovi se podlomily nohy a padl na kolena.

Klaun vystoupil o další schod a nadskočil; třpytivé oči, jež nespouštěl z Quaida, plny jakési vlídné potměšilosti. Sekera se mu v ruce kývala dopředu a dozadu v křehkých variantách smrtících úderů.

Quaid ho poznal.

Byl to jeho žák: pokusný králík, jenž na sebe vzal podobu jeho vlastního strachu.

On. Ze všech lidí právě on. Ten hluchý chlapec.

Poskakoval a z hloubi hrdla se mu draly skřeky, jež připomínaly volání nějakého obrovského ptáka. Sekera opisovala stále větší křivku a každé další máchnutí bylo smrtonosnější předchozího.

„Stephen,“ ozval se Quaid.

To jméno nebylo Stevovi ničím. Vnímal jen, jak se otevírají Quaidova ústa. Jak se zavírají. Možná, že z nich vycházely nějaké zvuky, možná, že ne. Bylo mu to lhostejné.

Klaun zavřeštěl a zvedl sekeru oběma rukama nad hlavu. V týž moment překonal skokem poslední dva schody a jeho veselý taneček se změnil v běh. Vtrhl do ložnice, plně osvětlené reflektorem měsíce.

Quaidovo tělo se napůl stočilo, aby uhnulo smrtící ráně, ale ne dost rychle ani dost elegantně. Ostří prosvištělo vzduchem a zaseklo se do zadní části Quaidovy paže, vyhnulo se větší části tricepsu, rozštíplo pažní kost a otevřelo ránu, jež o chlousek mýjela tepnu.

Quaidův jekot by bylo slyšet ještě o deset domů dál, ale to by ty domy nesměly být už jenom hromadami rumu.

Nikdo nebyl v doslechu. Nikdo, kdo by přiběhl a odtáhl klauna pryč.

Sekera, celá dychtivá konat své dno, se zařala do Quaidova stehna, jako by štípala polena. Zející rána, čtyři až pět palců široká, odhalovala lesklý řez filozofova svalu, kost, ba i morek. Po každém úderu klaun sekeru energicky vytrhl a Quaid sebou škubl jako dřevěná loutka.

Quaid ječel. Quaid prosil. Sliboval hory doly.

Klaun z toho neslyšel jediného slova.

Vnímal jen hluk ve své hlavě: pískot, houkání, kvílení a bzukot. Uchýlil se tam, odkud ho žádné rozumné argumenty ani hrozby nemohly už nikdy vystřadit. Tam, kde tepot srdce byl zákonem a šumění krve hudbou.

Ó, jak tancoval, ten hluchý mládenec! Tančil jako čamrda, už-už aby viděl svého trýznitele rozpáraného jako rybu. A krev se valila! Řinula se, a tryskala!

A klaun se smíchy za břicho popadal. Tolik legrace si už dlouho neužil. Zdálo se mu, jako by tu měl noční představení. Sekera se mu stala přítelkyní, tak břitkou a zároveň moudrou přítelkyní na věky věků. Uměla tít a přetít, dovedla porcovat, dovedla amputovat, a přece mohou, budou-li dost chytří, toho muže ještě dlouho zachovat při životě.

Steve se tetelil blahem. Měl před sebou zbytek noci a všechna muzika, kterou by si rád poslechl, mu dávno zněla v hlavě.

Quaid už věděl, vnímaje klaunův prázdný pohled, že na světě existuje něco ještě horšího než strach. Horšího než sama smrt.

Bolest bez naděje na úlevu. Život, jenž v útrapách míří ke svému konci ještě dlouho poté, co mysl poprvé zatoužila navždy opustit tělo, A co horšího, byl tu ten splněný sen...

### Pekelný závod

Toho září vystoupilo peklo z hlubin Devátého kruhu a vniklo do londýnských ulic i na jeho náměstí, peklo příliš mrazivé, než aby ho rozehrál žár babího léta. Snovalo své křehké plány s obvyklou opatrností, jak si to vyžadovala již jejich povaha. Tentokrát vážilo ještě pečlivěji každý detail, aby si zajistilo, že bude mít v téhle osudové partii všechny šance na své straně.

Nikdy neztratilo soutěživého ducha; v průběhu staletí již nesčíslněkrát vytáhlo s ohněm proti člověku, a nejednou zvítězilo, častěji však podlehlo. Koneckonců bylo to sázení, čím peklo rostlo.

Bez nutkové potřeby lidí soupeřit, kšeftovat a uzavírat sázky, zašlo by Pandemonium dávno na nedostatek vlastního obyvatelstva. Tanec, závody psů, drobné podvůdky: všechno se to spojovalo v jediný proud; všechno to byla jediná velká hra, v níž mohlo, pokud zápolilo s dostatečným důvtipem, získat nějakou tu duši. A to byl také důvod, proč toho jasného, modrého dne vtrhlo Peklo do Londýna – aby se zúčastnilo závodu a získalo, pokud to bude možné, dostatek duší, jež by v příštím věku byly nositelkami jeho zkázonosných snah.

Cameron naladil rádio, hlas komentátora kolísal a chvílemi se i ztrácel, jako by se jednalo o přenos ze zemského pólu a ne z katedrály svatého Pavla. Do začátku závodu zbývala ještě dobrá půlhodinka, ale Cameron hodlal poslouchat pomalu se rozehrávající komentář, aby věděl, co budou říkat o jeho svěřenci.

„... atmosféra je elektrizující ... odhadem několik desítek tisíc podél trati...“

Hlas se vytratil: Cameron s klením kroutil knoflíkem ladění tak dlouho, dokud se ty bláboly znovu neozvaly.

„... byl nazván během roku. To je ale den! A není to támhle Jim?“

„Určitě je, Miku...“

„V Nebeském oku nám sedí velký Jim Delaney, který bude sledovat závod z ptačí perspektivy. Je to tak, Jimmy?“

„Na to vem jed, Miku...“

„Vidím, že za čarou je značně rušno, závodníci se rozvíčují před startem. Právě jsem zahlédl s číslem tří Nicka Loyera

a zdá se, že má velmi dobrou formu. Říkal mi, když přijel, že nerad závodí v neděli, ale protože se jedná o dobročinnou záležitost, udělal pro tentokrát výjimku. Celý výtěžek bude věnován na výzkum rakoviny. Je tu také Joel Jones, náš zlatý medailista na 800 metrů, který si to na trati rozdělá se svým velkým rivalem Frankem McCloudem. Mimo těchto slavných jmen je tu řada nových tváří. S číslem pět poběží Jihoafričan Malcom Voight a pole doplňuje loňský překvapivý vítěz maratónu v Rakousku, Lester Kindermann. A musím říct, že v tomto báječném zářijovém odpoledni se zdají všichni svěží jako sedmikrásky. Lepší den jsme si snad ani přát nemohli, co říkáš, Jimmy?“

Joela probudil ošklivý sen.

„Nenervuj se, budeš v pořádku,“ uklidňoval ho Cameron.

Ale Joel se dobře necítil; bylo mu divně od žaludku. Žádná tréma, na tu byl zvyklý a dokázal si s ní poradit. Dva prsty do krku a vyzvracet se, to byl nejlepší lék, jaký znal. Ne, tohle nebyla předstartovní horečka, nic takového. Od samého počátku to bylo něco hlubšího, jako by se v samém středu jeho nitra vzdouval a kolotal vroucí pramen.

Ale Cameron s ním neměl kouska soucitu.

„Tohle je charitativní akce a ne olympiáda,“ prohlásil a bez zájmu na chlapce pohlédl. „Chovej se jako dospělý člověk.“

Taková byla Cameronova metoda. Jeho příjemný hlas byl stavěný na lichotky, ale on ho používal k tyranizování, bez něhož by Joel nikdy nedosáhl zlaté medaile, nikdy by ho nevířily nadšené davы, nikdy by ho nepronásledovaly zástupy obdivovatelek. Jeden z bulvárních plátků vyhlásil Joela za nejoblíbenější černou tvář Anglie. Lidé, kteří o něj dříve ani nezavadili, si dnes považovali za čest, mohli-li se s ním pozdravit, a to vůbec nebylo nepříjemné; ten obdiv, jakkoli nakonec může mít krátké trvání, se mu zamlouval.

„Oni tě zbožňují,“ řekl Cameron. „Bůh suď proč – ale zbožňují tě.“

Potom se zasmál a byl zase na Joela milý.

„Budeš v pořádku, synku. Jdi na to a běž jak o život.“

Když si teď, za denního světla Joel prohlížel zbytek startovního pole, cítil se přece jenom o něco lépe. Kindermann má výdrž, ale nad střední vzdálenosti mu chybí finiš. Maratón chce úplně jinou techniku. A taky je krátkozraký. V těch svezích tlustejch sklech s drátěnými rámečky vypadá jako popletená žába. Odtud žádné nebezpečí nehrozí. Loyer je dobřej, ale tohle není zrovna jeho šálek čaje. Je především překážkář a někdy sprinter. 400 metrů bylo jeho maximum a to už reptal. Jihoafričan Voight. Moc toho o něm nevěděl. Od pohledu v dobré kondici, mohl by překvapit. Bude třeba dávat si na něj pozor. Ale kdo by ho mohl v tomto závodě skutečně ohrozit, byl McCloud. Joel si to s Frankem McCloudem, řečeným Eso, rozdělal zatím třikrát. Dvakrát ho odsunul na druhé místo a jednou si (jak mrzutě) pořadí vyměnili. Frankie s ním měl nevyřízený účet: zvláště tu olympijskou porážku, stříbro nebylo jeho oblíbeným kovem. Franka si musí hlídat. Charitativní necharitativní, McCloud tenhle závod poběží naplno, pro diváky i pro ukojení své ctižádosti. Zaujal už místo na, startovní čáře, uši našpicované jako honící pes. Ten chlap byl eso, o tom nemohlo být pochyb.

Joel na okamžik zachytil upřený Voightův pohled. Podivné. Závodníci o sebe před závodem většinou ani okem nezavadí, je v tom jakýsi ostych.

Voight měl bledý obličej a na čele ustupující vlasy. Mohlo mu být něco málo přes třicet, ale hubená postava jako by patřila mladšímu muži. Dlouhé nohy? Velké ruce. Mezi tělem a hlavou byla jakási disproporce. V okamžiku, kdy se jejich pohledy setkaly, Voight očima uhnul: Zavěšen na jemném řetízku, pohupoval se mu pod bradou křížek, jenž v paprscích slunce zlatě pableskoval.

Joel měl také svůj talisman. Za pasem trenýrek zastrčený pramínek matčiných vlasů. Matka ho spletla do copánku, když měl před pěti lety běžet svůj první závod. Příští rok se vrátila na Barbados, kde zemřela. Obrovský zármutek: nenahraditelná ztráta. Zhroutil by se, nebýt Camerona.

Cameron sledoval přípravy ze schodiště katedrály; měl v úmyslu podívat se na start, potom sednout na kolo a vzít to po Strandu k cíli. Měl by tam být o dost dřív, než dorazí první běžci, a průběh závodu mohl sledovat ve svém rádiu. Ten den měl skutečně dobrou náladu. Jeho svěřenec je, třeba se necítí nejlépe, ve vynikající formě a tenhle závod je ideálním prostředkem, jak ho udržet v soutěživém rozpoložením aniž by se přetrénoval. Byla to samozřejmě pěkná dálka, přes Ludgate Circus, po Fleet Street a kolem Temple Bar až na Strand, potom přes roh Trafalgarského náměstí a po Whitehallu k parlamentu. A taky běh po silnici. Ale pro Joela to bude dobrá zkušenost a zároveň ho to trochu popíchne, což nemůže být na závadu. V tom chlapci se skrývá vytrvalecký talent a Cameron si toho byl vědom. Nikdy nebude běžat sprinty, protože nedokáže vyvinout dostatečnou rychlost. Potřebuje určitou vzdálenost a čas, aby našel rytmus, uklidnil se a vypracoval si optimální taktiku. Běhy nad osm set metrů, to byla Joelova parketa: měl krok, jenž byl příkladem úspornosti, a rytmus, který neměl daleko k dokonalosti. A co víc, nechybí mu odvaha. Odvaha mu získává zlato, odvaha ho zas a znovu přivádí do cíle na prvním místě. Tím je Joel výjimečný. Mnoho chlapců s dokonalou technikou přicházelo a zase odcházelo, ale bez odvahy jim byly jejich schopnosti k ničemu. Riskovat, když to za to stojí, běžet, že nevidíte bolesti, to je výlučná vlastnost a Cameron to dobře věděl. Lichotil si, že on sám jí byl do jisté míry obdařen.

Dneska ten chlapec nebyl právě v pohodě. Cameron by se klidně vsadil, že za tím vězí nějaká ženská. S ženským byla vždycky potíž, zvláště měl-li člověk, tak jako Joel, reputaci zlatého chlapce. Pokoušel se mu vysvětlit, že na holky bude mít času dost, až se jeho sláva rozplyne jako pára nad hrncem, ale Joel neměl o celibát zájem a Cameron mu to těžko mohl mít za złé.

Startér zvedl pistoli a vystřelil. Vyvalil se obláček modrobílého kouře. Zvuk výstřelu, spíše pufnutí než prasknutí, probudil holuby usazené na kopuli katedrály svatého Pavla. Zvedli se jako štěbetavý sbor věřících, vytržený z modliteb.

Start se Joelovi vydařil. Čistý, rychlý, elegantní.

Dav začal okamžitě provolávat jeho jméno, hlasy diváků se spojily v bouři láskyplného nadšení, jež se na něj valilo ze všech stran.

Cameron sledoval prvních zhruba pětadvacet metrů závodu, aby viděl, jaké počáteční pořadí vzejde z té strkanice na startu. V čele běžel Loyer a Cameron si nebyl jist, zda se tam dostal náhodou, nebo zda se tak sám rozhodl. Za Loyerem následoval McCloud a za ním Joel. Jen žádný spěch, chlapče, řekl si Cameron a vydal se na cestu. Kolo měl zalučené v Paternoster Row, minutu pěšky od náměstí. Odjakživa nesnášel auta: ty bezbožné krámy, ty zmrzačující, nelidské, nekřesťanské krámy. S bicyklem jste svými vlastními pány. Může si člověk přát víc?

„...A máme za sebou báječný start závodu, z něhož by se mohlo vyvinout fantastické zápolení. První běžci jsou již téměř na druhé straně náměstí a davy doslova šílí: opravdu to spíše připomíná Evropské hry než charitativní akci. Jak se to jeví tobě, Jime?“

„Děkuji, Miku, vidím, že davy lemují trasu po celé délce Fleet Street; policie mě požádala, abych našim posluchačům sdělil, že nemá smysl, aby se snažili dostat na závod vozem, protože trasa a všechny okolní silnice byly samozřejmě vyklizeny, a pokud se o to přece jenom pokusíte, skutečně se nedostanete nikam.“

„Kdo vede v tomto okamžiku?“

„V této fázi závodu vede stále Nick Loyer, ale je jasné, že při téhle délce tratě nás čeká ještě mnoho taktizování. Je to více než střední trať a méně než maratón, ale všichni tito mužové jsou velkými taktiky a budou se snažit, aby za ně někdo jiný odtáhl počátek závodu.“

Cameron vždycky říkával: hrdinství přenech ostatním.

Jak Joel zjistil, nebylo tak snadné se tomu naučit. Jakmile praskl výstřel startovní pistole, ve chvíli, kdy byl člověk náhle volný jako čerstvě vytrysklý pramen, bylo těžké se ovládnout a nevsadit všechno na jednu kartu. Bylo těžké nevystřílet všechnu munici hned v prvních dvou stech metrech a nechat si něco v záloze.

Je snadné být hrdinou, říkával Cameron. Ale není to moudré, vůbec to není moudré. Neztrácej čas tím, že se budeš produciovat. Přenech tu radost supermanům. Kontroluj si vedoucí skupinu, ale drž se trochu v pozadí. Je lépe nechat se oslavovat po vyhraném závodě, než být považován za dobrodružného packala.

Vítězství, Vítězství. A ještě jednou vítězství.

Za každou cenu. Téměř za každou cenu.

Vítězství.

Muž, který netouží po vítězství, není mým kámošem, říkával. Pokud to chceš dělat z lásky ke sportu, dělej to s někým jiným. Není radosti pro ty, kdo prohrávají, chlapče. Tak co jsem říkal?

Není radosti pro ty, kdo prohrávají.

Buď barbar. Dodržuj pravidla, ale využij každou skulinku, kterou v nich najdeš. Pokud můžeš strkatí strkej. Nedovol žádnému parchantovi, aby ti vnukal jiné myšlenky. Ty seš tu od toho, abys vyhrával. Co jsem říkal?

Abych vyhrával.

Do Paternoster Row doléhal jásot davů jenom tlumeně. Budovy zastínily sluncem takže tu byla bezmála zima. Vzduchem dosud poletovali holubi, vypuzení ze svého hřadiště, neschopni znovu se usadit. Byli to jediní obyvatelé této zapadlé uličky. Zbytek světa živých, jak se zdálo, sledoval závod.

Cameron odemkl kolo, strčil řetěz a zámek do kapsy a nasedl. Na svých padesát si se zdravím nestojí špatně, pomyslel si. I přesto, že propadl levným doutníkům. Zapnul rádio. Příjem za hradbami domů nestál za nic: ozývalo se jen nesrozumitelné chrčení. Postavil se na šlapkách a snažil se přijímač vyladit. Bylo to skutečně o něco lepší.

„... a Nick Loyer se již propadá...“

To bylo rychlé.

Samozřejmě. Loyer byl už nějaké dva tři roky za zenitem výkonnosti. Nejvyšší čas odložit tretry a přenechat své místo mladším. Cameron sám to musel udělat, ale Bože můj, že to ale bolelo. Jasně si vzpomínal, jak mu bylo ve třiatřiceti, když si uvědomil, že nejlepší běžecká léta má nenávratně za sebou. Připadalo mu tehdy, jako by už stál jednou nohou v hrobě – prospěšná připomínka toho, jak rychle člověk dosáhne vrcholu sil, než začne chátrat.

Jak si tak šlapal do pedálů, aby se dostal do jiné, sluncem zalité ulice, proplul kolem něj černý mercedes, řízený šoférem v uniformě, tak tiše, jako by byl hnán toliko větrem. Cameron si zběžně prohlédl jeho pasažéry. V jednom z nich poznal muže, se kterým Voight mluvil před závodem: individuum asi tak čtyřicetileté, s podlouhlým obličejem a rty tak úzkými, jako by si je nechal chirurgicky odstranit.

Vedle něj seděl Voight.

Jakkoli se to zdálo nemožné, kouřovými skly vozu na něj pohlédl Voightův obličej; Voight sám byl dokonce oblečen do běžeckého.

Ten pohled se Cameronovi ale vůbec nezamlouval. Před pěti minutami viděl, jak Jihoafričan vybíhá společně s ostatními. Tak co to mělo znamenat? Zřejmě dvojník. Zavánělo to švindlem tak, že to museli cítit v samotném nebi.

Mercedes pomalu mizel za rohem. Cameron vypnul rádio a začal dupat do pedálů hlava nehlava, aby neztratil auto z dohledu. V hřejivých paprscích slunce z něj v tu ránu lilo jako z konve.

Mercedes si s jistými obtížemirazil cestu úzkými uličkami, ignoruje při tom všechny zákazy vjezdu. Vůz se pohyboval tak pomalu, že se Cameron poměrně snadno udržel v dohledu, aniž by ho spatřili jeho pasažéři, I přes to však cítil, jak mu plíce začíná zachvacovat požár.

V malé bezejmenné uličce západně od Fetter Lane, tam, kde byly stíny obzvlášť temné, mercedes zastavil. Cameron, skrytý za rohem ani ne dvacet metrů od vozu, sledoval, jak šofér otvírá dvířka, z nichž vystupuje, těsně následován Voightovým dvojníkem, bezertý muž. Počkal, až všichni tři zmizí v domě těžko popsateelného slohu a vydal se za nimi. V uličce bylo takové ticho, že by bylo slyšet upadnout špendlík. Hlučení vzdálených davů se změnilo v pouhý šepot.

Tahle ulička byla jako z jiného světa. Míhající se stíny ptáků, zazděná okna, oprýskaná omítka, zápach hniloby v nehybném vzduchu. Mrtvý králík ve strouze, černý králík s bílým kolárkem, něčí zatoulaný mazlíček. Mouchy na něj usedaly a zase vzlétaly, podle toho, zda převládla jejich plachost či dravost.

Cameron se co nejtíšeji přikradl k otevřeným dveřím. Jak se ukázalo, byla to zbytečná opatrnost. Trojice mezitím zmizela v chodbě, která se táhla po celé délce domu. Vzduch ve vestibulu byl chladný a vlhce páchl. Tváře se nebojácně, ale se strachem v duši, vstoupil Cameron do tajemného domu, tapety na stěnách chodby měly barvu lidských výkalů, malba byla to samé. Připadal si jako na procházce zaživacím traktem; střevy mrtvého muže – studenými a od hoven. Zhroucené schodiště bránilo přístupu do horního patra. Nahoru tedy nemohli, museli dolů.

Dveře do sklepa byly hned v sousedství zaniklých odchodů, zespoda se ozývaly hlasy.

Ted' anebo nikdy, pomyslel si a otevřel dveře tak, aby mohl proklouznout do tmy, která se za nimi rozprostírala. Ucítit závan ledového vzduchu. Tady nebyla jenom zima a vlhko, tady přímo mrzlo. Zpočátku si myslel, že vstoupil do mrazicího boxu. Dech se mu srážel u úst v páru. Měl tendenci jektat zuby.

Přece to ted' nevzdáš, řekl si a jal se sestupovat po schodech kluzkých námrazou. Nebyla tu úplná tma. Hluboko dole u paty schodiště se bledé míhotavé světýlko snažilo přetrumfnout den. Cameron se toužebně ohlédl po otevřených dveřích za svými zády. Vábily ho mocně, jen kdyby nebyl tak zvědavý. Nezbývalo, než pokračovat v sestupu.

V nose ho dráždil pach tohoto místa. Měl mizerný čich a ještě horší chuť, jak mu manželka s oblibou připomínala. Říkala, že nerozezná růži od česneku a nejspíše to byla pravda. Ale pach této hlubiny mu cosi připomněl, něco, co mu v břiše probudilo k životu žaludeční šťávy.

Kozlina. Pchá, pak že nemá čich. Měl sto chutí hned jí to běžet říct. Smrdělo to tu kozlinou.

Byl už téměř na konci schodiště, dvacet, možná třicet stop pod povrchem. Ale hlasy vycházely z ještě větší dálky, zpoza dalších dveří.

Stanul v jakési komoře, jejíž špatně vybělené zdi byly pokryty obscenními čmáranicemi. Většina kreseb znázorňovala pohlavní akt. Na zemi sedmíramenný svícen. Jenom dvě z ulepených svíc plály blikotavým, takřka modrým plamenem. Kozlí puch ještě zesílil a mísil se s těžkou, sladkou vůní, jaká se line z tureckých nevěstinců.

Z komory vedly dvojce dveře a za jedněmi z nich se ozýval pokračující rozhovor. S úzkostlivou obezřetností přešel po kluzké podlaze ke dveřím a snažil se pochopit, o čem je řeč. V nezřetelném ševelení, které k němu doléhalo, zazníval naléhavý tón.

„... spěchat...“

„... skutečně kvalifikovaní...“

„... děti, děti.“

Smích.

„Věřím, – že zítra, – my všichni...“

Znovu smích.

Náhle se mu zdálo, jako by se hlasy ozvaly z jiného směru, jako by se jejich majitelé vraceli ke dveřím. Cameron ustoupil po chladem čišící podlaze o tři kroky zpět a málem převrhl svícen. Plamínky svíček zaprskaly a zasyčely.

Mohl si vybrat mezi schody a dalšími dveřmi. Schody představovaly bezvýhradný ústup. Pokud se pro ně rozhodne, bude v bezpečí, ale nikdy se nedozví, o co tu šlo. Nikdy se nedozví, proč ta zima, proč ty modré plamínky, proč ten pach kozliny. Ty dveře mu nabízely příležitost. Přiskočil k nim, a oči upřené na protější dveře, zápolil se štiplavě studenou klikou z mosazi. Po krátkém zápase povolila a Cameron unikl z dohledu, právě když se protější dveře otevřely. Bylo to dokonale se-synchronizováno: Bůh stál při něm.

Jenom však za sebou zavřel, už věděl, že se dopustil chyby. Kdepak, Bůh při něm nestál ani náhodou.

Do hlavy, do zubů, do prstů se mu zaryly ledové jehly. Měl pocit, jako by se ocitl nahý uprostřed ledovce. Jako by mu krev ztuhla v žilách: sliny na jazyku se proměnily v krystaly: hlen měnící se v led ho bodal v nose. Mráz ho ochromoval; nebyl s to se otočit.

Prsty zkřehlými tak, že by ani nepoznal, kdyby mu je uřízli, našmátral v kapse zapalovač.

Okamžitě se mu přilepil k ruce, zpocené prsty mu pokryla jinovatka. Pokoušel se ho zapáliti navzdory tmě, navzdory mrazu. Zdráhavá jiskřerka rozžehla skomíravý plamínek.

Místnost byla dost rozlehlá: jakási ledová jeskyně. Stěny i strop potažené ledovou vrstvou jiskřily a světélkovaly. Nad hlavou mu visely jako kopí ostré krápníky. Podlaha, na níž nejistě balancoval, se skláněla k díře ve středu místnosti. Pět nebo šest stop v průměru, okraje a stěny pokryty ledem tak, že to vypadalo, jako by tu byla ve svém pádu do temnot spoutána nějaká řeka.

Cameron si vzpomněl na Xanadu, báseň, již znal z paměti. Vize jiného Albionu...

Kde svatá řeka Alf má spád

skrz obřích slují tmu a chlad

v neslunný oceán.

Pokud tam dole bylo skutečně nějaké moře, muselo to být moře ledové. Mrtvé až do skonání věků.

Jediné, co mohl dělat, bylo snažit se udržet na nohách, aby nesklouzl po nakloněné rovině, jež vedla do neznáma. Plamínek zapalovače se zatřepotal a zhasl, sfouknut ledovým průvanem.

„Do hajzlu,“ zaklel Cameron, rázem uvržený do temnot.

Zda ty tři přivedla dovnitř jeho slova nebo zda ho Bůh nadobro opustil a vnukl jim tu myšlenku, to se nikdy nedozvěděl. Dveře se rozletěly a povalily ho na zem. Příliš prokřehlý a příliš otupělý, než aby tomu dokázal zabránit, zhroutil se na zledovatělou podlahu. Do místnosti pronikl pach kozliny.

Cameron pootočil hlavu. Stáli tam ve dveřích všichni tři: Voightův dvojník, šofér a poslední muž z mercedesu, který

byl oděn do pláště zhotoveného zřejmě z několika kozlích kůží. Ještě z něj visela kopýtko a růžky. Byl potřísněn hnědou lepkavou krví.

„Copak tu děláte, pane Cameron?“ zeptal se muž zahalený do kozlovice.

Cameron nemohl ani pořádně mluvit. Cítil už jenom malý bolavý bod uprostřed čela.

„To je peklo,“ zamumlal přes téměř zmrzlé rty.

„Přesně tak, pane Cameron,“ odvětil muž. „To je Peklo.“

Když probíhali okolo St. Mary-le-Strand, Loyer se ohlédl a klopýtl. Joel, který běžel plně tři metry za vedoucí skupinkou, věděl, že se ten muž vzdává naděje. Bylo to nějak moc brzo; cosi tu nehrálo. Zvolnil tempo a pustil před sebe McClouda s Voightem. Žádný velký spěch. Kindermann byl pěkný kus pozadu, neschopen soupeřit s těmi rychlými hochy. Nepochybně byl želvou tohoto závodu. Nejprve předběhli Loyera McCloud s Voightem a posléze i Jones a Kindermann. Náhle ho zrazoval dech, nohy měl jako z olova. A co hůř: viděl, jak asfalt pod jeho tretrami praská a puká a ze země se k němu natahují prsty podobné nemilovaným dětem. Zdálo se, že je nikdo jiný nevidí. Zatímco davy bez ustání burácely, ony neviditelné ruce prorážely ven ze svých asfaltových hrobů a chápaly se ho stále pevněji. Zhroutil se vyčerpán do jejich mrtvolné náruče, mládí ztraceno, síly promrhány. Pátravé prsty smrti ho nepřestaly ohmatávat ještě dlouho potom, co ho lékaři odnesli mimo trať, kde ho vyšetřovali a cpali do něj sedativa.

Ležel na horkém asfaltu, dostával injekce a dobře si uvědomoval proč. Ohlédl se. To je přivolalo. Ohlédl...

„A po senzačním zhroucení Loyera dostává závod nový spád. Frank McCloud, přezdívaný Eso, nyní udává tempo a skutečně se vzdaluje Voightovi – nové tváří v běžeckém pelotonu. Joel Jones značně zaostává a nezdá se, že by byl schopen držet krok s vedoucími závodníky. Co myslíš, Jime?“

„Řekl bych, že už toho má také plné zuby; anebo věří, že soupeřům dojdou síly. Nesmíme zapomínat, že je na této trati nováčkem...“

„Ano, Jime...“

„Snad ten závod trochu podcenil. Rozhodně bude mít co dělat, bude-li si chtít vylepšit své třetí místo.“

Joela se zmocnila závrať. V okamžiku, kdy pozoroval, jak Loyer začíná ztrácet kontakt s čelem závodu, zaslechl ho, jak se hlasitě modlí. Jak se modlí, aby ho Bůh zachránil.

Jenom Joel slyšel ta slova...

Ano, ač kráčím roklí šeré smrti,

nebojím se ničeho zlého,

vždyť se mnou jsi ty.

Tvoje berla a tvá hůl mě...

Slunce teď páliło o něco víc a Joel začínal cítit důvěrně známý hlas svých znavených údů. Běháním po asfaltu dostávala zabrat chodidla a kotníky. Ne, že by se kvůli tomu člověk musel modlit. Pokoušel se nemyslet na Loyerovo zoufalství a soustředit se na to, co bylo nyní podstatné.

Do cíle zbýval pořádný kus cesty, závod nebyl ještě ani v polovině. Spousta času na to, aby si to rozdal s těmi hrdiny. Spousta času.

Běžel a jeho mysl lenivě převracela modlitby, které ho naučila matka pro případ, že by je jednou potřeboval, ale léta se na nich podepsala: téměř všechny zapomněl.

„Jmenuji se,“ prohlásil v kožích oděný muž, „Gregory Burgess. Člen parlamentu. Asi mě nebudete znát. Snažím se držet stranou.“

„Poslanec?“ podivil se Cameron.

„Ano. Nezávislý. Velmi nezávislý.“

„Tohle je Voightův bratr?“

Burgess letmo pohlédl na Voightova dvojníka, jenž se v zimě, která tu vládla, ani nezachvěl, navzdory tomu, že měl na sobě jenom tenké tílko a trenýrky.

„Bratr?“ protáhl Burgess. „Ne, ne. Je to můj – jak bych to jen vyjádřil? Familiář.“

To slovo mu něco připomínalo, ale Cameron nebyl nijak zvlášť sečtělý. „Co je to familiář?“

„Ukaž se,“ přikázal Burgess velkomyslně.

Voightův obličej se rozechvěl, pokožka na něm jakoby se svraštila, rty se odhrnuly a odhalily zuby slité v bílý vosk, jenž kanul do hrdla proměněného v sloup mihotavě lesklého stříbra.

Už to nebyl lidský obličej. Stal se vějířem nožů, jejichž čepele se třpytily ve světle svíček, jež sem pronikalo dveřmi. Sotva se ta bizarnost ustálila, hned už zase měnila podobu. Nože roztály a ztmavly, vyrašil kožíšek, objevily se oči, ty se nafoukly jako míče. Z nové hlavy vyskočila tykadla, z transfigurované hmoty se vytvořila kusadla a na Voightově krku z čista jasna seděla obrovská, do detailu propracovaná hlava včely.

Burgessovi se představení evidentně líbilo; zběsile tleskal rukama navlečenýma v rukavicích.

„Taky familiář,“ Burgess ukázal na šoféra, jenž smekl čepici, zpod které se vyvalil příboj tizianových vlasů. Byla to nepředstavitelně krásná žena, obličej, za nějž byste dali život. Ale pouhá iluze, stejně jako ten druhý. Nepochybně schopní brát na sebe nesčíslně podob.

„Oba mi samozřejmě patří,“ prohlásil Burgess pyšně.

„Cože?“ Cameron se na víc nezmohl; doufal, že to nahradí všechny otázky, jež se mu honily hlavou.

„Sloužím peklu, pane Cameron. A peklo slouží na oplátku mně.“

„Peklo?“

„Tam, za vámi... jeden z vchodů do Devátého kruhu. Znáte Danta, předpokládám?“

Hle! Zde Dis je. Ta místa zrádná,  
kde krunýřem hodno srdce obrniti.“

„Proč jste tady?“

„Abychom běželi ten závod. Lépe řečeno můj třetí familiář ho už běží. Tentokrát neprohraje. Tenhle závod patří peklu, pane Cameron, a tentokrát nás o první místo nikdo nepřipraví.“

„Peklo,“ opakoval Cameron.

„Vy věříte, že? Chodíte pravidelně do kostela. Modlíte se před jídlem jako kterákoli bohabojná duše. Máte strach, abyste se nezapadli večeří.“

„Jak víte, že se modlím?“

„Řekla mi to vaše žena. Vaše žena je, co vás se týče, nepřeborný zdroj informací. Byla skutečně velice otevřená, velice ochotná. Stačilo pár mých pozorností a stala se z ní neúprosná komentátorka. Poskytla mi tolik... Informací. Vy jste přesvědčený socialista, že, jako váš otec.“

„Politika snad...“

„Ale právě politika stojí v centru všeho děním pane Cameron. Bez politiky bychom se propadli do anarchie, nemyslíte? Dokonce i peklo potřebuje mít řád. Devět velkých kruhů: pevně daná struktura trestů. Podívejte se dolů; přesvědčte se sám.“

Cameron cítil za zády propast: nepotřeboval se dívat.

„Víte, my jsme zastánci pořádku. Nestojíme o žádný chaos. To je pouze nebeská propaganda. A víte, co získáme?“

„Ale to je dobročinný závod.“

„Dobročinnost je to poslední, co by nás zajímalo. Neúčastníme se ho proto, abychom zachránili svět před rakovinou, ale abychom nad ním získali vládu.“

Cameron pomalu začínal chápat.

„Vládu.“

„Tenhle závod od Svatého Pavla k Westminsterskému paláci se koná pokaždé jednou za sto let. Často se běhal v hluboké noci, neohlášený, bez ovací davů. Dnes se běží v plném světle a sledují ho na tisíce diváků. Ale ať jsou okolnosti jakékoliv jedná se stále o totéž utkání. Vaši atleti proti našim. Pokud vyhrajete, dalších sto let demokracie. Pokud vyhrajeme my... Jako že vyhrajeme... Konec se světem v té podobě, v jaké ho znáte.“

Cameron ucítil v zádech jakési vibrace. Výraz Burgessovy tváře se rázem změnil, jeho sebedůvěru zahlíhl mrak, blazeovnost nahradilo nervózní vzrušení.

„Nu,“ rozhodil ruce jako pták mávající křídly. „Zdá se, že nás poctí návštěvou vyšší síly. Jak lichotivé...“

Cameron se otočil a nahlédl přes okraj otvoru. Teď už nezáleží na tom, jak je zvědavý. Mají ho v moci; možná, že uvidí vše, co tu je k vidění.

Vlna ledového vzduchu se valila z chmurného kruhu, cosi se rovnoměrným pohybem vynořovalo z temnoty šachty s pohledem upřeným vzhůru k pozemskému světu.

Cameron slyšel dech toho tvora, v černém šeru viděl zející ránu jeho obličeje, jež se olejnatými kosticemi otevírala a zase zavírala jako ústa kraba.

Burgess klečel na zemi a oba důvěrníci leželi vedle něj, po každém boku jeden, s tvářemi přitisknutými k zemi.

Cameron věděl, že má poslední příležitost. Postavil se na nohy, které mu vypovídaly poslušnost, a potácel se k Burgessovi, jenž se zavřenýma očima drmolil jakési uctivé prosby. Když ho míjel, trefil se mu, spíše náhodou než záměrně, kolenem do brady. Burgess se natáhl jak dlouhý tak široký. Cameron se došátral, nechávaje podrážky bot klouzat po podlaze ledové jeskyně, do svíceni ozářené komůrky.

Místnost za ním se plnila kouřem a vzdechy a Cameron se podobně jako Lotova žena, přehajíc před zkázou Sodomy, ještě jednou ohlédl, aby spatřil to, co mu bylo jako obyčejnému smrtelníkovi zapovězeno.

Ze šachty se vynořilo obrovské šedé tělo, odspodu osvětlené jakousi září. Oči, posazené hluboko v obnažené lebce sloní hlavy, se na něj upřely. Pohled toho tvora byl jako polibek, pronikal mu hluboko do mysli.

Neobrátil se v solný sloup. Odvraceje zvědavý pohled od obličeje pekelníka, přebuslil komoru a začal brát schody po dvou, po třech. Upadl, vstal, znovu upadl a zase vstal. Dveře byly dosud pootevřené. A za nimi denní světlo a svět lidí.

Vpadl do chodby a okamžitě ucítil jak mu teplo začíná probouzet zmrzlé nervy. Na schodech, jež nechal za sebou nebylo nic slyšet; nepochybně byli natolik zasaženi posvátnou bázní před svým bezmasým návštěvníkem, že se neodvážili ho pronásledovat. Vlekl se podél zdi, jektaje zuby, tělo zmožené třasem.

Dosud se za ním nevydali.

Venku byl oslnivě jasný den a Camerona se začínala po vydařeném útěku zmocňovat rozjařenost.

Nic podobného v životě nezažil. Mít už takhle na kahanu, a přesto ještě stačit slézt hrobníkovi z lopaty. Bůh při něm nakonec přece jenom stál.

Vrávorat ulicí ke svému bicyklu, odhodlán zastavit závod a celému světu říct...

Kolo stálo nedotčené na místě, řídítka rozehřátá jako náruč jeho ženy.

Právě když přehazoval nohu přes rám, pohled, jímž si ho peklo změřilo, zažehl oheň. Jeho tělo, ignorujíc žár, který se mu šířil mozkem, ze setrvačnosti pokračovalo v tom, co začalo: šlápl do pedálů a vyrazil.

V okamžiku, kdy Cameron ucítil ten zážeh v hlavě, došlo mu, že je konec.

Ten pohled? to krátké ohlédnutí...

Lotova žena.

Jako pitomá Lotova žena...

Mezi ušima mu přeskakovaly elektrické výboje: rychleji než myšlenky.

Pukla mu lebka a z topeniště hlavy vyšlehl dobřela rozžhavený blesk. Oči se v očních důlcích spekly na dva černé oříšky, z úst a nozder mu šlehalo plameny. Ta nezvyklá kremace ho během několika vteřin změnila v sloup zčernalé hmoty. Po plamenech a kouři nezbyla ani památka.

Ve chvíli, kdy kolo vyjelo ze silnice a narazilo do výkladu krejčovství, byl už Cameron dokonale zpopelněn. Ležel jako krejčovská panna s tváří opřenou o šaty popelavé barvy. Ohlížel se.

Rozdychtělé davy změnilo Trafalgarské náměstí v kotel překypující nadšením. Jásot, slzy, praporky. Jako by se pro ty lidi stal dnešní nevýznamný závod něčím zcela výjimečným: rituálem, jehož smysl nemohli znát. A přesto, kdesi v hloubi duše věděli, že tento den začíná sirou, že jejich životy krácejí po špičkách, natahující se k nebesům. A obzvláště děti. Hnaly se podél trati a provolávaly nesouvislé modlitby obličejů stažených strachem. Některé křičely jeho jméno.

„Joel! Joel!“

Nebo si to jenom vsugeroval? Vsugeroval si také Loyerovu modlitbu a znamení v zářících tvářičkách nemluvnátek, která rodiče drželi nad hlavami, aby mohla sledovat kolem supící běžce?

Když zatáčeli na Whitehall, Frank McCloud se důvěřivě ohlédl přes rameno a peklo si ho vzalo.

Bylo to náhlé: bylo to prosté.

Klopýtl a ledová ruka mu vyrvala z hrudi život. Když se k němu Joel přiblížil, zpomalil tempo. McCloud byl v obličejích nachový, měl pěnu na rtech.

Joel se zastavil a hleděl svému největšímu soupeři do úzkého obličejce. „McCloude.“

McCloud na něj pohlédl přes kouřový závoj, jenž změnil barvu jeho šedých očí na okrovou. Joel k němu natáhl pomocnou ruku.

„Nedotýkej se mě,“ zavrčel McCloud. Drobounké cévky se vyduly a začaly krváčet.

„Křeč?“ zeptal se Joel. „Je to křeč?“

„Zdrhej, ty bastarde, zdrhej,“ nabádal ho McCloud, zatímco ho drtivý stisk v hrudi zbavoval života. Z pórů obličejce mu líně vytékala krev, ronil rudé slzy. „Běž. A neohlížej se. Pro rány boží, jenom se neohlížej.“

„Co je s tebou?“

„Utíkej o život!“

To nebyla žádost, ale rozkaz.

Utíkej!

Ne pro zlato a slávu. Prostě o život.

Joel vzhlédl a náhle si uvědomil, že mu cosi, pyšníci se obrovskou hlavou, studeně dýchá za krk.

Vzal nohy na ramena a běžel.

„Jak se zdá, Jime, situace se pro běžce nevyvíjí dvakrát příznivě. Poté, co tak senzačně odpadl Loyer, skončil na zemi i Flank McCloud. Musím přiznat, že něco takového jsem ještě nezažil. Ale zdá se, že prohodil pár slov s Jonesem, a tak bude nejspíš v pořádku.“

McCloud byl mrtvý, už když ho nakládali do sanitky, rozkládat se začal následujícího rána.

Joel běžel. Pane Bože, ten běžel. Slunce, jež se mu prudce opíralo do obličejek smýlo barvu z povzbuzujících davů, z tváří, z vlajeck. Celý svět se zahalil do oparu vši lidskosti zbaveného řevu.

Joel znal ten pocit vydělenosti, jenž doprovázel únavu a překysličení organismu. Běžel v bublině, v níž si uvědomoval jen sám sebe, své myšlenky, svůj pot a utrpení, běžel jen pro sebe, ve svém vlastním jméně.

Ta osamělost nebyla tak špatná. Hlavu mu začaly plnit melodie církevních chorálů, chytlavé fráze milostných písní, sprosté popěvky. Jeho vlastní já chytalo lelky a zasněná, neuchopitelná a bezstarostná duše mu ukazovala cestu.

Před ním, omýván stejnou sprškou bílého světla, dusal Voight. To je ten nepřítel, kterého je nutné zdolat. Voight se svým na slunci se lesknoucím křížem. Může to dokázat, pokud se nebude dívat, pokud se nepodívá – za sebe.

Burgess otevřel dvířka mercedesu a nastoupil si. Promarnil čas, drahocenný čas. Už měl být u parlamentu, u cílové čáry, a vítat dobíhající závodníky. Musí sehrát scénu, při níž bude ukazovat mírnou a usměvavou tvář demokrata. A zítra. Kdepak mírnost.

Ruce mu zvlhly vzrušením. Oblek s úzkým proužkem páchl po kabátu z kozliny jenž si předtím musel obléci. Snad si toho nikdo nevšimne, a i kdyby, může snad být nějaký Angličan tak nezdvořilý, aby mu dal jakkoli najevo, že smrdí jako kozel?

Nenáviděl tu Dolní komoru, ten věčný led a otvor zívající vzdáleným zvukem ztracení. Ale to všechno už bylo za ním.

Splnil povinnosti osvědčil peklu bezvýhradnou a bezmeznou oddanost; nyní nastal čas, aby shrábl odměnu.

Cestou přemýšlel o tom, co všechno svému cíli obětoval.

Zprvu jenom drobnosti: koťátka a kohoutky. Teprve později zjistil, jak směšný jim těmi gesty připadal. Ale zpočátku byl nevinost sama: nevěděl, co by měl dávat ani jak to dávat. Začali mu tedy, jak roky ubíhaly, dávat své požadavky najevo jasněji, a on se časem naučil, jak obřadně zaprodávat svou duši. Jeho sebe-pokořování bylo přepečlivě plánované a bezchybně inscenované, třebaže ho připravili o bradavky i o varlata. Ale stálo to za to: postupně nabýval moci. Nejvyšší ocenění během posledních tří let studií na Oxfordu, manželka s vnadami ze snů muže stíženého priapismem, křeslo v parlamentu a brzy, brzy už, celá země.

Jako obvykle, když byl nervózní, rozbolely ho zmrtvělé pahýly palců, a protože neměl nic lepšího na práci, začal si jeden z nich cucat.

„... a tak jsme se dostali do závěrečné fáze vpravdě dábelského závodu. Jime?“

„No, dá se říct, že se situace na trati vyvíjí vskutku překvapivě. Voight, který byl považován za jasného outsidera, se bez viditelného úsilí vzdaluje ostatním závodníkům. Samozřejmě, Jones učinil nesobecké gesto, když se zastavil u McClouda, aby se přesvědčil, že je jeho sok po ošklivém pádu skutečně v pořádku, a to ho odsunulo dozadu.“

„Nejspíš je to pro Jonese ztracený závod, že?“

„Asi to tak už bude. Ano, ten závod je pro něj, myslím, ztracený.“

„Je to koneckonců dobročinný běh.“

„Přesně tak. A za téhle situace není ani důležité, jestli vyhraje nebo prohraje...“

„Důležité je, zda hrajete fair play.“

„Správně.“

„Správně.“

„A už jsou oba v dohledu parlamentu. Právě se vynořili ze zatáčky od Whitehallu. A diváci svého chlapce mohutně povzbuzují, ale já si myslím, že to je nyní už opravdu ztracená záležitost...“

„Vzpomeň si, ve Švédsku také vytáhl triumfy až na poslední chvíli.“

„To ano. To ano.“

„Možná, že to zopakuje i tady.“

Joel běžel a mezera mezi ním a Voightem se začala zmenšovat. Soustředil se na jeho záda, zavrtával oči do trička svého protivníka, odhadoval jeho rytmus, hledal známky slabosti.

Ano, zpomaloval. Už nebyl tak rychlý jako předtím. Ztěžkl mu krok, neklamně znamení únavy.

Může ho doběhnout. Pokud sebere dost odvahy, může ho doběhnout...

A Kindermann? Zapomněl na Kindermanna. Joel se bezmyšlenkovitě ohlédl přes rameno.

Kindermann si o něco dále vzadu udržoval své tempo. Neměnný krok maratónce. Ale za Joelem se držel ještě někdo: nějaký další běžec, měl ho téměř za patami: přízračný a bezrozměrný.

Odvrátil oči a upíral pohled před sebe, proklínaje vlastní hloupost.

Dotahoval se na Voighta každým krokem. Bylo jasné, že tomu muži skutečně dochází pára. Joel věděl, že bude-li se snažit, musí ho předstihnout. Nesmí myslet na svého pronásledovatele, ať je to, kdo je to, nesmí myslet na nic jiného, než jak porazit Voighta.

Ale to, co cítil za sebou, mu nedávalo pokoje.

„Neohlížej se zpátky,“ McCloudova slova. Pozdě, už se ohlédl. Bude tedy lépe vědět, s kým má tu čest.

Opět nic neviděl, jen běžícího Kindermanna. Potom se fantom objevil a Joel pochopil, co sklátilo McClouda i Loyera.

Nebyl to běžec, ani mrtvý ani živý. Nic lidského v něm nebylo. Tělo mlžný opar, místo hlavy zející temnota, to samo peklo na něj dotíralo.

Ústa to mělo, byla-li to vůbec ústa, dokořán. V ledovém závanu, jenž z nich vycházel, lapal Joel bolestně po dechu. Proto Loyer v běhu mumlal modlitby. To si tedy pomohl, smrt přišla tak jako tak.

Joel se odvrátil, nedbaje blízkosti pekla, snažil se ignorovat náhlou slabost v kolenou.

Nyní se ohlížel už i Voight. Ve tváři měl temný, znepokojený výraz a Joel vytušil, že je to spojenec pekla, že stín, který ho pronásleduje, je Voightovým pánem.

„Voight, Voight, Voight, Voight...“ Joel to slovo vyrážel s každým dopadem své nohy na asfalt.

Voight zaslechl své jméno.

„Parchante černej,“ vyhrkl nahlas.

Joel poněkud protáhl krok. Na reprezentanta pekla mu zbývaly pouhé dva metry.

„Koukni... Za... Sebe,“ vyrážel ze sebe Voight.

„Já vím.“

„Jde... si... pro... tebe.“

Ta slova byla jen hysterickým výlevem: bez valného významu, Je snad pánem svého těla, ne? A temnot se nebojí, má jejich barvu. Není snad právě proto méně lidským jak se zdálo tolika lidem? Nebo lidštější; více krve, potu, svalů. Více síly, větší chuť. Co vlastně peklo může? Polknout ho? Ale on by se na patře zrovna nerozplýval. Zmrazit ho? Na to byl příliš horkokrevný, příliš rychlý, příliš plný života.

Nic se mu nemůže stát, je pouhý barbar, byť se způsoby gentlemana.

Ani noc, ani den.

Voight trpěl: bolest byla patrná z přerývaného dechu, z hadrovitě vláčného kroku. Byli pouhých padesát metrů od schodiště a stejná vzdálenost jim zbývala do cíle, ale Voightův náskok se postupně vytrácel, každým krokem se vzdálenost mezi běžci zkracovala,

A potom došlo na výhodné nabídky.

„Poslouchej... mě.“

„Co je?“

„Moc... dám ti moc... jenom... nás nech... vyhrát.“

Joel už mu byl téměř po boku.

„Příliš pozdě.“

Nohy se mu nadnesly pýchou: hlava se mu zatočila radostí. Peklo za ním: peklo vedle něj, co by si lámal hlavu. Cesta je volná.

Minul Voighta, klouby uvolněné: dokonale fungující stroj.

„Hajzle, hajzle, hajzle...“ lál mu familiář, obličej zkřivený bolestným úsilím. A nerozechvěly se ty rysy, nevytratila se

z nich ona iluze lidství?

Voight s ním pomalu ztrácel kontakt, diváci jásali a svět byl opět zaplaven přívalem barev. Vpředu na něj čekalo vítězství. Nevěděl, čemu slouží, ale bylo to vítězství. Byl tam Cameron, teď už ho viděl, jak stojí na schodech vedle muže v jemně proužkovaném obleku, muže, kterého Joel neznal. Cameron se s pro něj s netypickým entuziasmem usmíval, křičel a mával na Joela ze schodů.

Běžel teď, kdyby nic jiného, k cílové čáře o něco rychleji, povzbuzen výrazem Cameronovy tváře.

Potom však jako by se Cameronův obličej začal měnit. Bylo to teplo sálající z vozovky, co způsobilo, že se obraz jeho vlasů chvěl? Ne, tváře se mu začaly nadýmat a tmavé skvrny ještě více černaly směrem ke krku a k čelu. Vtom se mu zvedly vlasy a z hlavy mu vyšlehl spalující plamen. Cameron hořel. Cameron hořel a přesto se smál a přesto kynul rukou.

Joel náhle propadl zoufalství.

Peklo za ním. Peklo před ním.

To nebyl Cameron. Cameron nebyl nikde v dohledu: Cameron to měl za sebou.

Řekl mu to šestý smysl. Cameron to má za sebou: a ta černá parodie, která se na něj usmívá a vítá ho v cílové rovině, byla jeho poslední chvilkou přehrávanou pro potěšení jeho obdivovatelů.

Joel znejistěl a ztratil rytmus. V zádech ucítil Voightův dech, hrozivě hutný, byl blíž a ještě blíž.

Celé jeho tělo se naráz vzepřelo. Žaludek se dožadoval vyprázdnění nohy volaly po tom, aby se mohly podlomit, hlava odmítala myslet – zbyl jenom strach,

„Běž,“ přemlouval se. „Běž, běž, běž.“

Ale před ním bylo Peklo. Copak se může vrhnout takové ohavnosti přímo do náruče?

Voight se na něj dotáhl, a jak se ho snažil předběhnouti strkal do Joela ramenem. Brali mu vítězství – tak snadno: jako děcku bonbóny.

Do cíle chybělo nějakých deset kroků a Voight byl opět ve vedení. Aniž by si pořádně uvědomoval, co dělá, natáhl Joel ruku a chytil ho za nátlčník. Byl to podvod, zřejmý všem v davu diváků. Ale co, když jde o Peklo...

Joel zatáhl ze všech sil a oba soupeři klopýtli a zapotáceli se. Opustili trať a v davu, který se před nimi rozestoupil, sebou praštili na zem. Voight přistál na Joelovi.

Ruka, již se Joel snažil zmírnit pád, váhu obou těl neunesla a praskla v předloktí. Ještě předtím, než ucítil křeč, uslyšel křupnutí drcené kosti; potom se mu z úst vydral výkřik bolesti.

Na schodech všikal Burgess jako nějaký divoch. Hotové představení. Kamery vše snímaly, komentátoři komentovali.

„Vstávej! Vstávej!“ ječel ten muž.

Ale Joel svíral Voighta rukou, již měl v pořádku, a nic ho nemohlo přinutit, aby ho pustil.

Ti dva se váleli v prachu a každá otočka znamenala pro Joela takovou explozi bolesti, že se mu chtělo zvracet.

Familiář hrající Voighta byl vyčerpaný. Takovou únavu ještě nezažil. Ač nebyl připraven na vypětí závodu, požádal ho pán, aby běžel. Zbývá málo a pohár jeho trpělivosti přeteče, struna sebeovládání praskne. Joel cítil protivníkův dech – páchl kozlinou.

„Ukaž se,“ přikázal.

Oči toho tvora ztratily panenky: byly nyní úplně bílé. Joel vytáhl z hloubi hrdla chrchel a smíchaný s plnou pusou slin ho plivl do obličeje protivníka.

Pohár přetekl.

Obličej zrůdy se rozplynul. To, co se zdálo být masem, vzalo na sebe novou podobu, podobu nenasytné pasti bez očí a nosu, bez uší, bez vlasů.

Davy couvaly. Lidé ječeli, lidé omdlávali. Joel nic z toho neviděl, ale křik, který vnímal, ho plnil zadostiučiněním. Ta proměna nebyla určena pouze jemu, ale stala se součástí obecného vědomí. Viděli to všechno, celou pravdu, odpornou, zející pravdu.

Obrovská ústa lemovaná zuby jako směšně široká tlama nějaké hluboko-vodní ryby. Joel držel familiáře zdravou rukou pod spodní čelistí, aby se mu nedostal na tělo, a přitom se dovolával pomoci ostatních.

Nikdo se ani nepohnul.

Dosud křičící a zirájící dav postával bez ochoty zasáhnout v uctivé vzdálenosti. Byl to vpravdě divácky zajímavý sport – zápas s ďáblem. Nemělo smysl se do toho míchat.

Joel cítil, jak mu ubývá síl: jeho ruka už nebyla s to udržet protivníka z dosahu. Vzdávaje se vši naděje, ucítil, jak mu v oblasti obočí a brady pronikají do lebky zuby té zrůdy a nakonec jak ho obestírá bílá tma. Ústa Joelovi uhryzla celý obličej.

Familiář se vztyčil nad mrtvolou a mezi zuby mu visely pramínky Joelových vlasů. Zbavil Joela podoby, jako kdyby mu strhl masku. Zbyla jen krev a zmeť svalů, jež sebou prudce škubaly. Kmitající kořen jazyka v otvoru Joelových úst dával světu své poslední hořké sbohem.

Burgess nedbal, jak bude před celým světem vypadat. Ten běh pro něj znamenal všechno: vítězství je vítězstvím ať je ho dosaženo jakkoli. A koneckonců Jones porušil pravidla.

„Sem!“ zaječel na důvěrníka. „Dělej!“

Zrůda k němu otočila krví ulepený obličej.

„Utíkej! Sem!“ nařizoval Burgess.

Už je dělilo jen několik metrů: pár kroků a vítězství je jejich.

„Běž ke mně!“ vřeštěl Burgess. „Běž! Běž! Běž!“

Vyčerpaný sluha poznal hlas svého pána. Vydal se klopýtavě k cíli, slepě za Burgessovým řevem.

Čtyři kroky. Tři...

A kolem proběhl Kindermann. Krátkozraký Kindermann proběhl o krok před Voightem cílovou páskou, aniž by věděl, jakého vítězství vlastně dosáhl, a aniž by si všiml hrůzné podívané, jež se mu naskýtala. Protrhl cílovou pásku a nikdo nezajásal. Nikdo mu neblahopřál.

V okolí schodiště jako by se setmělo, rázem udeřil, nepatřičně v tomto ročním období mráz.

Burgess padl na kolena, vrtě omluvně hlavou.

„Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno tvé...“

Takový starý trik. Taková naivní reakce.

Lidé se začínali obracet na útěk. Někteří už přechali. Děti, které znaly povahu této tmy, jejíž dotyky tak nedávno zakoušely, byly v davu těmi nejméně ustrašenými. Braly své rodiče za ruce a odváděly je jako ovce, varující je, aby se neohlíželi. A rodiče se pomalu rozvzpomínali na lůno, ten první tunel, první bolestný odchod z onoho posvěceného místa, na první pokušení ohlédnout se a umřít. A tak vzpomínající odcházeli za dětmi.

Jenom Kindermann se nic z toho, co se dělo kolem něj, zřejmě netýkalo. Seděl na schodech, čistil si brýle a usmíval se, šťasten, že vyhrál. Ignoroval i pronikavý chlad.

Burgess, který věděl, že jeho modlitby nestačí, vzal do zaječích a ztratil se ve Westminsterském paláci.

Opuštěný pekelný sluha se vzdal všech nároků na lidskou podobu a stal se sám sebou. Jsa bez chuti a bez elánu, vyplivl odporně chutnající maso Joela Jonese. Částečně rozžvýkaný obličej dopadl do šterku vedle svého těla. Sluha se smísl se vzduchem a vrátil se do kruhu, jenž mu byl domovem.

V chodbách, jimiž kráčivala moc, to čpělo zatuchlinou: nikde kouska života, nikde žádná pomoc.

Burgess byl z formy, a tak z běhu pomalu přešel v chůzi. Ozvuky jeho pravidelných kroků byly na prošoupaném koberci v beznaději obtěžkané atmosféře sotva slyšet.

Nebyl si jist, co by měl udělat. Určitě bude obviněn, že se nezabezpečil proti všem eventualitám, ale on věřil, že je schopen svůj postup obhájit.

Dá jim, cokoliv budou požadovat jako pokutu za jeho nedostatek předvídavosti. Ucho, nohu; krom vlastního masa a krve nemá už co ztratit.

Obhajobu si však musí pečlivě připravit, protože ti, kterým má skládat účty, nesnášejí nelogično. Na to, aby přišel s nějakým polovičatým ospravedlněním, bylo v sázce víc než pouhý život.

Za zády u čísel chlad; věděl, co to je. Peklo ho následovalo ztichlými chodbami až do samého lůna demokracie. Přesto může přežít, pokud se neohlédne: pokud dokáže upírat oči na zem nebo na své bezpalcé ruce, nic se mu nemůže stát. To bylo jedno z prvních pravidel, které se naučil, aby mohl jednat s podzemní říší.

Mrzlo až praštělo. Burgess sledoval, jak se mu dech sráží v páru, chladem ho rozbolela hlava.

„Mrzí mě to,“ řekl svému pronásledovateli upřímně.

Hlas, který mu odpověděl, byl mírnější, než očekával.

„To nebyla tvoje chyba.“

„Ne,“ Burgess byl povzbuzený tím smířlivým tónem. „Byla a já se kají... podcenil jsem Kindermann.“

„To je pravda, ale chyby děláme všichni,“ prohlásilo Peklo. „Co se dá dělat, za sto let to zkusíme znovu. Demokracie je stále ještě nový kult: dosud neztratila své povrchní kouzlo. Dáme jim ještě sto let, a potom je rozdrtíme.“

„Ano.“

„Ale ty...“

„Já vím.“

„Žádná moc, Gregory.“

„Žádná.“

„To není konec světa. Podívej se na mě.“

„Teď ne, když vám to nebude vadit.“

Burgess pokračoval v cestě, pevně, krok za krokem. Hlavně klidněl s rozvahou.

„Podívej se na mě,“ vrkalo Peklo.

„Později, pane.“

„Jen tě prosím, aby ses na mě podíval. Troška účty by neškodila.“

„Podívám. Podívám se. Opravdu. Později.“

Chodba se rozdělovala. Burgess se dal doleva. Symbolika, která by měla polichotit, říkal si. Byla to slepá ulička.

Burgess stál mlčky proti zdi. Chlad jím pronikal až do morku kostí a pahýly palců ho přímo brněly. Svlékl si rukavice a usilovně si je sál.

„Podívej se na mě. Otoč se a pohlédni na mne,“ naléhal zdvořilý hlas.

Co teď? Vycouvat chodbou a najít si jinou cestu by podle všeho bylo nejlepší. Bude prostě muset chodit kolem dokola tak dlouho, dokud se mu nepodaří dostatečně objasnit vlastní pohled na věc a jeho pronásledovatel mu nedá pokoj.

Jak tam stál a žongloval s možnými alternativami, pocítil v krku slabou bolest.

„Podívej se na mě,“ ozval se znovu ten hlas.

Cosí mu sevřelo hrdlo. Hlava se mu začala samovolně otáčet ozval se zvuk, jako když se odírá kost o kost. Měl pocit, jako by mu místem, kde je spojena hlava s krkem, projel nůž.

„Podívej se na mě,“ řeklo Peklo naposledy a Burgessova hlava se otočila.

Ne však tělo. To zůstalo stát břichem k bílé zdi chodby, která nikam nevedla.

Hlava se mu protočila kolem své křehké osy, nedbajíc zdravého rozumu ani zákonů anatomie. Zatímco se Burgess

dávil, jeho hrdlo se zkroutilo jako konopný provaz, obratle se rozpadaly v prach a chrupavky se měnily ve vláknitou kaši. Z očí se mu vyřinula krev, ušní bubínky praskly a Burgess zemřel s pohledem upřeným na onu chmurnou, nikdy nepočatou tvář.

„Říkal jsem ti, aby ses na mě podíval,“ řeklo Peklo a šlo si svou trpkou cestou, nechávaje ho stát na místě, aby si měli demokraté čím lámat hlavu, až se klevetice dostaví do Westminsterského paláce.

Jacquelina Essová: 1 – Její poslední vůle

Bože můj, pomyslela si, to přece není žádný život. Dny přicházejí a zase odcházejí: ta nuda, ta otročina, ten pocit marnosti.

Kriste pane, modlila se, dovol mi odejít, zbav mě mého trápení, osvobod' mne.

Protože se však od něj žádného dobrodiní euthanasie nedočkala, zamkla se jednoho kalného dne pozdního března v koupelně a podřezala si žíly na zápěstích.

Přes tepot krve v uších jen matně vnímala Benův hlas.

„Jsi tam, miláčku?“

Nebyla si tím jista, ale měla pocit, že odvětila: „Běž pryč.“

„Už jsem zpátky, drahoušku. Na ulicích bylo celkem prázdno.“

„Prosím tě, jdi pryč.“

Snaha promluvit ji tak vyčerpala, že sklouzla ze sedátka toalety a svezla se na bíle kachličkovanou podlahu, kde už vychládala kaluž její krve.

„Drahoušku?“

„Jdi.“

„Drahoušku.“

„Pryč.“

„Jsi v pořádku?“

Ted' už rumploval dveřmi, ten čmucha. To mu nedojde, že mu prostě nemůže otevřít, že mu neotevře?

„Jackie, odpověz!“

Zachroptěla. Nemohla si pomoci. Bolest nebyla tak hrozná, jak čekala, ale měla hrozný pocit – jako by ji někdo mlátil pěstí po hlavě. Ale stejně se k ní nedostane včas. Ledaže by vyrazil dveře.

Vyrazil je.

Pohlédla na něj. Vzduch v místnosti zhoustl příslibem smrti tak, že byste ho mohli krájet.

„Pozdě,“ řekla. Alespoň se jí zdálo, že to řekla.

Můj Bože, pomyslela si, takhle přece sebevražda nevypadá.

Já jsem neumřela.

Doktor, jenž se jí ujal, byl nadmíru vlivný muž. Jenom to nejlepší, sliboval Ben, který lékaře objednal, jenom to nejlepší pro mou Jackii.

„Nic to není,“ ujišťoval ji doktor, „dáme to snadno do pořádku.“

Proč si nedá pokoj? Uvažovala. Proč se na to nevykašle. Vždyť ví houby, o co jde.

„Ženy mě navštěvují se spoustou podobných problémů,“ svěřoval se, sálaje nacvičeným soucitem. „V jistém věku nabývají přímo epidemických rozměrů.“

Ještě jí není ani třicet. O čem to mluví. Že ji postihla předčasná menopauza?

„Deprese, částečné nebo úplné stažení se do sebe, neurózy, všech možných forem a různé intenzity Nejste sama věřte mi.“

Ale ano, jsem, říkala si v duchu. Tady v mé hlavě, v mém já, a ty nemůžeš vědět, jaké to je.

„Dáme vás do pořádku, než ovečka dvakrát ocáskem zavrtí.“

Tak já jsem ovečka, co? Ty si myslíš, že jsem ovečka?

Zadumaně pohlédl na svůj zarámovaný diplom, potom na své pěstěné nehty, a potom zase na pero a blok, jež před ním ležely na stole. Na Jacquelinu se nepodíval. Na všechno, jenom na ni ne.

„Já vím,“ říkal nyní, „co jste si prožila, a vím, že to bylo traumatizující. Ženy mají určité potřeby a pokud ty nejsou uspokojovány...“

Co ty tak o tom můžeš vědět?

Nejsi ženská, pomyslela si.

„Cože?“ ozval se.

Promluvila nahlas?

Zavrtěla hlavou – aby nemusela mluvit. Doktor pokračoval; snažil se znovu nalézt svůj rytmus: „Nemám v úmyslu vás zvát na nekonečnou řadu terapeutických schůzek. O to sama nestojíte, že? Spíše potřebujete uklidnit a něco, co by vám pomohlo v noci spát.“

Ted' už na něj měla pořádný dopad. Jeho blahosklonnost byla tak hluboká, že snad neměla žádné dno. Vševedoucí, vševidoucí Otec; takovou hrál prostě roli. Jako by se mu dostalo jakéhosi zázračného daru – schopnosti nahlížet do nitra ženské duše.

„Samozřejmě, že jsem dříve také zkoušel se svými pacienty léčebné seance, ale mezi námi...“

Zlehka ji prsty poklepal po hřbetu ruky. Otcova dlaň na její ruce. Snad jí bude lichotit, uklidňovat a třeba i svádět. ...mezi námi, je to jenom spousta řečí. Nekonečných hovorů. Po pravdě řečeno, ví bůh, k čemu je to vlastně dobré. Problémy máme všichni. A vymluvit se z nich stejně nemůžeme, není to tak?“

Nejsi ženská. Nevypadáš jako ženská, a ani jako ženská necítíš...

„Říkala jste něco?“

Zavrtěla hlavou.

„Měl jsem dojem, že jste něco řekla. Snažte se, prosím, být ke mně upřímná.“

Neodpovídala a jeho už pomalu zmáhalo předstírat důvěrnost.

Vstal a přešel k oknu.

„Myslím, že pro vás bude nejlepší...“

Stál ve světle. Zastřel výhled na třešeň, jež rostla na trávníku před domem. Místnost potemněla. Upírala pohled na jeho široká ramena a útlé boky. Pořádný kus chlapa, jak o něm prohlašoval Ben. Žádná rodička. S tím tělem přímo stvořený pro to, aby přetvářel svět. A když ne svět, tak lidské duše určitě.

„Myslím, že pro vás bude nejlepší...“

Co může vědět, s takovými boky, s takovými rameny? Na to, aby jí byl v tom nejmenším porozuměl, byl příliš mužem.

„Myslím, že pro vás bude nejlepší léčba sedativy...“

Očima ulpěla na jeho pase.

„... a když si uděláte dovolenou.“

Soustředila se na tělo kryté slupkou šatů. Svaly, kosti a krev pod pružnou pokožkou. Představovala si ho ze všech možných stran, odhadovala ho, posuzovala jeho odolnost, a potom ho sevřela ve své mysli. V duchu mu poručila:

Staň se ženou!

Sotva ji ta absurdní myšlenka napadla, začalo jeho tělo měnit tvar. Naneštěstí žádná pohádková proměna, tělo se takovému kouzlu bránilo. Silou vůle se snažila přetvořit jeho mužnou hrud' v ženské poprsí. Hrudní koš se mu začal neuvěřitelně nadýmat, až kůže, jež ho obepínala, praskla a sternum se rozletělo na dvě části. Pánev, napínaná až po samou mez únosnosti se ve střední části rozštípla; ztratil rovnováhu, překotil se na stůl a odtud na ni hleděl, obličej žlutý prodělaným šokem. Olízl si rty, a potom znovu, ve snaze nalézt trošku vláhy, jež by mu umožnila promluvit. Měl sucho v ústech; jeho slova se rodila mrtvá. Ten zvuk mu vycházel z místa mezi nohama; šplíchání krve; žuchnutí, způsobené dopadem vnitřností na koberec.

Zaječela pod dojmem absurdní hrůznosti, již byla původcem, a odtáhla se do vzdáleného koutu místnosti, kde se vyzvracela do květináče s gumovníkem.

Můj bože, pomyslela si, přece to nemůže být vražda. Vždyť jsem se ho ani nedotkla.

Čím se Jacqueline ono odpoledne zabývala, to si nechala pro sebe, Nemělo smysl připravovat lidem bezesné noci, naplněné úvahami o jejím kromobyčejném talentu. Policisté byli velice umírnění, Vytvořili celou řadu možných verzí náhlého skonu dr. Blandishe, ačkoli nikdo nebyl schopen do důsledku vysvětlit, jak mohlo jeho prsní svalstvo vykypět do tak pohledných (byť chlupatých) polokoulí ňader.

Nasnadě byla domněnka, že nějaký psychopat, nadaný ve svém šílenství značnou silou, vtrhl dovnitř, vlastníma rukama, za pomoci kladiva a pilky, vykonal dílo a odešel, zanechávaje nevinnou Jacquelinu Essovou v děsivém tichu, jímž otázky vyšetřovatelů k jejím uším proniknout nemohly.

Nějaká neznámá osoba (či snad více osob) ho poslala tam, kde mu žádná sedativa ani terapie nemohly pomoci.

Časem téměř zapoměla. Ale jak měsíce mýjely, postupně se to vracelo jako vzpomínky na utajené cizoložství. Pokoušelo ji to chutí zakázaného ovoce. Z jejích vzpomínek se vytratila někdejší nevolnost a zůstal jen prožitek moci. Zapoměla na znechucení a pamatovala si jen svou sílu. Zapoměla na pocit viny, jenž se jí potom zmocnil, a jenom toužila, tolik toužila, udělat to opět.

Ale lépe.

„Jacqueline.“

Je to vůbec můj manžel, pomyslela si, že mě volá celým jménem? Obvykle jí říkal Jackie, nebo Jack, nebo taky nijak.

„Jacqueline.“

Díval se na ni svými dětsky velkýma, modrýma očima; zrovna jako ten chlapec, do kterého se zamilovala na vysoké škole hned na první pohled. Jenom ústa měl teď tvrdší a jeho polibky chutnaly jako okoralý chléb.

„Jacqueline.“

„Chtěl bych si s tebou o něčem promluvit.“

Konverzace? Říkala si v duchu, to musí být aspoň státní svátek.

„Nevím, jak ti to říct.“

„Nešetři mě,“ navrhl mu.

Věděla, že by ho mohla pouhou myšlenkou přimět, aby říkal věci, které se jí budou líbit. Mohla ho donutit aby jí říkal to, co ona bude chtít. Zamilovaná slovíčka, možná, pokud by si vzpomněla, jak vlastně znějí. Ale k čemu by to bylo dobré? Lépe znát pravdu.

„Drahoušku, trochu jsem sešel z cesty.“

„Co tím myslíš?“ zeptala se.

Dej se do toho, ty parchante, proběhlo jí hlavou.

„Přišlo to, jak jsi nebyla tak docela při sobě. Víš, když to mezi náma víceméně přestalo fungovat. Oddělené ložnice... ty jsi to chtěla. ... a mně prostě začalo z neukojení harašit v hlavě. Nechtěl jsem tě znepokojovat, a tak jsem ti nic neřekl. Ale ono nemá žádný smysl, abych se pokoušel žít dva životy.“

„Bene, jestli o to stojíš, klidně si měj milostné pletky.“

„To nejsou žádné pletky. Já ji miluju...“

Chystal se pronést jeden ze svých projevů, na okamžik zřetelně spatřila, jak se mu dere na jazyk to ospravedlňování, z něhož se vzápětí stane obviňování, ty omluvy, které se pokaždé zvrhnou v kritiku jejího charakteru. Jakmile se jednou dostane do ráže, nic už ho nezastaví. Neměla chuť ho poslouchat.

„... ona je úplně jiná, Jackie. Svým způsobem frivolní. Myslím, že bys ji považovala za povrchní ženu.“

Snad by bylo dobré ho zarazit, teď hned, dříve, než se zaplete do svých obvyklých vývodů.

„Nepropadá tvým náladám. Je prostě normální. Tím nechci říct, že bys byla nenormální... ty za svoje deprese nemůžeš. Ona prostě není tak senzitivní.“

„Bene, nemusíš nic...“

„Sakra ne, jsem toho plnej a musím to ze sebe dostat.“

A přenést to na mě, říkala si v duchu.

Nikdy mě nenecháš, abych ti cokoli vysvětlil. Pokaždé na mě upřeš ten svůj zatracený pohled, jako by sis přála, abych...“

Zemřel.

„... abych držel hubu.“

Drž hubu.

„Vůbec tě nezajímá, jak mi je,“ křičel na ni. „Pořád se skrýváš jen v tom svém vlastním malém světě.“

Drž hubu, pomyslela si.

Měl otevřená ústa. Zavřel ji, pomyslela si Jacqueline. Čelisti sklaply a ucvakly špičku jazyka, která propadla mezi rty a přistála mu v záhybu košile.

Drž hubu, pomyslela si opět.

Dva dokonale vyrovnané regimenty zubů se střetly, jedna řada pronikla druhou, zuby praskaly a drtily se navzájem, nervy, vápník a sliny vytvářely na Benově bradě narůžovělou pěnu, ústa se propadla.

Drž hubu, myslela si, zatímco jeho vyděšené, dětsky modré oči zapadly hluboko do lebky a nos se mu postupně zavrtával do mozku.

Už to nebyl Ben, byl to muž s červenou ještěřčí hlavou, jež se zplošťovala a vstřebávala sebe samu. A díky Bohu, s těmi jeho přednáškami byl konec jednou provždy.

Nyní, když věděla jak na to, začínala pociťovat radost nad proměnami, jich byla vůlí schopna dosáhnout.

Rázem ho překotila k zemi a začala mu stlačovat paže a nohy, městnající svaly i vzdorující kosti do stále menšího prostoru jako teleskopickou trubici. Jeho šaty se poskládaly a tkáň žaludku, vytržená z úhledného uzlíčku vnitřností, se mu rozestřela kolem těla a celého jej obalila. Prsty rukou nyní čnely přímo z lopatek a chodidla, dosud se hrůzou škrabající, měl zaražena do stěv. Ještě jednou a naposledy si ho obrátila, aby mohla stlačit jeho páteř do asi jednu stopu vysokého blátivého sloupku, a to bylo tak všechno.

Jacqueline se probírala z extáze a spatřila Bena sedícího na podlaze a směstnaného do prostoru o velikosti jednoho z jeho drahých kožených kufrů. Krev, žluč a míza v pravidelných intervalech slabě vyvěraly na povrch ztichlého těla.

Bože můj, pomyslela si, tohle to snad ani nemůže být můj manžel. Takhle hezky upraveného jsem ho ještě neviděla.

Tentokrát nečekala na pomoc. Tentokrát věděla, co provedla (vytušila dokonce, jak to provedla) a uznávala, že tento čin byl přece jenom příliš tvrdou odplatou. Sbalila si brašnu a odešla z domu.

Konečně žiju, říkala si. Poprvé za celý svůj zpackaný život žiju.

Jacqueline Essová: 2 – Vassio odkaz (část první)

Vám, kteří sníte o svěžích, silných ženách, odkazuji tento příběh. Je příslibem, právě tak jako je jistotou vyznáním a posledními slovy zatracence, jenž nechtěl než milovat a být milován.

Sedím tu, třesu se a čekám, až přijde noc, až se opět k mým dveřím vrátí ten ukňouranej pasák Koos a vezme si všechno, co mám, výměnou za klíč k jejímu pokoji.

Nejsem nijak odvážný muž ani jsem jím nikdy nebyl, a tak mám strach z toho, co by mě mohlo tuto noc potkat. Jenže já nemohu trávit život sněním, přežívat v temnotách a jenom tu a tam spatřit matný odlesk nebes. Dříve nebo později musí člověk opásat svá bedra (to je přiměřené), vstát a nalézt svůj eden. I kdyby to mělo znamenat, že se musí na oplátku všeho vzdát.

Asi to všechno nedává moc smyslu. Pravděpodobně si teď říkáte, vy, kdo jste padli na tento odkaz, kdo to byl, co to bylo za pitomce?

Jmenuji se Oliver Vassi. Je mi třicet osm let. Býval jsem právníkem; až do dne, kdy zhruba před rokem začalo mé pátrání, jež vrcholilo touto nocí, tím kuplířem a klíčem a onou svatyní.

Příběh sám se však začal již více než před rokem. Uplynula už řádka let od chvíle, kdy se u mne Jacqueline Essová objevila poprvé. Přišla zčistajasna jednoho dne a prohlásila, že je vdova po mém příteli z univerzity, Benjaminu Essovi, a když jsem se probral zasutými vzpomínkami, vybavila se mi jeho tvář. Náš společný kamarád, který se zúčastnil jeho svatby, mi ukazoval fotografie, na nichž byl Ben se svou uzardělou nevěstou. A nyní byla tady, právě tak nedosažitelně krásná, jak to fotografie slibovaly.

Vzpomínám si, v jakých jsem tonul při našem prvním rozhovoru rozpacích. Přišla v době, kdy jsem měl práce až po krk a nevěděl jsem kam skočit dříve, ale byl jsem jí tak fascinován, že jsem toho dne nechal všechny schůzky plavat. Když vešla dovnitř má sekretářka, sjela mě tak chladným pohledem, že jsem měl pocit, jako by na mě vychrstla kbelík studené vody. Mám za to, že jsem se do Jacqueliney zamiloval na první pohled a sekretářka vycítila ono elektrické jiskření, jímž byl nabit vzduch mé kanceláře. Pokud jde o mě, já jsem předstíral pouhou zdvořilost k vdově po starém kamarádovi. Ani mě nenapadlo uvažovat o nějaké vášnivé lásce: to bylo něco, co jsem neměl v povaze. Aspoň jsem si

to namlouval. Jak málo toho víme – chci říct, jak málo toho skutečně víme – o našich schopnostech,

Jacquelina mi lhala od našeho prvního setkání. O tom, jak Ben zemřel na rakovinu, jak často a s jakou láskou o mně mluvil. Mám za to, že tu a tam říkala věci, které se zakládaly na pravdě a já ji horlivě naslouchal – řekl bych, že jsem ji byl od samého počátku zcela oddán.

Je však dost těžké vzpomenout si, kdy a za jakých předpokladů se rozhoří prostý zájem o jinou lidskou bytost naléhavým plamenem vášně. Je možné, že přeháním vliv, který na mě od počátku měla, možná, že celou tu historii interpretuji tak, abych sám před sebou ospravedlnil své pozdější výstřelky. Nejsem si ničím jist. Nicméně, ať se to stalo kdekoliv a kdykoliv, ať rychle či pomalu, jednoduše jsem jí podlehl a náš milostný románek mohl začít.

Pokud jde o mé přátele a o ženy, se kterými končím v posteli nebývám žádný velký zvědavce. Jako právník jsem zvyklý trávit čas propíráním cizí špíny, ale zcela upřímně, osm hodin denně je právě tak dost. Mimo kancelář mi je potěšením když se mohu o lidi přestat zajímat. Nestrkám do ničeho nos, v ničem se nešťourám, беру je takové, jací jsou.

V tomto ohledu nebyla Jacquelina žádnou výjimkou. Byla ženou, o níž jsem stál a s níž jsem chtěl být, ať už měla za sebou cokoli. Disponovala úžasnou chladnokrevností, byla duchaplná, obscénní a zvrácená. V životě mě žádná žena více neokouzila. Nebylo na mně, abych pátral po tom, jak žila s Benem, jak vypadalo jejich manželství atd., atd. to byla její minulost. Já byl šťastný, že mohu žít v přítomnosti a nechat minulost minulostí. Snad jsem si dokonce namlouval, že jí mohu pomoci zapomenout, ať už byly její zkušenosti jakkoli bolestné.

V jejích historkách jsem samozřejmě nacházel nesrovnalosti. Jako právník jsem měl čich cvičený na to, abych dokázal odhalit výmysly druhých, a jakkoli jsem se ho snažil vyřadit z činnosti, stejně jsem cítil, že se mnou Jacquelina nehraje tak docela čistou hru. Ale každý má nějaké tajemství, to mi bylo jasné. Ať si má ona to své, říkal jsem si.

Jenom jednou jsem se odvážil zeptat na detail jejího údajného životního příběhu. Bavili jsme se o Benově skonu a jí uklouzla poznámka, že dostal to, co si zasloužil. Chtěl jsem vědět, co tím myslela. Má prý pocit, že je třeba obnovit rovnováhu mezi muži a ženami, prohlásila s úsměvem Giocondy na rtech. Nechal jsem vyptávání. Koneckonců – byl jsem v té době jako posedlý, na hony vzdálen vši naděje na spásu; ať mi předhodila k strávení cokoli, celý šťastný jsem se po tom vrhal jako hladový pes.

Víte, byla tak krásná. V žádném dvourozměrném smyslu: nebyla mladá ani nevinná, chyběla jí ona primitivní souměrnost, v níž si tak libují lidé od reklamy a fotografové. Její obličej byl prostě obličejem ženy těsně po čtyřicítce: užívala ho k smíchu i pláči a to na něm zanechalo stopy. Ale Jacquelina měla schopnost měnit obličej sotva postřehnutelným způsobem tak, že její tvář bývala proměnlivá jako obloha. Zpočátku jsem se domníval, že se jedná o triky líčení. Protože jsme však spolu spávali čím dál víc a já měl možnost vidat ji po ránu rozespalou a večer zase polomrtvou únavou, brzy jsem si uvědomil, že na obličeji nemá nikdy ani stopy po mejkapu. To, čím se měnil, vycházelo z ní: byla to kouzla její vůle.

A to, abyste věděli, mě k ní připoutalo ještě více.

Potom, jedné noci, jsem se vedle ní probudil. Spávali jsme často na podlaze, již dávala přednost před postelí. Postele, říkala, mi připomínají manželství. Tak či onak, tu noc spala pod přikrývkou na koberci mé ložnice a já ji zbožně sledoval.

Pozorovat spícího miláčka, pokud se člověk druhému zcela odevzdá, může znamenat děsivou zkušenost. Možná, že někteří z vás znají ten stav, kdy omámeně zíráte na osobu jejíž rysy se uzavřely vašim otázkám, jež se stáhla tam, kam nemáte a nikdy nebudete mít přístup, do hlubin své vlastní duše. Jak říkám, pro nás, kteří se cele oddáváme, je to hotový horor. Člověk v tu chvíli ví, že nikdo neexistuje bez vztahu k vlastnímu obličeji, k tomu viditelnému výrazu své osobnosti. Proto také, když se obličej toho druhého uzavře, když se jeho mysl toulá po stezkách vlastního nevědomého světa, připadá si člověk naprosto zbytečný. Planeta bez slunce, otáčející se v temnotách.

Tak jsem se cítil té noci. Pozoroval jsem její neobyčejný obličej, který se, zatímco jsem přemítal o své zbabělosti, začal měnit. Jacquelina jednoduše snila; jaké to však musely být sny! Vše na ni bylo v pohybu, svaly, vlasy, dolní část tváře, vše se podřizovalo diktátu jakéhosi vnitřního pnutí. Rty vyrašily, vykvétajíce v slinami potřísněnou růžovou stélu; vlasy jí vířily kolem hlavy, jako by ležela ve vodě; na tvářích se jí tvořily brázdy a hřebeny podobné rituálním jizvám válečníka, vzruchy tepající tkáň bobtnala a měnila se, tvoříc stále nové vzory. Ta neustálá změna mě naplnila takovou hrůzou, že se mi musel z hrudi vydrat nějaký zvuk. Neprobudila se, jenom se poněkud vynořila o něco blíže k hladině spánku, opustila hluboké vody, jež byly zdrojem oněch sil. Vzory se jakoby mávnutím kouzelného proutku vyhladily a její obličej byl opět obličejem klidně spící ženy.

Jist? pochopíme, že to pro mě byla klíčová zkušenost, třebaže jsem se několik dalších dní snažil obelhávat sám sebe, že jsem nic neviděl.

Marně. Bylo mi jasné, že s ní něco není v pořádku; a v té době jsem si byl jist, že si toho není vědoma. Byl jsem přesvědčen, že její organismus je v jistém smyslu vyšínutý z rovnováhy, a že bude nejlépe, když se, dříve než ji řeknu, čeho jsem byl svědkem, porozhlédnu v její minulosti.

Samozřejmě že dnes, s odstupem času, mi to připadá směšně naivní. Myslet si, že neví, jakou disponuje mocí. Pro mne však bylo snazší představovat si, že je spíše obětí než svrchovanou vládkyní. To si muž namlouvá o ženě, nejenom já, Oliver Vassi, o ní, o Jacquelině Essové. Nejsme schopni, my muži, uvěřit, že by takovou mocí mohlo být šťastnou náhodou obdařeno tělo nějaké ženy, ledaže by byla mužovým výtvozem. Nikoli skutečnou mocí. Moc musí být v mužových rukách, svěřena mu Bohem. To nám tvrdí naši otcové, ti idioti.

Zkrátka a dobře, pátral jsem v její minulosti tak nenápadně, jak jen to bylo možné. Měl jsem v New Yorku známého, a tak nebyl problém podniknout v tomto směru určité kroky. Trvalo mu týden, než mi odepsal, protože se musel prosekávat kupou lží, jež mu servírovala policie, než se mu podařilo zachytit alespoň náznak pravdy, ale zprávy nakonec dorazily a byly zlé.

Ben umřel, to byla naprostá pravda. Ale v žádném případě ne na rakovinu. Můj známý získal jen mlhavé stopy, pokud šlo o stav Benova těla, ale vydedukoval, že bylo neuvěřitelným způsobem zohavené. A hlavní podezřelý? Moje milovaná Jacqueline Essová. Ta nevinná žena, co bydlela v mém bytě a usínala mi každou noc po boku.

Zeptal jsem se jí tedy, zda mi něco netají. Nevím ani, jakou jsem očekával odpověď. To, čeho se mi dostalo, byla demonstrace její moci. Předvedla mi ji bez rozpaků a beze zloby a já blázen nepoznal varování, jež se v její výpovědi skrývalo. Nejprve mi vyličila, jak objevila svou unikátní schopnost ovládat samotnou podstatu lidské bytosti, V čirém zoufalství, jak říkala, se pokusila spáchat sebevraždu a přitom objevila v hlubinách své přirozenosti schopnosti, o nichž neměla do té doby ani zdání. Moc vyplula, když se uzdravila, na hladinu jako ryba za světlem.

Potom mi v malém ukázala, co dovede: trhala mi z hlavy vlasy, pěkně jeden po druhém. Pouze tucet jich byl: jen aby mi předvedla svůj hrůzu budící um. Pokaždé to zabořilo. Prostě řekla: jeden za uchem, a já cítil, jak dlouhými prsty své vůle napíná vlas tak dlouho, dokud nevyskočil z lůžka. A potom další a ještě další. Bylo to neuvěřitelné představení; Jacqueline přetvořila svou moc, držíc ji na uzdě, v pozoruhodné umění. Dokázala plnit porost mé hlavy vlásek po vlásku s přesností pinzety.

Mám-li být upřímný, seděl jsem strnulý strachem a věděl, že si se mnou jen pohrává. Byl jsem si jist, že dříve nebo později přijde chvíle, kdy se rozhodne umlčet mne navždy.

Ale ona sama byla plná pochyb. Svěřila se mi, jak ji ta schopnost – být je lichotivé, že ji byla obdařena – zároveň děsí. Říkala, že potřebuje někoho, kdo ji naučí, jak tu moc co nejlépe využívat. A já jsem ten někdo nebyl. Byl jsem jenom muž, který ji miloval, odhalení neodhalení.

Po pravdě řečeno, po oné ukázce jsem se s novým pohledem na Jacquelinu rychle srovnal. Místo toho, abych se jí bál, stal jsem se té ženě, jež tolerovala mou posedlost jejím tělem, ještě oddanějším.

Práce mě začala otravovat, změnila se v překážku, jež se stavěla mezi mne a myšlenky na mou milovanou. Má pověst se začínala horšit; přicházel jsem o případy, ztrácel jsem na důvěryhodnosti. Během nějakých dvou tří měsíců se můj profesionální život scvrkl takřka na nulu. Přátelé si nade mnou zoufali, kolegové se mi vyhýbali.

Aby bylo jasno: některak mě nevysávala, Nebyla žádný upír ani sukubus. To, co se mi stalo, můj sešup z pozeňnaných výšin obyčejného života, chcete-li, to vše jsem si způsobil sám. Chtíc tvrdit, že mě Jacqueline očarovala, by byla pouhá romantická lež, již se ospravedlňuje znásilnění. Byla mořem: a já v tom moři musel plavat. Dává to nějaký smysl? Žil jsem svůj život na pobřeží, ve stabilním světě práva, a byl jsem jím už unaven. Jacqueline byla vodou; nekonečným mořem v jediném těle, potopou v jediném pokojíku, a já se v ní rád utopím, dá-li mi k tomu příležitost. Ale to bylo mé vlastní rozhodnutí. Pochopte. Sám jsem se tak rozhodl. Rozhodl jsem se, že půjdu dnes večer do toho pokoje a strávím s ní ještě jednu, poslední noc. Udělám to ze svobodné vůle.

A který muž by jednal jinak? Jacqueline představovala něco nepředstavitelně velkolepého.

Snad celý měsíc, jenž následoval po oné demonstraci síly, jsem díky ní žil v neustálé extázi. Ukázala mi, jak milovat způsobem, jenž překračoval všechny meze dané božím tvorbou na této zemi. Říkám všechny meze: jenomže s ní nebylo žádných hranic. A pokud jsem s ní nebyl, ten sen pokračoval dál: protože, jak to vypadalo, Jacqueline změnila celý můj svět.

Potom mě opustila.

Věděl jsem proč: odešla hledat někoho, kdo ji naučí, jak nakládat se svou mocí. Fakt, že chápu její důvody, mi to však nijak neulehčilo.

Zhroutil jsem se: přišel jsem o zaměstnání, ztratil jsem identitu, ztratil jsem těch několik málo přátel, kteří mi na tomhle světě zůstali. Sotva jsem si toho všiml. Vedle ztráty Jacqueline to byly pouhé ztrátečky...

„Jacqueline.“

Můj Bože, pomyslela si, tohle že má být nejvlivnější člověk v zemi? Nic velkolepého na něm nebylo, nic lákavého. Ani mohutnou bradu neměl.

Ale Titus Pettifer byl zosobněním moci.

Řídil víc monopolů, než dokázal spočítat, jediné jeho slovo ve světě financí a společnosti se hroutilo jako domečky z karet, mohl ničit ambice stovek a kariéry tisíců lidí. V jeho stínu se přes noc bohatlo, celé korporace padaly, když do nich foukl – oběti jeho rozmaru. Pokud někdy někdo poznal, co je to moc, potom to byl právě tento muž. Od něj se to dozví.

„Nebude vám vadit, když vám budu říkat Jackie, že?“

„Čekáte dlouho?“

„Dost dlouho.“

„Obvykle nenechávám krásné ženy čekat.“

„Ale necháváte.“

Už ho znala: stačily dvě minuty a měla ho přečteného. Omotá si ho kolem prstu ani se nenaděje, stačí trocha klidné sebejistoty.

„To vždycky říkáte ženě, kterou vidíte poprvé v životě, přezdívkou?“

„Je to dobré pro zařazení; vám to vadí?“

„Záleží na tom.“

„Na čem?“

„Na tom, co mi dáte za to, že vám poskytnu takovou privilej.“

„Aha, tak znát vaše jméno je privilegium, že?“

„Ano.“

„Tak tedy... to mi lichotí. Pokud ovšem nepřidělujete privilegia příliš štědře.“

Zavrtěla hlavou. Ne, sám může vidět, že přízní nijak nehýří.

„Proč jste na mě čekala tak dlouho?“ zeptal se. „Proč dostávám zprávy, že neustále bombardujete mou sekretářku žádostmi o setkání se mnou? Chcete peníze? Protože, jestli vám jde o tohle, odejdete s prázdnými rukama. Bohatým jsem se stal díky tomu, že jsem byl nelitostný, a čím bohatší jsem, tím jsem nelitostnější.“

To byla jen holá a prostě vyslovená pravda.

„Nejde mi o peníze,“ prohodila stejně prostě.

„To je osvěžující.“

„Jsou bohatší než vy.“

Zvedl překvapeně obočí. Ta dovede být kousavá, tahle kráska. „Pravda,“ souhlasil. Na téhle polokouli by se jistě našlo nejméně půl tuctu bohatších mužů.

„Nejsem nějaká nicka, co vám přišla skládat poklony. Nejsem tu proto, že bych chtěla odírat známou osobnost. Přišla jsem proto, že se můžeme dát dohromady. Máme toho spoustu, co si můžeme vzájemně poskytnout.“

„Například?“

„Mám své tělo.“

Usmál se. Tak přímou nabídku neslyšel už celá léta.

„Co mohu nabídnout já oplátkou za tak štědrý dar?“

„Chci se naučit...“

„Naučit?“

„... jak nakládat s mocí.“

Ta ženská je čím dál podivnější.

„Co tím myslíte?“ opáčil; hraje o čas. Nevyznal se v ní; znepokojovala ho, mátlá ho.

„Mám vám to dát písemně, třeba borgisem?“ pronesla tu nestoudnost s úsměvem, po němž si znovu začal připadat jako přitažlivý chlapík.

„Není třeba. Chcete se naučit zacházet s mocí. Myslím, že bych vás mohl naučit...“

„Já vím, že můžete.“

„Uvědomujete si, že jsem ženatý muž? Jsem s Virginii už osmnáct let...“

„Máte tři syny, čtyři domy, služebnou, které říkáte Mirabell. Hnuší se vám New York a milujete Bangkok; velikost vašeho límečku je 42, oblíbená barva zelená.“

„Tyrkysová.“

„Stává se z vás ke stáru hnidopích.“

„Nejsem starej.“

„Osmnáct let ženatý. To vás muselo poznamenat.“

„Mě ne.“

„Dokažte to.“

„Jak?“

„Vezměte si mě.“

„Cože?“

„Vemte si mě.“

„Tady?“

„Zatáhněte ty závěsy, zamkněte dveře, vypněte ten počítač a vemte si mě. Vyzývám vás k tomu.“

„Vyzýváte?“

Kdy naposledy se ho někdo odvážil k něčemu k něčemu vyzvat?“

„Vyzýváte?“

Zmocnilo se ho vzrušení. Tak vzrušený nebyl už aspoň deset let. Zatáhl závěsy, zamkl dveře, vypnul video-přehlídku svého majetku.

Můj Bože, pomyslela si, je můj...

To nebyla prostá vášeň jako s Vassim. Jednak byl Pettifer neobratný a nezkušený milenec, jednak měl příliš nahnáno ze své ženy, než aby mohl být stoprocentním souložníkem. Měl pocit, že Virginii vidí všude: v halách hotelů, v nichž si brali pokoj na jedno odpoledne v taxicích, které je míjely při jejich schůzkách na ulici, v restauraci, jak utírá stůl převlečená za servírku (přisahal by, že ta podoba byla dokonalá). Všechno neopodstatněné obavy, jež však do značné míry otupovaly bezprostřednost jejich vztahu.

Přesto se od něj učila. Byl právě tak velkolepým potentátem jako neapným milencem. Naučila se, jak ovládat a zároveň nevystavovat na odiv moc, jak udržovat své já nedotčené špínou, kterou charisma vyvolává v těch; jimž se nedostává, jak dělat jednoduchá rozhodnutí jednoduše, jak být neúprosná. Ne že by se snad právě v této oblasti potřebovala nějak zvlášť vzdělávat. Snad by bylo spíše na místě říci, že ji naučil, aby nikdy nelitovala nedostatku přirozeného soucitu, ale aby silou svého intelektu posoudila, kdo si zaslouží zničit a koho může počítat mezi spravedlivé.

Ani jednou se mu neodhalila, třebaže potají užívala svých schopností na řadu způsobů, aby z jeho na troud vyschlého nervstva vyloudila trochu rozkoše.

Jejich poměr trval již čtvrtý týden, když leželi vedle sebe v jakémsi pokoji barvy lila a ze zdola, z ulice, sem doléhal lomoz polední dopravy. Tohle milování stálo za starou belu, byl nervózní a žádným trikem se toho nedokázal zbavit. Bylo to rychlé a takřka bez vznětu.

Něco se jí chystal říct. Věděla to; to odhalení čekalo někde vzadu v jeho hrdle. Obrácena k němuž masírovala mu

myslí spánky a dodávala mu odvahy, aby promluvil.

Chystal se ten den zkazit.

Chystal se zničit si vlastní kariéru.

Chystal se, Pán Bůh mu pomoz, zničit si vlastní život.

„Musím se s tebou přestat scházet.“

K tomu se neodhodlá, pomyslela si.

„Nejsem si jist tím, co o tobě vím, nebo spíše tím, co si myslím, že o tobě vím, ale nutí mě to, abych si...na tebe dával pozor, Jackie. Rozumíš?“

„Ne.“

„Je mi líto, ale podezírám tě, že máš za sebou pár... zločinů.“

„Zločinů?“

„Měla bys o čem vyprávět.“

„Kdopak to vystrachal?“ zeptala se. „Jistě ne Virginie?“

„Ne, Virginie ne, ta není zvědavá.“

„Tak kdo tedy?“

„To tě nemusí zajímat.“

„Kdo?“

Lehce mu stiskla spánky. Zabořilo to a Pettifer vyjekl.

„Copak?“ zeptala se.

„Bolí mě hlava.“

„To je stres, nic jiného, jenom stres. Zbavím tě toho, Tite.“

Dotkla se prsty jeho čela a uvolnila sevření, Pettifer vydechl úlevou.

„Je to lepší?“

„Ano.“

„Tak kdo byl ten čmuchal, Tite?“

„Mám osobního sekretáře. Lyndon se jmenuje. Už jsem o něm mluvil. Ví o našem vztahu od samého začátku. To on objednával hotely a vymýšlel si pro mě alibi, aby na nás Virginie nepřišla.“

V jeho řeči se ozývalo cosi klukovského, cosi dojemného. Jako by se styděl, že ji opouští; jako by se spíše styděl, než měl zlomené srdce. „Lyndon je hotový zázrak. Vedl doslova manévry, aby nám to usnadnil. Takže proti tobě nic nemá. Jen prostě náhodou viděl tvé fotky, co jsem dělal. Dal jsem mu je, aby je zničil.“

„Proč?“

„Neměl jsem je vůbec dělat; to byl nesmysl. Virginie by je mohla...“ Odmlčel se a znovu začal. „Prostě a dobře, poznal tě, ačkoli si nepamatoval, kde tě před tím viděl.“

„Ale nakonec si vzpomněl.“

„Pracoval jako redaktor společenské rubriky jedné novin, které mi patří. Proto se také stal mým asistentem. Vzpomněl si na tvoje předchozí vtělení. Jacquelinea Essová, žena zemřelého Benjamina Esse.“

„Zemřelého.“

„Přinesl mi několik jiných fotek, ne tak pěkných jako ty s tebou.“

„Fotky čeho?“

„Tvého domu. A těla tvého manžela. Tvrdili, že je to tělo, i když, dobrý Bože, lidského v tom zůstalo zatraceně málo.“

„Toho bylo zatraceně málo od samého začátku,“ řekla jednoduše, majíc na mysli Benovy studené oči a ještě studenější ruce. Byl zralý na to, aby ho umlčela a zapomněla na něj.

„Co se to vlastně stalo?“

„Benovi? Byl zabit.“

„Jak?“

Nezachvěl se mu poněkud hlas?

„Velice jednoduše.“ Jacquelinea se zvedla z postele a přešla k oknu. V intenzivním letním světle, jež proráželo mezerami žaluzií, protínaly kontury jejího obličeje pásy jasu a tmy.

„To jsi udělala ty.“

„Ano.“ Naučil ji neokázalosti. „Ano, já jsem to udělala.“

Také ji naučil, jak úsporně pohrozit. „Dovol mi to, a udělám znovu to samé.“

Zavrtěl hlavou. „Nikdy. Neodvážela by ses.“

Stál teď před ní.

„Musíme si v tom udělat navzájem jasno, Jackie. Jsem mocný muž, a čistý. Chápeš? Můj veřejný profil není dotčený sebenepatrnějším skandálem. Mohlo se provalit, že mám milenku, tucty milenek. Ale vražedkyni? Ne, to by můj život zničilo.“

„Vydírá tě? Ten Lyndon?“

Zahleděl se přes žaluzie do jasu dne, v obličeji ochromený výraz. Tvář pod levým okem mu pošukávala.

„Ano, když to musíš vědět,“ potvrdil hrobovým hlasem.

„Ten parchant mě sdírá ze všech sil.“

„Chápu.“

„Když na to přišel on, mohou na to přijít i ostatní. Rozumíš?“

„Jsem silná; ty taky. Můžeme si je omotat kolem prstu.“

„Ne.“

„Ale ano! Mám zkušenosti, Tite.“

„Nechci o nich nic vědět.“

„Ale dozvíš se o nich.“

Dívala se na něj, držela ho za zápěstí, aniž by se ho dotýkala. Sledoval užaslýma očima své bezvládné ruce, které se zvedly, dotkly se její tváře a potom ji pohládily s nejvyšší možnou něhou po vlasech. Přinutila ho, aby jí přešel třesoucími se prsty po nadrech s vřelostí, již by sám o sobě nebyl schopen.

„Jsi pořád příliš opatrný, Tite,“ pronesla, nutíc ho, aby ji ohmatával s vášnivou razancí. „Tak to mám ráda.“ Jeho ruce se nyní zaobíraly nižší partií a výraz Jacquelinina obličeje se změnil. Probíhaly jím záchvěvy a ona sama byla celá v pohybu...

„Hlouběji...“

Vnikal do ní prostředníčkem, palcem ji dráždil.

„To se mi líbí, Tite. Proč mi to neděláš, aniž bych si o to musela říkat?“

Začervenala se. Nerad mluvil o tom, co spolu dělají.

Šeptem ho lákala stále hlouběji.

„To mi neublíží. Virginie je možná porcelánová panenka, ale já ne. Já chci cítit; chci mít něco, co mi tě připomene, když nejsme s tebou. Nic sice netrvá věčně, ale já chci mít něco, co by mě hrálo přes noc.“

Klesl na kolena a jeho ruce poslušné cizí vůle, bloudily po Jacquelinině těle a bořily se do něj jako dva chlípni krabi. Byl celý zalit potem. To je poprvé, pomyslela si, co ho vidím zpoceného.

„Nezabíjej mě,“ zakňučel.

„Mohla bych tě rozdrtit.“ Rozmáčknoti pomyslela si, ale zahnala tu myšlenku dříve, než mu mohla ublížit.

„Já vím. Já vím. Můžeš mě zabít jako nic.“

Plakal. Bože můj, uvažovala, ten velký muž mi vzlyká u nohou jako malé dítě. Co mi může takováhle puerilní podívaná napovědět o moci? Setřela mu z tváře slzy a užila k tomu více síly, než bylo nutno. Pokožka mu pod jejím pohledem zrudla.

„Nech mě být, Jackie. Nemohu ti pomoci. Jsem ti k ničemu.“

Byla to pravda. Byl naprosto k ničemu. Opovržlivě ho pustila. Ruce mu bezvládně spadly podél těla.

„Nepokoušej se mě najít, Tite. Rozumíš? Ani za mnou neposílej své poskoky, aby sis ochránil pověst, jinak bych byla daleko nelítostnější než jsi kdy byl ty sám.“

Neříkal nic; jenom klečel a civěl do okna, zatímco Jacqueline si opláchla obličej vypila kávu, kterou si objednali, a odešla.

Lyndona překvapilo, že jsou dveře kanceláře pootevřené. Bylo teprve půl sedmé a šest minut a první sekretářka má dorazit až někdy za hodinu. Určitě některá z uklízeček zapoměla zamknout. Zjistí si která a vyrazí ji.

Strčil do dveří, jež se otevřely dokořán.

Jacqueline seděla zády k němu, Poznal tyl její hlavy, ten vodopád vlasů tizianové barvy. Děvka vstoupila na scénu; příliš dráždivá, příliš divoká. Jeho kancelář, přívaček úřadovny pana Pettifera, byla uspořádána s úzkostlivou pečlivostí. Rychle se rozhlédl; vše se zdálo na svém místě.

„Co tu děláte?“

Mírně se nadechla, aby se připravila na to, co mělo přijít.

Poprvé si to naplánovala předem. Dříve se vždy jednalo o impulsivní rozhodnutí.

Lyndon přistoupil ke stolu a položil na něj svůj kufřík i úhledně složený výtisk Financial Times.

„Nemáte právo si sem přijít bez mého dovození.“

Otáčela se k němu na líném čepu jeho židle; stejně jako když si on pozval někoho na kobereček.

„Lyndone,“ pronesla.

„Paní Essová, ať řeknete nebo uděláte cokoli, nic se nemůže změnit na faktu, že jste chladnokrevný vrah,“ prohlásil a ušetřil ji tak nutnosti vysvětlovat, proč přišla. „Bylo mou svatou povinností informovat o situaci pana Pettifera.“

„Vy jste to udělal pro Titovo dobro?“

„Samozřejmě.“

„A to vydírání, to bylo také pro jeho dobro, že?“

„Vypadněte z mé kanceláře...“

„Tak bylo, Lyndone?“

„Jste běhna! A běhny ví hovno. Jsou to tupá, zkažená zvířata,“ vyštěkl. „Vychytralá jste, to musím připustit – ale tak je to s každou courou, která si musí vydělávat na živobytí.“

Jacqueline vstala. Lyndon očekával odvetu. Žádná nepřišla; alespoň ne slovně. Ucítil však pnutí v obyčejí. Jako by mu někdo na něj tlačil.

„Co... to... děláte?“ ozval se.

„Dělám?“

Jakási síla mu zužovala oči do pouhých štěrbin, až vypadal jak dítě imitující obzvlášť obludného orientálce. Ústa se mu roztáhla do šířky, do zářivého úsměvu. Těžce se mu vyslovovalo...

„Pře... staň...“

Zavrtěla hlavou.

„Kurvo...“ řekl, dosud vzdoruje.

Jenom se na něj upřeně dbala. Obličej se mu pod neumdlévajícím tlakem začínal šklubat a kroutit, svaly se smrštily v

křeči.

„Policie...“ pokoušel se mluvit, „jestli se mě jenom dotkneš...“

„Ani nápad?“ odvětila a dále využívala svou sílu. Pod šaty ucítil totéž pnutí, jež mu natahovalo pokožku celého těla tak, že mu byla stále těsnější. Něco musí povolit; tolik věděl. Nějaká část těla nevydrží a pukne pod tímhle vytrvalým nápořem. A otevře-li se někde, nic jí nezabrání, aby ho neroztrhala na kusy. Chladnokrevně to všechno domýšlel, zatímco jeho tělo sebou škubalo a zatímco jí přes svůj nedobrovolný škleb spílal.

„Kundo. Syfilitická kundo.“

Nezdá se, že by měl strach, říkala si Jacqueline.

Uvolnil v této extrémní situaci tolik nenávisti, že se úplně zapomněl bát. Znovu jí vynadal do kurev, ačkoli měl obličeje znetvořené takřka k nepoznání.

A potom se začal štěpit.

Trhlina začala u kořene nosu a běžela vzhůru přes obočí i směrem dolů, kde přetřela vedví rty a bradu a vzápětí hrdlo a hrud'. Během několika vteřin se košile zbarvila krví, tmavé šaty ztmavly ještě víc, z rukávů a nohavic crčela krev. Kůže mu sklouzla z rukou jako operační rukavice a dva cary šarlatové tkáně visely po obou stranách obličeje, podobny sloním uším.

Přestal nadávat.

Byl mrtvý do deseti vteřin, třebaže ho Jacqueline dál pomstychtivě zpracovávala. Rvala mu kůži z těla a cary rozhazovala po místnosti, dokud tu nestál v rudých šatech, v rudé košili, v leskle rudých botách, dokud se z něj nekouřilo a nevypadal, dle jejího soudu, jako poněkud citlivější člověk. Spokojena s dosaženým efektem nechala ho být. Sesul se tiše do tratoliště krve a spal.

Pane Bože, pomyslela si, když při zpáteční cestě scházela nevzrušeně po schodišti, tak to byla vražda prvního stupně.

Zprávu o té smrti nenašla v žádných novinách; ani rozhlas se o ní nezmiňoval. Lyndon zemřel tak, jak žil, skryt před zraky veřejnosti.

Dobře však věděla, že kola, příliš velká na to, aby jejich středů mohl dohlédnout někdo tak bezvýznamný, jako je ona, se dají do pohybu. Mohla se jenom dohadovat, co udělají a jak změní její život. Lyndonova vražda nebyla diktována pouhou záští, i když i ta hrála svou roli. Ne, chtěla je rovněž vyburcovat z klidu, ty nepřátele, jež na tomto světě měla, a přivést je na svou stopu. Ať vyloží karty: ať projeví svou nízkost, svůj strach. Jak se zdá, procházela životem, hledajíc vlastní obraz, a byla schopna definovat sebe samu, svou přirozenost jen skrze pohled druhých. To muselo skončit. Nastal čas, vypořádat se s pronásledovateli. Všichni, kdo ji poznali, především Pettifer a potom i Vassi ji určitě vyhledají a ona by jim mohla navždy zavřít oči: poslat je do kraje zapomnění. Jenom tehdy, budou-li svědkové zničení, může dosáhnout svobody.

Pettifer samozřejmě nepřišel, alespoň ne osobně. Nebylo pro něj problémem najmout si agenty, muže bez skrupulí a bez soucitu, ale s čichem, jímž by lehce zahanbili psa slídiče. Třebaže dosud neviděla čelisti, past už byla nastražena. Všude nacházela patrná znamení. Erupce hejna ptáků zpoza zdi, podivné světlo ze vzdáleného okna, čísi kročeje, hvízdání, tmavé odění mužů čtoucí noviny, jež vídala na okraji svého zorného pole. Týdny mýjely a oni se k ní ani nepřiblížovali, ani se nevzdálili. Čekali, jako kočky na stromě, pošukávali ocasy, líně mžourali očima.

To pronásledování však neslo Pettiferovu pečť. Naučila se od něj dost na to, aby jí neunikla jeho obezřetost a dost na to, aby poznala typky, jimiž se obklopoval. Přijdou si pro ni nečekaně, v čase, který nebude vybírat ona, ale oni. A nebo dokonce ani ne oni, nýbrž on. A třebaže jedenkrát nespátřila jeho tváře měla pocit, jako by jí osobně Titus byl neustále v patách.

Kriste Pane, můj život je v nebezpečí a mně je to putna.

\* \* \*

Ta moc, již vládla nad životy druhých, byla k ničemu, chyběl-li jí směr. Využívala ji jen tak sobě pro radost k příjemnému lechtání nervů, k tlumení zloby. Ale nic z toho ji nepřiblížilo ostatním lidem ani o píď. V jejich očích byla pouhou atrakcí. Občas si vzpomněla na Vassiho a uvažovala o tom, kde asi může být a co dělá. Nebyl to silný muž, ale měl v srdci alespoň trochu vášně. Více než Ben, více než Pettifer, a určitě víc než Lyndon. Rozněžněle vzpomínala, jak ji jako jediný z mužů, jež poznala, oslovoval Jacquelinu. Všichni ostatní její jméno komolili, jak se dalo; Jackie, nebo Jack, nebo, s čím jí šel na nervy Ben, Žužu. Jediný Vassi jí říkal prostě a dobře Jacquelinu. On jediný ji ve své slušnosti akceptoval v její totalitě jako komplexní bytost. A zatímco o něm přemítala, snažila se představit si, jak se k ní možná vrací a měla o něj strach.

Jacquelina Essová: 3 – Vassiho odkaz (část druhá)

Rozumí se samo sebou že jsem po ní pátral. Teprve když někoho ztratíte, uvědomíte si, jakým nesmyslem je tvrdit, že náš svět je malý. Není. Je to svět rozlehlý a vše pohlcující, zvláště pokud jste sami.

Když jsem býval právníkem, uzavřeným v oné krvesmílné kotéřii, vídával. Jsem denně stále stejné tváře. S některými jsem si tu a tam vyměnil nějaké to slůvko, někdy úsměv či příkypnutí. Patřil jsem, byť jsme byli nepřátelé, do jednoho sboru soudních obhájců, do jednoho samolibého uzavřeného kruhu. Jedli jsme u jednoho stolu, pili loket vedle lokte a dokonce jsme sdíleli stejné milenky, ačkoli ne vždy jsme si toho byli v té době vědomi. Za takových okolností je snadné uvěřit že vám svět nehodlá jakkoli ublížit. Ano, stárnete, ale s vámi i všichni ostatní. Věříte dokonce a konejšíte se tím, že se, jak roky plynou, stáváte o něco moudřejšími. Život je snesitelný; dokonce i chorobné pocení ve tři hodiny ráno je o to méně časté, o co více vám bobtná konto v bance.

Ale myslet si, že svět nám nestrojí žádné úklady, je pustým sebeobelháváním, víra v takzvané jistoty není ve

skutečnosti ničím jiným než všeobecně rozšířeným bludem.

Když mě opustila, všechny mé iluze se zhroutily a všechny lži, v nichž jsem tak přechoťně žil, vyšly zřetelně najevo.

To není malý svět, když jediná tvář, na niž snesete pohled, se vám ztratí někde v malostrému života. To není malý svět, když těch několik málo přežívajících vzpomínek na objekt, k němuž se upínaly všechny vaše city, je v nebezpečí, že budou udupány zástupy nicotných okamžiků, jež vám otravují život jako děti tahající vás za kabát a domáhající se veškeré vaší pozornosti.

Zlomilo mě to.

Nacházel jsem sebe sama (to je příhodná fráze) v tom, že jsem přespával v malinkém pokojíku bezútěšného hotelu, pil víc než jedl a psal její jméno, jako kdybych byl stížen jednou z těch klasických obsesí, zas a znovu a stále dokola. Na zed', na polštář, na dlaň své ruky, Poranil jsem si kůži perem, ranka se zanítla. To znamení mi už zůstalo, právě se na něj dívám. Jacqueline tam stojí. Jacqueline.

Potom jsem ji jednoho dne, zcela náhodou, spatřil. Zní to melodramaticky, ale měl jsem v ten okamžik pocit, že umřu. Tak dlouho jsem si tu chvíli představoval, tak dlouho se připravoval na nové setkání, a když k tomu došlo, málem se mi podlomily nohy. Udělalo se mi zle uprostřed ulice. Žádné bouřlivé setkání po dlouhé době. Milenec, co odhazuje při spatření své milované košili. Ale vlastně to, co se mezi mnou a Jacquelinou odehrávalo, nebylo nikdy tak docela normální. Nebo přirozené.

Sledoval jsem ji, ale nebylo to jednoduché. Šla rychle a já se za ní prodíral davem. Nevěděl jsem, zda na ni mám zavolat, či ne. Rozhodl jsem se pro ne. Co by asi tak udělala, až by spatřila toho neoholeného šilence, jak se k ní potácí a vykřikuje její jméno? Pravděpodobně by vzala nohy na ramena. Anebo hůře, vnikla by mi do hrudi, prostou vůlí by sevřela mé srdce a vyrvala by mě té mizérii, v níž jsem se utápěl, dříve, než bych ji stačil světu odhalit.

A tak jsem byl zticha a prostě jsem ji následoval, tvrdošíjně, až k domu, kde měla pravděpodobně byt. Setrval jsem tam a v blízkém okolí, nevěda přesně, co bych měl udělati další dva a půl dne. Bylo to zvláštní dilema. Po celé té době čekání byla teď na dosah, na vzdálenost, ze které bych s ní mohl hovořit, a já se neodvažoval k ní přiblížit.

Snad jsem se bál smrti. A přece, jsem tady, v Amsterdamu, sepisuji v téhle páchnoucí díře svůj odkaz, čekám, až mi Koos přinese její klíč, a smrti se už nebojím. Možná, že to byla ješitnost, co mi bránilo se k ní přiblížit. Nestál jsem o to, aby mě viděla tak popleněného a zpusťšeného, chtěl jsem za ní přijít vycídný, milenec z jejích snů.

Zatímco jsem čekal, přišli si pro ni.

Nevím, kdo to byl. Dva střízlivě oblečení muži. Nemyslím, že policajti, na to byli příliš uhlazení. Dokonce kultivovaní. A ona se nebránila. Šla s úsměvem na rtech, jako do opery.

Při první příležitosti jsem se k té budově vrátil, od vratného jsem si zjistil, kde bydlí a vlámal se dovnitř. Žila prostě. V rohu pokoje stál stůl, u kterého psala své paměti. Sedl jsem si a četl, abych si ty stránky nakonec odnesl s sebou. Nedostala se dál, než k sedmému roku svého života. Přemýšlel jsem, opět ješitně, jestli bude v té knize o mně nějaká zmínka. Pravděpodobně ne.

Vzal jsem si také něco z jejího oblečení; jenom pár kousků, které nosívala, když jsme byli spolu. A nic intimního. Nejsem fetišista. Neměl jsem v úmyslu jít domů a zabořit obličej do vůně jejího spodního prádla. Chtěl jsem však mít nějakou památku, která by mi pomohla vybavit si její podobu. Ačkoli, přemýšlím-li o tom zpětně, nepotkal jsem v životě lidskou bytost, která by vypadala dokonaleji, oděná jen vlastní nahotou.

Tak jsem ji ztratil po druhé, více vinou vlastní zbabělosti než řízením osudu.

Pettiifer se po čtyři týdny nepřiblížil k domu, kde paní Essovou drželi. Dostalo se jí prakticky všeho, oč požádala, vyjma svobody a té se dožadovala víceméně jen pro formu. Neusilovala o útek, ostatně neznamenal by pro ni žádný problém. Tu a tam ji napadlo, zda Titus těm dvěma mužům a ženě, kteří ji věznili v onom domě, vysvětlil, čeho všeho je schopna. Usoudila, že nikoli. Zacházeli s ní jednoduše jako s ženou, která Titovi padla do oka a po které zatoužil. Obstarali ji pro jeho lože a basta.

Měla pokoj pro sebe, k tomu nevyčerpatelné zásoby papíru a tak začala znovu od začátku psát své paměti.

Léto se chýlilo ke konci a noci byly čím dál tím chladnější. Občas si, aby se zahřála, lehla na podlahu (požádala je, aby odnesli postel) a silou vůle rozčeřila své tělo; připraveno o sex, stalo se jí opět tajemstvím. Poprvé si uvědomila, že fyzická láska byla průzkumem té nejintimnější a nejméně známé složky vlastní bytosti: tělesnosti. Nejlépe rozuměla sobě samé, objímala-li někoho jiného. Vnímala zřetelně svou podstatu jen pod dotyky zbožňujících a něžných rtů. Znovu si vzpomněla na Vassiho; a jezero jejího těla se v myšlenkách na bývalého milence vzdouvalo jako pod nápořem vichřice. Prsa se jí zachvívala – dvě zkadeřených pohoří, břicho ubíhalo v nevidaných příbojových vlnách, neklidný obličej jí křížem krážem přetínaly proudy, jež se sbíhaly na křivkách rtů a nechávaly za sebou vzory podobné těm, jaké vytváří vítr v písečných dunách. Jak byla v jeho paměti nehmotné povahy, tak se při vzpomínce na něho stávala tekoucí lávou.

Přemýšlela o těch několika málo chvilkách svého života, jež byly naplněny pocitem štěstí; fyzická láska, popření vlastní ctižádosti a ješitnosti vždy těmto křehkým okamžikům předcházely. Podle všeho existovaly i jiné cesty, ale Jacquelinina zkušenost měla své meze. Matka jí vždycky říkala, že ženy, které žijí více než muži v míru se sebou samými, nepotřebují tolik rozptýlení, aby se vytrhly ze svých útrap. Ona však zjistila, že se věci mají docela jinak. Život se jí jevil pln bolesti, a téměř bez léků, jež by ji mohly utišit.

Zanechala psaní pamětí.

Začala si zoufat, když se dostala k devátému roku života, do bodu, kde si poprvé uvědomila nastupující pubertu. Spálila rukopis v ohni, jež založila uprostřed pokoje právě ten den, kdy ji navštívil Pettiifer.

Bože můj, pomyslela si, tohle přece není žádné zosobnění moci.

Pettiifer vypadal nemocně; změnil se fyzicky podobně jako jeden přítel jehož ztratila díky rakovině. Jeden měsíc

zdánlivě zdravý, příští vysátý zevnitř, stravován sám sebou. Vypadal jako svůj vlastní stín: šedá pokožka protkaná žilkami. Jen jeho oči se třpytily jako oči zuřivého psa.

Byl pečlivě oblečen – úplný ženich.

„Jackie.“

Prohlížel si ji od hlavy k patě.

„Jsi v pořádku?“

„Děkuji, ano.“

„Dali ti všechno, o cos požádala?“

„Dokonalí hostitelé.“

„Nebránila ses.“

„Nebránila?“

„Být tady. Zavřená. Očekával jsem po Lyndonovi další nevinnou oběť.“

„Tite, Lyndon nebyl nevinný. Ti lidé tady ano. Nic jsi jim neřekl.“

„Nepovažoval jsem to za nutné. Mohu zavřít ty dveře?“

Byl jejím vězňem, ale přišel jako parlamentář do ležení nepřátelské velmoci. Líbilo se jí, jak se k ní staví – vystrašeně a s radostným vzrušením zároveň. Zavřel dveře a zamkl je.

„Miluji tě, Jackie. A bojím se tě. Po pravdě řečeno, miluji tě, protože se tě bojím. Není to nějaká choroba?“

„Myslela bych, že ano.“

„Já taky.“

„Proč sis dával tak na čas, než ses tu objevil?“

„Musel jsem si dát do pořádku své záležitosti. Jinak by nastal chaos. Až odejdu.“

„Ty odcházíš?“

Pohlédl na ni, svaly v obličeji se mu v očekávání zaškubaly.

„Doufám.“

„Kam?“

Stále ještě neuhádla, co ho k ní přivedlo. Neuhádla, že uspořádal všechny své záležitosti, že požádal manželku o odpuštění (když spala, tak, aby nevěděla), že si zavřel všechny cesty k útěku, že pochoval všechny pochybnosti.

Ještě stále neuhádla, že přišel zemřít.

„Scvrkl jsem se sebou, Jackie. Srazil jsem se v nic. Nemám už kam jít. Chápeš?“

„Ne.“

„Nemůžu bez tebe žít,“ řekl. Neomluvitelné klišé. To si nemohl najít lepší způsob, jak to vyjádřit? Jacqueline se málem rozesmála. Něco tak triviálního.

Ale to ještě nebylo všechno.

„... a určitě nemohu žít s tebou.“ Tón jeho hlasu se prudce změnil. „Protože se mi z tebe dělá nanic, ženo, celá tvoje existence mě znechucuje.“

„Takže?“ zeptala se mírně.

„Takže...“ Opět byl něha sama a Jacqueline začínala chápat. „... zabij mě.“

Bylo to groteskní. Pevně na ni upíral třpytivé oči.

„Toužím po tom,“ prosil. „Věř mi, není nic, po čem bych toužil víc. Zabij mě jak chceš. Nebudu se bránit, nebudu si stěžovat.“

Jacqueline si vzpomněla na starý vtip. Masochista prosí sadistu: Ublížuj mi! Pro Boha živého, ubližuj mi! A sadista na to: Ne.

„Co když odmítnu?“ namítla.

„Nemůžeš to odmítnout. Jsem odpornej.“

„Ale já proti tobě nic nemám, Tite.“

„Měla bys mě nenávidět. Jsem slaboch. Nejsem ti k ničemu. Nic jsem tě nenaučil.“

„Naučils mě ohromnou věc. Už se dokážu ovládat.“

„Lyndonovu smrt jsi měla pod kontrolou, že?“

„Jistě.“

„Připadalo mi to poněkud přehnané.“

„Dostal jenom to, co si zasloužil.“

„Tak teď dej zase mně to, co si zasloužíš. Uvěznil jsem tě. Zavrhl jsem tě, když jsi mě potřebovala. Potrestej mě za to.“

„Přežila jsem to.“

„Jackie!“

Ani v téhle extrémní situaci jí nebyl s to nazvat celým jménem.

„Pro lásku boží. Pro lásku boží. Chci od tebe jen to jediné. Udělej to, ať už k tomu budeš mít jakoukoli příčinu. Ať ze soucitu či opovržení nebo z lásky. Udělej to, prosím, udělej.“

„Ne,“ odmítla.

Náhle přešel místnost a tvrdě ji uhodil do obličeje.

„Lyndon říkal, že jsi kurva. Taky že jsi. Obyčejná flundra.“

Přešel pokoj, otočil se, vrátil se, udeřil ji znovu, prudčeji, silněji, a opět, šestkrát nebo sedmkrát, z jedné strany, z druhé strany.

Přestal, lapaje po dechu.

„Chceš prachy?“ Á, kšefty. Nejdříve rány, potom obchod. Otřes, na nějž nebyla připravena, ji vehnal do očí slzy, přes které ho viděla deformovaného jako v křivém zrcadle.

„Chceš peníze?“ zeptal se znovu.

„Co myslíš?“

Neslyšel sarkasmus čišící z jejich slov a začal kolem ní rozsévát bankovky, desítky a stovky bankovek, jako dary kolem sochy Panny Marie.

„Cokoli budeš chtít,“ vzdechl. „Jacqueline.“

Cítila, jak se v ní rodí takřka bolestné nutkání zabít ho, ale ubránila se. Nahrávalo mu to, stávala se nástrojem jeho vůle. Bezmocným nástrojem. Zase k volnému použití; víc v životě nedosáhla. Chovali si ji jako stračenu, aby z ní byl nějaký ten užitek. Aby pečovala o manžela, krmila děti, aby přinášela smrt starcům. A jako u krávy předpokládali u ní ochotu splnit na zavolanou jakékoli přání. Tak tentokrát ne.

Vydala se ke dveřím.

„Kam jdeš?“

Sáhla po klíči.

„Tvoje smrt je jen tvůj problém, mě do toho netahej.“

Doběhl k ní dříve, než stačila odemknout. Na tak silnou a záludnou ránu nebyla připravena.

„Couro!“ zavřískl. Krupobití ran, jež následovalo, bylo ještě prudší.

Chut' vraždit v ní poněkud zesílila.

Pettiifer ji vlekl za vlasy zpátky do místnosti a chrлил přitom nekonečný proud obscénností, jako by na ni vylil přehradu plnou fekální vody. To je jenom jiný způsob, kterým se snaží dosáhnout svého, říkala si, jestli tomu podleheš, bude to tvoje prohra; snaží se mě zmanipulovat. A slova se valila dál, tatáž vulgární slova, jimiž byly častovány celé generace nesubmisivních žen.

Kurvo; čarodějnice; píčo; šlapko; zrůdo.“

Ano, byla jí.

Ano, pomyslela si? Jsem zrůda.

Ta myšlenka učinila vše snazším. Otočila se, Pettiifer věděl, co Jacqueline zamýšlí, ještě dříve, než na něj pohlédla. Nechal ruce klesnout podél těla. Vztek jí už vycházel hrdlem ven – protínal prostor, jenž je dělil.

Zrůdou mě nazval; zrůda jsem.

Udělám to, ale ne pro něj. Pro sebe. Pro něj ani náhodou. Pro sebe!

V okamžiku, kdy pocítil dotek její vůle, vyjekl a třeptivé oči mu na okamžik pohasly, vůle zamířit se změnila ve vůli k životu, ale samozřejmě vše pozdě. Zařval. Jacqueline slyšela hlasitou odpověď, kroky na schodech, hrozby. Ve chvílce budou v místnosti.

„Jsi zvíře,“ řekla.

„Ne,“ bránil se, nyní si už jist, že jeho osud byl právě zpečetěn.

„Neexistuješ,“ pronesla a dále ho zpracovávala vůlí. „Nenajdou nic, co by připomínalo Tita. Titus odešel. To, co zbývá, je jen...“

Nesnesitelná bolest ho připravila o hlas. Nebo to byla opět ona? Měnila mu hrdlo, ústa, celou hlavu? Odemykala pláty jeho lebky a dávala jim jiný řád.

Ne, řekl by rád, to není ten rafinovaný rituál, který jsem si naplánoval. Chtěl jsem ti umřít v objetí, završit život polibkem tvých rtů, opustit svět ve tvé konejšivé náručí. Takhle jsem si to nepředstavoval.

Ne. Ne. Ne.

Dorazili muži, kteří jí tu drželi v zajetí a tloukli na dveře. Jistěže z nich neměla strach, jenom se bála, že by jí mohli pokazit dílo dříve, než provede několik konečných zásahů.

Někdo se teď vrhal proti dveřím. Dřevo zapraštělo. Cesta se uvolnila. Oba muži byli ozbrojeni. Zamířili na ni zbraně, ruka se jim nezachvěla.

„Pane Pettiifer?“ promluvil mladší muž. V rohu místnosti, pod stolem, plály Pettiiferovy oči.

„Pane Pettiifer?“ ozval se opět mladší muž, zapomínaje na Jacquelinu.

Pettiifer zavrtěl hlavou již zdobil rypák. Nechodte blíž, prosím, říkal si.

Muž se sehnul a zíral pod stůl, kde se krčil jakýsi odpudivý tvor, zkrvavený svou proměnou, ale živý. Jacqueline mu poničila nervstvo a tak necítil žádnou bolest. Jenom přežíval, ruce zauzlované v tlapy, nohy otočené k zádům, kolena zlomená, takže vypadal jako čtyřnohý krab, mozek odkrytý, oči bez víček, spodní čelist zlomená a přetažená přes horní jako u buldoka, uši utržené, páteř přeražená, lidství začarované do jiné podoby.

„Jsi zvíře,“ zopakovala Jacqueline. Nebylo to špatné faksimile zástupce živočišné říše.

Muž s revolverem poznal fragmenty svého pána a vyvrhl obsah žaludku. Potom se napřímil a s bradou dosud potřísněnou se obrátil k ženě.

Jacqueline pokrčila rameny.

„To je vaše práce?“ Do zhnuseného tónu strážcova hlasu se vmísila posvátná hrůza.

Přikývla.

„Pojď sem, Tite,“ pokývala prstem.

Netvor vzlykaje zavrtěl hlavou.

„Pojď, Tite?“ poručila důrazněji a Titus Pettiifer se vykolébal ze své skrýše. Nechával za sebou stopu jako protřžený sáček s masem.

Muž vypálil na Pettiiferovy pozůstatky čistě instinktivně. Cokoliv, naprosto cokoliv by byl ochoten udělat, jen aby se k němu ten odporný tvor nemohl přiblížit.

Titus udělal na zkrvavených tlapách dva klopýtavé krůčky zpět, otrásl se, jako by odháněl smrt, a potom mrtev padl k zemi.

„Spokojen?“ zeptala se Jacqueline.

Muž vzhledl od popravy. Hovoří ta bohyně k němu? Ne; Jacqueline, upřeně pozorovala Pettiferovo tělo. To jemu byla určena ta otázka.

Spokojen?

Pistolník upustil revolver. Druhý muž udělal totéž.

„Jak se to stalo?“ zeptal se muž od dveří. Prostinká otázka. Dětská otázka.

„Řekl si o to,“ odvětila Jacqueline. „To je vše, co jsem mu mohla poskytnout.“

Pistolník přikývl a padl na kolena.

Jacqueline Essová: 4 – Vassio odkaz (závěrečná část)

Náhoda sehrála v mém vztahu k Jacquelině Essové povážlivě významnou roli. Občas se mi zdálo, že mnou zmítá kdejaká vlna, jež se přežene světem, že osud bezděčně trhne zápěstím a já se v tu chvíli roztočím jako čamrda. Jindy jsem zase měl podezření, že Jacqueline řídí můj život tak jako stům a tisícům dalších, že chystá všechna ta šťastná setkání, že tvoří choreografii mých vítězství i proher, že mě, slepce, vede k tomuto konečnému střetnutí.

Našel jsem ji, aniž jsem si toho byl vědom, a v tom tkvěla ironie celé věci. První stopu jsem zachytil v jednom surreyském domě, v domě, jenž byl předešlého roku svědkem vraždy Tita Pettifera, miliardáře zastřeleného jedním z jeho osobních strážců. V oné místnosti horního patra, kde k vraždě došlo byl klid. Pokud tu někdy byla, odstranil kdosi všechny známky její někdejší přítomnosti. Dům sám však, prakticky již ruina, padl za obětí všemožných čmáranic; a na upatlanou štukovou stěnu inkriminované místnosti vyškřábal kdosi obrázek ženy. Byla obscénně přebujelých tvarů a z jejího zejícího pohlaví šlehalo cosi jako blesk. U nohou se jí krčil tvor, jehož nebylo možné zařadit k žádnému určitému živočišnému druhu. Snad krab, možná pes, nebo dokonce člověk. Ať to bylo, co to bylo, nevládlo to samo sebou. Sedělo to v záři její mučivé přítomnosti a považovalo to samo sebe za šťastné stvoření. Při pohledu na toho skrčence, obracejícího zraky vzhůru ke své planoucí Madoně, jsem věděl, že musí jít o Jacquelinin portrét.

Nevím, jak dlouho jsem si prohlížel tu čáranici, ale nakonec jsem byl ze zamyšlení vytržen nějakým mužem, který se zdál být v ještě horším stavu než já sám. Nestříhaný a nemytý plnovous, postava tak zchátralá, že jsem si v duchu říkal, jak se vůbec dokáže udržet na nohou, a zápach, že by se za něj nemusel stydět ani skunk.

Neznám jeho jméno, ale byl to, jak se mi pochlubil, autor onoho dílka na zdi. Nebyl problém tomu uvěřit. Jeho zoufalství, touha i pomatenost, to všechno patřilo do repertoáru muže, jenž měl tu čest setkat se s Jacquelinou.

Jistě mi odpustil, byl-li můj výslech příliš nevybíravý. Jaká to musela být pro něj úleva, když se mohl svěřit se vším, co viděl ten den, kdy byl Pettifer zabit, a zároveň vědět, že mu to všechno věřím slovo od slova. Řekl mi, že jeho kolega, muž, který vystřelil kulku, jež usmrtila Pettifera, spáchal ve vězení sebevraždu.

Říkal, že jeho život ztratil smysl. Ona mu ho rozvrátila. Ujistil jsem ho, jak nejlépe jsem dovedl, že Jacqueline naprosto nemá v úmyslu mu ublížit a že se nemusí bát, že by si pro něj přišla. Na to se rozplakal a já soudím, že spíše žalem než úlevou.

Na závěr jsem se ho zeptal, jestli neví, kde teď Jacqueline je. Nechal jsem si tu otázku na konec, ačkoli mě pálila ze všeho nejvíce. Vlastně jsem se ani neodvažoval doufat, že bude znát odpověď. Dobrý Bože, on to věděl. Jacqueline neodešla z domu hned po Pettiferově smrti. Posadila se vedle toho muže a klidně s ním mluvila o jeho dětech, o krejčím, u kterého šil, i o jeho autě. Zeptala se ho, čím byla jeho matka, a on odpověděl, že prostitutkou. Byla šťastná? Zajímala se Jacqueline. Řekl, že neví. Plakala někdy? Ptala se. Odvětil, že nikdy v životě neviděl, aby se smála nebo plakala. Jacqueline přikývla a poděkovala mu.

Později, před svou sebevraždou, mu druhý Pettiferův strážce sdělil, že Jacqueline je v Amsterdamu. Dozvěděl se to od muže jménem Koos. A tak se kruh začíná uzavírat, že?

Byl jsem v Amsterdamu sedm týdnů a až do včerejšího večera jsem nenarazil na sebemenší stopu. Bylo to sedm týdnů pro mě nezvyklého celibátu. Zklamaný neúspěchem, šel jsem do čtvrti červených světél, abych si našel nějakou ženskou. Seděly, jestli to neznáte, ve výkladních skříních jako figuríny na předvádění spodního prádla vedle lampiček zdobených růžovými trásněmi. Některé chovaly na klíně miniaturní pejsky; některé si četly. Většina z nich však zírala, jakoby zhypnotizovaně, do ulice.

Nikde jsem neviděl tvář, která by mě zaujala. Připadalo mi, že nevyzařují žádnou radost, žádné světlo, že jsou jí příliš nepodobné. A přesto jsem se nedokázal odtřhnout. Byl jsem jako tlustý chlapeček v cukrárně, kterému je už příliš zle na to, aby si ještě něco koupil, ale zároveň je příliš nenasytný na to, aby odešel.

Před půlnocí mě z davu oslovil jakýsi mladík. Při bližším pohledu jsem zjistil, že není ani zdaleka tak mladý jako silně nalíčený. Chybějící obočí měl na lesklé pokožce nakreslené tužkou. Hrozen zlatých náušnic v levém uchu, napůl snědenou broskev v ruce navlečené do bílé rukavice, otevřené sandály, nalakované nehty na nohou. Držel mě majetnický za rukáv.

Musel jsem se nad jeho odpudivým zjevem zatvářit dost pohrdavě, ale nezdálo se, že by ho to nějak vyvedlo z míry. Vypadáte jako náročný muž, povídá. To ani náhodou, pomyslel jsem si. To jste na omylu, odpověděl jsem. Ne, protestoval, nemýlím se. Vy jste Oliver Vassi.

Paradoxně mou první myšlenkou bylo, že mě chce zabít. Pokusil jsem se mu vytrhnout, držel se mě však jako klíště.

Chcete ženskou, prohlásil. Zaváhal jsem snad natolik, aby pochopil, že myslím ano, ač říkám ne? Mám ženu jako žádnou jinou, pokračoval, hotový zázrak. Ví, že se s ní budete chtít setkat osobně.

Jak to, že jsem hned věděl, že mluví o Jacquelině? Snad díky tomu, že mě poznal uprostřed davu, jako by ho dirigovala odněkud z okna a nařizovala mu, kterého z ctitelů k ní má přivést. Stejný způsob, jakým si host v restauraci vybírá z nádrže svého humra k večeři. Možná také z toho, jak po mně blýskal beze strachu očima, protože strach, stejně

jako vytržení, cítil pouze v přítomnosti jediné bytosti na tomhle krutém božím světě. Nemohl jsem nalézt sám sebe v jeho nebezpečném vzezření? Neměl jsem nejmenších pochyb, že Jacquelinu zná.

Věděl, že jsem se už chytil na udičku, protože, jakmile jsem na okamžik zaváhal, odvrátil se ode mne s lehkým pokrčením ramen, jako by chtěl říci: promarníš svou šanci. Kde je? Zeptal jsem se a chytl ho za paži tenkou jako hůlka. Vykročil s hlavou pyšně vztyčenou a já se vydal za ním jako tupec bez vlastní vůle, pryč z tlačnice. Čím dále jsme kráčeli, tím méně bylo na ulici lidí, červená svítýlka ustoupila nejdříve šeru a potom temnotě. Ptal jsem se ho, kam jdeme. Jednou, dvakrát, desetkrát, dvacetkrát, ale rozhodl se neodpovídat, dokud jsme se nezastavili u úzkých dvířek v úzkém domě na konci ulice úzké jako ostří břitvy. Tak jsme tady, oznamoval, jako by ta chatrč byla Versaillský palác.

Ve druhém patře jinak prázdného domu byl pokoj s černými dveřmi. Dotlačil mě k nim. Byly zamčené.

„Podívejte se,“ nabízel mi, „je uvnitř.“

„Je zamčeno,“ namítl jsem. Srdce se mi div nerozskočilo. Byla blízko, určitě, věděl jsem to.

„Podívejte se,“ řekl znovu a ukázal na nepatrný otvor ve dveřích. Hltaje světlo, které z ní vycházelo, přitiskl jsem k dírci oko.

V ubohém interiéru nebylo nic, jen matrace a na ní Jacqueline. Ležela s roztaženými nohama, zápěstí a kotníky připoutané k hrubým kolíkům zaraženým do podlahy v rozích provizorního lůžka.

„Kdo to udělal?“ zeptal jsem se, nespouštěje oči z její nahoty.

„Požádala mě o to,“ odvětil. „Je to její přání. Řekla si o to.“

Jacquelina zaslechla můj hlas, zvedla s jistými obtížemi hlavu a zírala přímo na dveře. Jak se na mě podívala, přísahám, že mi vstaly na hlavě všechny vlasy a vlnily se na její rozkaz jako obilí ve větru. Tak mě vítala.

„Olivere.“

„Jacqueline.“ Viskl jsem to slovo polibkem do dřeva.

Její tělo vřelo, oholené pohlaví se rozevíralo a zavíralo jako vyšlechtěná rostlina, purpur a lila a růžová.

„Pusťte mne dovnitř,“ požádal jsem Koose.

„Nepřežijete jedinou noc s ní.“

„Pusťte mne dovnitř.“

„Je drahá,“ varoval mě.

„Kolik chcete?“

„Všechno, co máte. Poslední vaši košili, peníze, šperky; potom bude vaše.“

Měl jsem chuť ty dveře vyrazit, nebo mu lámat jeho nikotinem zažloutlé prsty jeden po druhém, dokud mi nevydá klíč. Poznal, na co myslím.

„Klíč jsem si schoval. A ty dveře jsou silné. Musíme zaplatit, pane Vassi. A vy chcete zaplatit.“

Měl pravdu. Chtěl jsem zaplatit.

„Chcete mi dát všechno, co jste kdy vlastnil, všechno, čím jste kdy byl. Chcete, aby vás nic netáhlo zpátky. Já to vím. Všichni tak k ní chodí.“

„Všichni? Je jich hodně?“

„Ona je nenasytná,“ pravil neradostně. Ten pasák se nenaparoval. Byl to zdroj jeho utrpení, to jsem viděl jasně.

„Neustále jí hledám nové a potom je pohřbívám.“

Pohřbívá je.

To je Koosův úkol; odklízí mrtvé. A po dnešní noci bude mít ve svých nalakovaných spárech i mě; až budu vyschlý a bez užitku, vynese mě ven, najde nějakou šachtu, kanál nebo kotel, a tam mě pohodí. Není to nijak zvlášť příjemná představa.

A přesto tu stojím, na stole přede mnou leží peníze, které jsem získal prodejem toho mála majetku, jenž mi ještě zbýval, a zbaven posledních zbytků důstojnosti, s životem, jenž visí na vlásku, čekám, až se objeví pasák s klíčem.

Opozdil se, venku už je pořádná tma. Ale myslím si, že musí přijít. Ne kvůli penězům. Pravděpodobně nepotřebuje více než svůj heroin a líčidla. Přijde se mnou uzavřít ten obchod, protože to po něm chce Jacqueline a on je jí oddán celou svou duší. Právě tak jako já. Jistě, on přijde. Samozřejmě že přijde.

No, myslím, že by to mohlo stačit.

Toto je můj odkaz. Nemám už čas znovu si ho přečíst. Na schodech se ozývají jeho kroky (kulhá) a já musím s ním. Kdokoliv tuto závěť najde, ať s ní naloží, jak uzná za vhodné. Ráno budu mrtvý, a šťastný. Věřte mi.

Bože můj, pomyslela si, Koos mě podvedl.

Vassi byl za dveřmi, vycítila svou mysl jeho těla a objala ho. Koos ho však nepustil dovnitř, navzdory jasným rozkazům, jež dostal. Ze všech mužů byl Vassi jediný, kdo k ní měl mít volný přístup, a Koos to věděl. Podvedl ji, právě tak jako ji podváděli všichni kromě Vassiho. S ním to (snad) byla láska.

Trávila teď na lůžku noci beze spánku. Zřídka kdy usínala na více než pár minutek. A i potom jen pod Koosovým dohledem. Měla tendenci si ve spánku ubližovat. Mrzačila se, aniž by si toho byla vědoma, probouzela se zakrvácená, sténala bolestí, ze všech údů jí rašily ostny, jež vytvářela z vlastní kůže a svalstva, jako kaktus.

Venku se už zase setmělo, soudila, ale jistotu mít nemohla. V tomto pokoji zataženém těžkými závěsy a osvětleném holou žárovkou vládl permanentní den. To pro smysly, pro duši tu byla permanentní noc. Ležela, na zádech a na zadku proleženiny, naslouchala vzdáleným zvukům ulice, občas podřimovala, občas jedla z Koosových dlaní, nechala si provádět osobní hygienu, a byla kdykoliv k použití. V zámku zarachotil klíč. Zvedla hlavu a s napětím čekala, kdo to bude. Dveře se otevíraly... Otevíraly... Otevřely se.

Vassi. Bože můj, konečně Vassi. Viděla, jak k ní míří přes pokoj.

Ať to není jen další vzpomínka, modlila se, ať je to tentokrát on: skutečný a nefalšovaný.

„Jacquelino.“

Pojmenoval ji celým jménem.

„Jacquelino.“ Byl to on.

Koos za jeho zády jí civěl mezi nohy fascinován tancem stydkých pysků.

„Koo...“ řekla a pokusila se usmát.

„Přivedl jsem ho,“ zacenil se, neodvraceje pohled od jejího pohlaví.

„Den,“ zašeptala. „Čekala jsem den, Koosi. Nechal s mě čekat...“

„Co je pro tebe jeden den?“ zeptal se stále s úsměvem.

Už toho kuplíře nepotřebovala. To on ovšem nevěděl. Ve své naivitě se domníval, že Vassi je jenom další chlápek, kterého svedla někde cestou, aby ho vysála a odhodila jako ty ostatní. Koos věřil, že ho zítra bude zase potřebovat; proto hrál svou osudovou hru tak neuměle.

„Zamkni ty dveře,“ požádala ho. „A zůstaň tu, jestli chceš.“

„Můžu zůstat?“ ujist'oval se, mlsně pošilhávaje směrem k matraci. „Vážně? A smím se dívat?“

Stejně se dívá. Věděla, že se dívá tou dírkou, kterou si vyvrtal ve dveřích, občas slyšela, jak na druhé straně zprudka oddechuje. Ať si tu zůstane navždy.

Opatrně vytáhl klíč ze zámku, zavřel dveře, zastrčil klíč zevnitř a otočil jím. Zabíla ho, sotva zámek cvakl, dříve, než se mohl otočit a znovu se na ni podívat. Byla to neokázalá poprava, jenom ho uchopila za ptačí hrudníček a rozmačkala mu plíce. Zhroutil se na dveře a klouzal po nich k zemi, obličej si při tom odíral o nerovnosti dřeva.

Vassi se ani nepodíval, jak Koos umírá; jediné, co chtěl ještě kdy vidět, byla Jacquelina.

Došel k matraci, sklonil se a začal jí odvazovat kotníky. Kůži měla sedřenou, provaz byl zatvrdlý zaschlou krví. Systematicky rozplétal uzly a činil tak s klidem, o němž si myslel, že ho už jednou provždy ztratil, s jakýmsi prostým pocitem štěstí, jenž plynul z vědomí, že je u cíle, že se už nemůže vrátit a že cesta vpřed míří hluboko do jejího nitra.

Jakmile se inu podařilo osvobodit kotníky, pustil se do odvazování zápěstí. Jak se nad ní skláněl, bránil jí ve výhledu na strop. Mluvil tiše a měkce.

„Proč jsi mu dovolila, aby s tebou dělal takové věci?“

„Bála jsem se.“

„Čeho?“

„Hýbat se; dokonce i žít. Každodenního utrpení.“

„Ano.“

Jak dobře chápal takový nedostatek vůle k životu.

Cítila, jak se po jejím boku svléká a líbá bledou pokožku břicha, jež náleželo tělu, které obývala. Bylo poznamenáno tím, čím se zabývala, pokožka napínaná až k prasknutí se křížem kráčem vlnila.

Lehl si vedle ní.

Cítila jeho tělo a nebyl to pocit nepříjemný.

Dotkla se jeho hlavy. Měla ztuhlé klouby a každý pohyb ji bolel, ale chtěla si k sobě přitáhnout jeho obličej. Dostal se do jejího zorného pole, usmál se a potom se políbili. Můj Bože, pomyslela si, jsme spolu.

A s tou myšlenkou se stala její vůle tělem. Pod rty mu

Jacquelininy rysy tály stávaly se tím rudým mořem, o kterém vždy snil, a to moře mu zalévalo obličej, jenž se sám rozpouštěl: jediný oceán stvořený z myšlenek a těl.

Hroty Jacquelininých řader jím pronikly jako šípky; Oliverova erekce, zostřená její touhou, ji zabíla jediným průnikem. Jsouce spojeni v proudy lásky, zdálo se jim, že vyhasínají. A nemýlili se.

Venku dál truchlil nelítostný svět, brebentění prodávačů a jejich zákazníků pokračovalo dlouho do noci. Nakonec však lhostejnost a únava přemohla i ty nejvytrvalejší z obchodníků. V domě i na ulici zavládlo útěšné ticho – konec vítězství a proher.

Hříchů otců

Auto zakašlalo? Zachrchlalo a zhaslo. Vítr, který se hnal nad pouštní silnicí, kvílel v okénkách ztichlého mustanga. Davidson se pokoušel opět nastartovati, ale motor nadobro vypověděl službu. Vztekla pustil volant ze zpocených dlaní a pozorně se rozhlížel po okolí.

Ve všech směrech jen rozpálený vzduch, rozpálené skály, rozpálený písek. Taková je Arizona.

Otevřel dveře a vystoupil na rozžhavenou prašnou silnici. Táhl se přímočaře vpřed i vzad až k bledému horizontu. Když přimhouřil oči, podařilo se mu rozeznat obrysy hor, ale jakmile se pokusil zaostřit pohled, ztratily se v sálání horkého vzduchu. Slunce mu rozežírало temeno hlavy, tam, kde mu světlé vlasy řídly. Otevřel kryt motoru a bezmocně civěl dovnitř, lituje teď, že se ani za mák nevyzná v práci automechaniků. Kriste pane, pomyslel si, proč tyhle zatracené krámy nevyrobějí tak, aby byly aspoň trochu spolehlivé.

Vtom uslyšel hudbu.

Bylo to daleko. Zprvu měl pocit, že mu jenom píská v uších, potom však ten zvuk zesílil.

Ano, byl to jistý druh hudby.

Jak to znělo? Jako vítr v telefonních drátech, bez fantazie, bez rytmu, nemilosrdné vzdušné vlněním z něhož mu topožily chlupy na zádech. Snažil se to ignorovat, ale hudba neustávala.

Výhlédl ze stínu víka motoru a pátral pohledem po muzikantech, ale silnice byla v obou směrech prázdná. Teprve když zaměřil zrak do pouště? Objevil na jihovýchodě několik drobných postaviček, které kráčely v řadě za sebou a snad i poskakovaly nebo tančily. Pohybovaly se až na samém okraji viditelnosti. Jež se vlivem horkého vzduchu stoupajícího od země neustále měnila. To procesí, pokud skutečně šlo o procesí, bylo dlouhé a pohybovalo se pouští

paralelně se silnicí. Jejich cesty se neprotnou..

Davidson ještě jednou pohlédl na chladnoucí útroby svého vozu a potom zase na vzdálený zástup tanečníků.

Bez pomoci se neobejde, to je víc než jasné.

Vydal se k nim napříč pouští.

Prach mimo silnici, neupěchovaný množstvím projíždějících aut, se zvedal při každém kroku a sypal se mu do obličeje.

Postupoval pomalu, přešel tedy do klusu, ale procesí se mu přesto vzdalovalo. Dal se do běhu.

Ted i přes burácení krve, jež mu tepala v uších, slyšel hudbu hlasitěji. Neměla žádnou zřetelnou melodii, ale slyšel setrvalý vzestup a následný pokles zvuku množství nástrojů, vytí a bzučení, hvízdot, dunění a řev.

Čelo průvodu zmizelo v dálce, ale účastníci oslav (pokud se o ně jednalo) stále ještě defilovali na dohled. Davidson poněkud změnil směr, aby si nadešel, a zároveň se ohlédl přes rameno, aby si ujasnil zpáteční cestu. Žaludek se mu sevřel pocitem opuštěnosti, když uviděl, jak jeho vůz podoben brouku dřepí na zemi skličován žhavou oblohou.

Pokračoval v běhu. Čtvrt hodiny a průvod získal o něco zřetelnější kontury, třebaže vůdcové byli stále v nedohlednu. Byl to, jak začíná věřit, jakýsi karneval – vpravdě pozoruhodný úkaz v této bohem zapomenuté pustině. Tanečníci uzavírající průvod byli nepochybně navlečení do kostýmů. Nad zakrytými hlavami se jim kymácely masky, které jim dodávaly zdání nadlidské výšky – třepetalo se jasně zbarvené peří, stužky povlávaly ve větru. Ať už měli důvod k oslavám jakýkoliv, motali se jako opilci, chvíli poklusalí, chvílemi poskakovali, někteří se dokonce svíjeli po zemi a bořili břicha do horkého písku.

Davidsonovi vyčerpáním div nepukly plíce a bylo mu jasné, že své pronásledování do vítězného konce nedotáhne. Procesí se pohybovalo rychleji, než nakolik mu stačily síly. Neměl už ani vůli pokračovat.

Zastavil se, zapřel se rukama o kolena, aby dal odpočinout rozlámanému tělu, a hleděl zpod potem zalitého obočí za svou mizející spásou. Potom posbíral zbytky energie, které měl ještě k dispozici, a zaječel:

Stát!

Nejprve nezaznamenal žádnou odezvu. Potom však štěrbínami přimhouřených očí spatřil, jak se někteří z poutníků zastavili. Napřímil se. Ano, jeden dva z nich se dívali jeho směrem. Pravda, neviděl jim do očí, ale přesto na sobě cítil jejich pohledy.

Vydal se k nim.

Některé nástroje zmlkly, jako by se mezi nimi šířila zpráva o jeho přítomnosti. Ted' už bylo jisté, že ho spatřili.

Šel dál, přidal do kroku a konečně se začaly ze závoje horkého vzduchu vynořovat jednotlivé detaily.

Trochu zpomalil. Srdce, dosud tepající rychleji po přestálé námaze, mu začalo v hrudi bít jako splašené.

Kriste pane, řekl a poprvé po šestatřiceti letech bezbožnosti byla ta slova upřímnou modlitbou.

Dělilo ho od nich ještě asi půl míle, přesto nemohlo být pochyb o tom, co vlastně vidí. Jeho bolavé oči dokázaly rozeznat papír-maše od masa, iluzi od deformované reality.

Tvorové na chvostu průvodu, poslední z posledních, byla monstra? Jejichž vzhled předčil tíživé sny šilencových nocí. Jedno mělo snad šest metrů na výšku. Kůžek jež mu visela v záhybech na svalech, byla pochvou plnou bodců, hlava zase šiškou vyceněných zubů v šarlatových dásních. Trojklaný ocas jiného obra, toho se třemi křídly, se zmítal v prachu s vervou úhoře. Další dvě monstra se spojila v jednotu zrůdností, jež byla ještě odpornější než prostý součet jejich jednotlivých částí. Po délce i šířce byla takhle symbiotická hrůznost vzájemným prolnutím, v němž končetiny jedné zrůdy prorůstaly tělem partnera. A třebaže jazyky obou hlav byly spletené dohromady, vydávalo to stvoření kakofonický řev.

Davidson o krok couvl a ohlédl se po svém vozu. Právě v tu chvíli jedno z těch monster černočerveného těla začalo vřeštět jako siréna. Dokonce i na vzdálenost poloviny míle řezal ten zvuk do uší. Davidson se otočil zpátky k procesí.

Ječící netvor opustil své místo v zástupu a rozběhl se k němu. Nohy ozbrojené drápy dusaly pískem pouště.

Davidsona se zmocnila nekontrolovatelná hrůza, cítil, jak mu povolují svěrače a plní se mu kalhoty.

Hnalo se to k němu rychlostí geparda, rostlo to každým okamžikem, takže se mu s každým vetřelcovým krokem naskýtal pohled na více a více detailů jeho fyziognomie. Monstrum mělo ruce bez palců, dlaně opatřené zuby, hlava nesla pouze jediné, tříbarevné oko. Viděl svaly ramen a hrudníku a dokonce i genitál s dvěma hroty, ztopořený zlostí nebo (bože nedopust') chťíčem. Při každém skoku udeřilo zduřelé přirození svého majitele do břicha.

Davidson zavěštl takřka stejně jako sám netvor a rozlétl se zpátky cestou, kterou přišel.

K autu to měl míli, možná dvě daleko a Davidson věděl, že mu stejně žádnou ochranu nezaručí, i kdyby ho dosáhl dříve, než ho zrůda dostihne. V tu chvíli si uvědomil, jak blízko má ke smrti, jak blízko k ní vždycky měl, a rád by pochopil, jaký vlastně smysl má tenhle idiotský horor.

Netvor mu byl už téměř v patách, když mu pokálené nohy podklesly. Davidson upadl. Alespoň se tedy plazil, dál vlekl své tělo směrem k autu. Jakmile za zády uslyšel temné dunění, schoulil se instinktivně do kňučící kuličky a očekával ránu z milosti.

Čekal dvě vteřiny.

Tři. Čtyři. Nic se nedělo.

Jek sirény dosáhl až samé hranice snesitelnosti a nyní se poněkud ztišil. Ty dlaně ani skřípějící zuby se ho ani nedotkly. Opatrně, v očekávání, že ho netvor každým okamžikem chňapne zezadu za krk, vykoul skrže prsty.

Nestvůra ho přeběhla.

Minula ho, opovrhujíc snad jeho křehkostí, a pádila k silnici.

Davidson vnímal pach svého strachu i vlastních exkrementů. Paradoxně pocítil lítost nad tím, že byl takto opominut. Průvod za jeho zády pokračoval v cestě. Jen asi dvě zvědavá monstra se při tom ohlížela přes rameno.

Jekot nyní změnil tón. Davidson opatrně pozvedl hlavu. Ten hluk byl teď skoro na samé hranici slyšitelnosti, jenom

řezavé vytí v týle rozbolavělé hlavy.

Davidson vstal.

Netvor vyskočil na střechu auta a v extázi zvrátil hlavu. Jeho erekce byla ještě patrnější než předtím, oko v obrovské hlavě se lesklo. S posledním rozletem svého hlasu, jenž se vznesl nad rozsah zachytitelný lidským uchem, se sehnul nad vůz, roztrhl přední sklo a popadl střechu do svých tlamovitých rukou. Potom počal rvát ocelový plech, jako by to byl pouhý papír. Celý se přitom otřásl hlučným veselím, i hlava sebou šubala. Jakmile se mu podařilo střechu utrhnout, seskočil na silnici a vrhl ten kus plechu do vzduchu. Střecha se v letu otáčela a potom prudce udeřila do mlatu pouště. Davidsona napadlo, co že by asi tak napsal do formuláře pro pojišťovnu. Netvor právě trhal vůz na kusy. Dveře poházel kolem dokola. Vyrval motor. Kolům nejprve rozpáral gumy a potom je ukroutil z náprav.

Do Davidsonových nozder pronikl nezaměnitelný zápach benzínu.

V tutéž chvíli jeden úlomek kovu křísil o druhý a auto i jeho ničitele zachvátil mohutný sloup ohněm přecházející v černé kotouče dýmu, jež se valily nad silnici.

Netvor nevydal ani hlásku. A pokud ano, Davidsonovo ucho nedokázalo projevy jeho utrpení zachytit. Vypotácel se z planoucího inferna, celý v jednom ohni. Neměl na těle místočka, jež by nehořelo, oháněje se divoce rukama v marné snaze udusit plameny, rozeběhl se po silnici, pryč od příčiny své bolesti, a zamířil k horám. Na zádech mu vyrostl ohnivý hřeben a vzduch se zaplnil vůní opékaného masa.

Neupadl. Třebaže ho žár stravoval, běžel dál a dál až tam, kde horko rozpouštělo silnici, jež tu splývala s modravou dálavou. Tam někde se ztratil Davidsonovi z dohledu.

Davidson poklekl. Hovno rozmazané po nohách už vedrem vyschlo. Vůz dosud hořel. Hudba se ztratila společně s procesím.

Bylo to slunce, co ho přivleklo z pouště zpátky k vykuchanému vozu.

Když u něj zastavilo další auto, aby ho vzalo s sebou, měl v očích prázdný pohled.

Šerif Josh Packard nevěřícně zíral na otisky drápů u svých nohou. Byly vtištěny do pomalu tuhnoucího tuku, do zkapalněného těla monstra, které proběhlo zhruba před minutou hlavní (a jedinou) ulicí městečka Welcome, aby se vzápětí zhroutilo a svinuté do klubíčka dodýchal na vzdálenost tří nákladňáků od banky. Běžný život ve Welcome – obchody, debaty, dobrý den madam a nashledanou pane – to vše rázem ustalo. V recepci Hotelu byla během doby, kdy pach masa, připravovaného po způsobu frikasé, zamořoval čistý pouštní vzduch městečka, přijata toliko dvě odpudivá individua.

Byl to smrad něco mezi připálenou rybou a exhumací a Packarda se zle dotkl. Tohle bylo jeho město, on byl za něj odpovědný, on ho měl chránit. Neshlížel na vpád té ohnivé koule nijak laskavým okem.

Packard sáhl po pistoli a vydal se k mrtvému tělu. Plameny už strávily ty nejlepší kousky svého oběda a pomalu dohasínaly. Přestože byl ten tvor silně sežehnut ohněm, zbýval ho stále pořádný kus. To, co snad bývalo kdysi údy, bylo teď obtočeno kolem toho, co možná bývalo hlavou. Ze zbytku se toho už moc poznat nedalo. Celkem vzato Packarda ten dáreček potěšil. I v mrtvolné změti obětovaného těla a zčernalých kostí si však dokázal představit dost nelidských rysů, aby se mu zrychlil tep.

Bylo to monstrem, nepochybně.

Tvor vzešlý ze země a rozhodně ne pozemský. Tvor, jenž vystoupil z podsvětí a vydal se na cestu do velkého amfiteátru, aby se zúčastnil noci plné oslav. Asi tak jednou v každé generaci, jak říkal jeho otec, vyvrhne poušť své lé duchy a dá jim na nějaký čas volnost, Packard býval přemýšlivé dítě a nikdy těm volovinám, které jeho otec dával k dobru, nevěřil. Ale nebyl snad tohle takový zlý duch?

Ať už to byla jakákoli nešťastná náhoda, jež přivedla toho hořícího obra do jeho městečka umřít, Packard byl rád za důkaz jejich zranitelnosti. Otec se o takové možnosti nikdy nezmínil.

Mírně se usmívaje při pomyšlení na to, jak zvládne tuhle vypjatou situaci, přistoupil Packard ke kouřícímu tělu a strčil do něj špičkou boty. Dav, jenž dosud otálel v bezpečné vzdálenosti u svých domů, vzdychl obdivem nad jeho statečností. Úsměv se roztáhl od ucha k uchu. Ten jediný kopanec bude mít hodnotu propití noci a možná i nějaké ženy.

To stvoření leželo hříchem vzhůru. Nevzrušeným pohledem profesionálního nakopávače duchů obhlížel Packard změř' údů okolo jeho hlavy. Bylo to jasně mrtvé.

„Jedediáši, dones foťák,“ řekl, sálu sebou ohromen.

Zástupce se rozeběhl ke kanceláři.

„Co potřebujem,“ vysvětloval Packard, „je obrázek tohodle krasavce.“

Předklonil se o něco víc a natáhl se k zčernalým údům toho tvora. Zničí si rukavice, ale ta nesnáž za to stojí, když přihlédne k tomu, jak takové gesto zvýší jeho autoritu mezi občany města.

Když začal třást jednou končetinou, aby ji strhl z netvorovy hlavy, bezmála cítil v zádech obdivné pohledy.

Musel si pomáhat kroucením, protože oheň spekl jednotlivé části těla dohromady. Podařilo se. Ozval se mlaskavý zvuk a odtržená ruka odhalila žárem povadlé oko.

Packard znechuceně upustil ruku tam, odkud ji právě vydoloval.

Nějaká rána.

Démonova ruka vystřelila hadovitým pohybem vzhůru – náhle – příliš náhle, než aby se šerif zmohl na nějakou reakci. Ve chvíli absolutní hrůzy spatřil, jak se v dlani stvůry otevírá tlam a chňapá po jeho vlastní ruce. Ztratil rovnováhu, kecl si do tuhajícího tuku a úpěje hrůzou, snažil se vytrhnout ze sevření zubů, které však pronikly rukavicí. Ucvaklé prsty putovaly drsným chřtánem společně s krví a pahýly dále do břicha.

Packard klouzal po masnotě, již měl pod zadnicí, svíjel se, aby se osvobodil, a ječel z plných plic. Dosud v ní byl

život, v té zrudě z podsvětí. Packard řval o smilování a jak se drápal na nohy, zvedal tu nečistou ruku s sebou.

Těsně u Packardova ucha zazněl výstřel a zároveň ho zasáhla sprška tělních tekutin, krve a mízy. Ruka netvora se v rameni rozletěla na kousíčky a tlama povolila stisk. Zdecimovaná masa nenažraných svalů se zhroutila k zemi a Packardova pravá ruka, nebo to, co z ní zbylo, vyklouzla na čerstvý vzduch. Nezůstal mu na ní, až na stěží polovinu palcem jediný prst, rozdrčené kůstky nemotorně čnely z napůl sežrané dlaně.

Eleanora Kookerová sklonila hlaveň pušky, z níž právě vypálila, a spokojeně zamručela.

„Ruka je v tahu,“ prohlásila s brutální přímočarostí.

Podsvětí monstra, vzpomněl si Packard, co mu otec říkal, nikdy neumírají.

Vzpomněl si příliš pozdě. Obětoval svou ruku. Ruku, jež mu zvedala k ústům sklenku s whisky, ruku, jíž hladíval ženský klín. Zalila ho vlna nostalgických vzpomínek na léta strávená s rukou, jež měla ještě všechny prsty, a zatím se ve tmě před jeho očima rozprskávaly malé světelné body. Poslední věc, kterou ještě uviděl, než ho smrtelné mdloby poslaly k zemi, byla, jak ho příčinlivý zástupce zvedá fotoaparát, aby celou scénu řádně zdokumentoval.

Ubohá chatrč za domem byla odjakživa Lucyiným útočištěm. Když se Eugene vrátil z Welcome opilý nebo když ho popadla náhlá zuřivost, protože mu vystydl guláš, uchýlovala se Lucy do chatrče, kde se mohla v klidu vyplakat. Lucy se nemohla v životě nadít žádného soucitu. Rozhodně ne od Eugena a na to, aby se litovala sama, měla zatraceně málo času.

Dávný zdroj Eugenovy podrážděnosti ho dnes zase dohnal k nepřičetné zuřivosti:

To dítě.

To pečlivě vychovávané a kultivované dítě, plod jejich lásky; dítě pojmenované po Mojžíšově bratrovi Áron, což znamená „vznešený“. Sladký chlapec. Nejhezčí chlapec v celém širokém okolí; ve věku pouhých pěti let a už tak okouzlující a zdvořilý, že by každá matka z východního pobřeží byla šťastna, kdyby se jí podařilo vychovat takového syna.

Áron.

Lucyina pýcha i štěstí, dítě, které by se krásně vyjímalo v kterékoli obrázkové knížce, dítě, jemuž by slušela role tanečníka, dítě, které by bylo s to okouzlit i samotného ďábla.

Eugene však neustále reptal.

„Ten spratek není o nic víc kluk než ty,“ říkal Lucy. „Není ho ani půl kluka. Je tak zraleji aby se navlíkl do nějakých teplouškových bot a šel prodávat voňavky. Nebo kazatel. Je zralej na to, aby se z něj stal kazatel.“

Rukou s okousanými nehty a křivým palcem ukázal na chlapce.

„Jsi hanbou svého otce.“

Áron vyšel vstříc otcově pohledu.

„Slyšíš, mě? Kluku?“

Eugene se odvrátil. Z velkých chlapcových očí se mu obracel žaludek, byly to spíše oči psa než člověka.

„Nechci ho v tomhle domě.“

„Co ti udělal?“

„Nemusí nic dělat. Úplně stačí, jaké je. Všichni se mi smějou, je ti to jasné? Všichni se mi kvůli němu smějou.“

„Nikdo se ti nesměje, Eugene!“

„Ale jo...“

„Ne kvůli chlapci.“

„Co?“

„Jestli se ti smějou, nesmějou se chlapci. Smějou se tobě.“

„Zavři tu klapačku.“

„Vědí, co jsi zač, Eugene. Vidí do tebe stejně dobře jako já.“

„Říkám ti, ženská...“

„Seš ztrápenej jak toulavej pes, meleš pořád o tom, co kde vidíš, čeho se bojíš...“

Udeřil ji, jako předtím už tolikrát. Po té ráně se jí spustila krev, stejně jako po mnoha podobných ranách, které schytala za posledních pět let. Zapotácela se, ale její první myšlenka patřila chlapci.

„Árone.“ V očích měla slzy bolesti. „Pojď se mnou.“

„Ten parchant půjde sám.“ Eugene se chvěl.

„Árone.“

Dítě stálo mezi otcem a matkou a nevědělo, koho poslechnout. Zmatek v jeho obličejí jenom rozhojnil Lucyiny slzy.

„Mami,“ promluvil dítě potichoučku. V očích se mu objevil vážný pohled, jenž signalizoval víc než pouhou nerozhodnost. Dříve, než mohla Lucy najít způsob, jak zklidnit situaci, chytil Eugen chlapce za vlasy a přitáhl si ho blíže.

„Poslechněš svého otce, chlapče.“

„Ano...“

„Ano, pane, říkáme svému otci, že? Říkáme ano, pane.“

Áronův obličej byl zapasován do puchnoucího rozkroku otcových džínů.

„Ano, pane.“

„Zůstane se mnou, ženská. Už ho do ty zasraný boudy brát nebudeš. Zůstane se svým otcem.“

Bitva byla ztracena a Lucy to věděla. Bude-li dál tlačit na pilu, mohlo by to být pro chlapce nebezpečné.

„Jestli mu ublížíš...“

„Jsem jeho otec, ženská,“ Eugene se zašklebil. „To si myslíš, že bych ublížil své vlastní krvi?“

Chlapec se nedobrovolně tiskl k otcovým bokům v téměř obscénní pozici. Ale Lucy znala manžela. Neměl daleko k výbuchu, jenž by se mohl vymknout jakékoli kontrole. Na ní nezáleželo – užila si už dávno radostí – ale chlapec byl tak zranitelný.

„Jdi nám z očí, ženská, jo? Kluk a já chceme být sami, že jo?“

Eugene zvrátil chlapci hlavu a pohrdavě se mu usklíbl do bledého obličej.

„Že jo?“

„Ano, tati.“

„Ano, tati. No ovšem, zajisté, tati.“

Lucy vyšla z domu a uchýlila se do chladné temnoty chatrče, kde se za Árona, pojmenovaného podle Mojžíšova bratra, modlila. Za Árona, jehož jméno znamená „vznešený“; uvažovala, jak asi dlouho může vydržet všechny ty Eugenovy brutální výlevy, které přinese budoucnost.

Chlapec byl teď svlečený. Stál, bělostný, před otcem. Nebál se. Výprask, který dostane, bude bolet, ale skutečný strach v něm nevzbuzoval.

„Seš nanicovatej, mládenečku,“ Eugene přejížděl obrovskou rukou po synově břiše. „Slabej a neduživej jak nedomrlý sele. Kdybych byl farmář a ty prase? Chlapče, víš, co bych udělal?“

Znovu chytil chlapce za vlasy. Druhou rukou v rozkroku.

„Víš, co bych udělal?“

„Ne, tati. Co bys udělal?“

Eugene jel nataženými prsty po Áronově těle a vydával zvuk, jako když se páře látka.

„No přece, rozkuchal bych tě a hodil ostatním selatům. Nic nernaj prasata radši jak vepřový maso. Jak by se ti to líbilo?“

„Ne, tati.“

„Tobě by se to nelíbilo?“

„Děkuji ne, tati.“

Rysy v obličejí Áronova otce ztvrdly.

„Moc rád bych to viděl, Árone. Rád bych viděl, co bys dělal, kdybych tě otevřel a podíval se do tebe.“

V otcových hrátkách se objevil nový prvek násilí, kterému Áron nerozuměl: nové hrozby, nové důvěrnosti. Jakkoli byl v nepříjemné pozici, uvědomoval si, že ten, kdo cítí skutečný strach, je jeho otec; právo na strach, to bylo něco, s čím se Eugene narodil – právě tak jako Áronovým právem bylo dívat se trpět a čekat, dokud ta chvíle nepřijde. Věděl (aniž by chápal jak a proč), že se stane nástrojem zkázy svého otce. Možná, že více než pouhým nástrojem.

V Eugenovi kypěla zlost. Upřeně hleděl na chlapcem hnědou ruku sevřenou v pěst tak křečovitě, že mu na ní kotníky prstů bíle svítily. Ten kluk byl jeho neštěstí; zničil ten dobrý život, který žili, než se narodil, s takovou jistotou, jako kdyby své rodiče rovnou odstřelil. Stěží si uvědomuje, co dělá, uchopil pevně chlapce zezadu za slaboučký krk.

Áron nevydal ani hlásku.

„Mohl bych tě zabít, hochu.“

„Ano, pane.“

„Co ty na to?“

„Nic, pane.“

„Měl bys říct, děkuji, pane.“

„Proč?“

„Proč, chlapče? Protože tenhle život nestojí ani za prasečí hovno a já bych ti tím prokázal službu, jakou je milující otec povinován svému synovi.“

„Ano, pane.“

V chatrči za domem přestala Lucy plakat. Nemělo to žádný smysl; a krom toho, co si na obloze, kterou viděla dírou ve střeše, v ní vyvolalo vzpomínky, jež jí osušily slzy. Táž obloha: čistě modrá, blyštivě průzračná. Eugene chlapci neublíží. Neopovází se, nikdy se neopovází ublížit tomu dítěti. Ví dobře, co je to za dítě, i když by si to nikdy nepřipustil.

Vzpomněla si na ten den před šesti lety, kdy se nebe lesklo a vzduch se tetelil žářem tak jako dnes. Ona i Eugene byli právě tak rozpálení jako ten vzduch, nespustili tehdy ze sebe oči celý den. Býval tenkrát za svých mladých let, silnější. Vysoký, nádherný muž s tělem vycepovaným prací a s nohama tak pevnými, že když je hladila, mívala pocit, jako by přejížděla rukama po skále. A ona sama byla krásné děvče, to nejlepší pozadí ve Welcome, pevné a hebké; předěl tak měkce ochlupený, že když Eugene to tajné místo líbal, nemohl se ho nikdy dost nabažít. Někdy jí dopřával potěšení celý den a celou noc, v domě, který obývali, nebo vpodvečer na písku. Poušť byla příjemnou postelí a oni mohli ležet nerušení pod širokým baldachýnem oblohy.

Ten den před šesti léty se setmělo příliš brzy, dlouho předtím, než měla přijít noc. Vypadalo to, jako by se obloha v jediném okamžiku zatáhla a milencům byla náhle zima v jejich chvatné nahotě. Spatřila, přes jeho rameno, ty tvary, jež na sebe vzalo nebe, ta obrovská monumentální stvoření, která je upřeně pozorovala. Eugene ve svém vášnivém zaujetí pokračoval – dovnitř až po kořen a celou délkou ven, tak jak věděl, že to má ráda – až ho ruka barvy červené řepy a velikosti dospělého muže uchopila dvěma prsty za krk a utrhla ho od klína jeho ženy. Dívala se, jak stoupá k nebi, podoben svíjejícímu se králíku, a plívá ze dvou úst, sever a jih, dokončuje výpady svých boků. Potom na chvíli otevřel oči a viděl nějakých šest metrů pod sebou svou ženu, dosud nahou, dosud roztaženou jako motýlí křídla a obklopenou jakýmsi monstry. Lhostejně ho odhodili, bez zlého úmyslu, mimo kruh obdivovatelů, mimo její dohled.

Pamatovala si dobře tu hodinu, která následovala, objetí těch tvorů.

Nic odporného, hrubého nebo zraňujícího. Dokonce ani ty aparáty určené k reprodukci, jimiž do ní vnikali jeden po druhém, jí nepůsobily žádnou bolest, ačkoli některé z nich byly velké jako Eugenova paže sevřená v pěst a tvrdé jako kost. Kolik cizinců ji mělo to odpoledne – tři, čtyři, pět? Mísili v ní své semeno, něžně z ní mámice rozkoš vytrvalou kopulací. Když se vzdálili a její pokožku opět zalil sluneční svit, měla pocit, i když později jí to připadalo hanebné, že něco nenávratně ztratila; jako by překročila zenit svého života a zbytek dní měl být jen zimavou, smrtí končící poutí.

Nakonec vstala a došla k Eugenovi ležícímu v bezvědomí na písku. Zlomil si při pádu jednu nohu. Políbila ho a potom se posadila na bobek, aby se vymočila. Doufala, a naděje tu byla, že sémě zaseté v tomto dni lásky přinese ovoce, jež bude upomínkou na prožitě štěstí.

V domě Eugene udeřil chlapce do obličeje. Áron krvácel z nosu, ale nevydal ani hlásku.

„Mluv, kluku.“

„Co mám říkat?“

„Jsem tvůj otec, nebo ne?“

„Ano, otče.“

„Lháři!“

Znovu ho udeřil bez výstrahy, tentokrát rána smetla Árona k zemi, Když se opřel malými, měkkými dlaněmi o kuchyňskou dlažbu, aby se zvedl, ucítil, jak podlahou prochází nepatrné chvění. Zemi rozechvívala jakási hudba.

„Lháři!“ opakoval otec tiše.

Ještě ho čekají další rány, uvažoval chlapec, další bolest, další krev. Ale to se dalo vydržet; a ta hudba byla, po dlouhém čekání, příslibem, že se bití jednou provždy chýlí ke konci.

Davidson se dopotácel na hlavní ulici městečka Welcome. Bylo právě poledne, jak se domníval (hodinky se mu, snad ze soucitu, zastavily), ale město se zdálo být prázdné. Potom však zaregistroval uprostřed ulice asi sto metrů od místa, kde stál, tmavou, čadící hromadu.

Kdyby něco takového bylo možné, jistě by mu z toho pohledu ztuhla v žilách krev.

I na tu vzdálenost rozeznal, čím ta kupa ohořelého masa bývala, a hlava se mu v děsu zatočila. Nakonec to byla všechno pravda. Zmočňovala se ho závrat' a mdloby. Udělal ještě několik klopýtavých kroků, když vtom ucítil, jak ho podepřely něčí silné ruce, a přes mlhu zvuků, jež mu bzučely v hlavě, uslyšel čísi konejšivá slova. Nedávala žádný smysl, ale přinejmenším byla mírná a jejich autorem byl člověk. Mohl klidně přestat předstírat, že je při vědomí. Omdlel, ale jak se mu zdálo, byla to jen krátká úlevná epizoda, než se mu svět znovu ukázal v celé své odporné nahotě.

Odnesli ho dovnitř. Ležel na nepohodlné pohovce a viděl, že se nad ním sklání nějaký ženský obličej. Patřil Eleanor Kookerové, která se, když přišel k sobě, celá rozzářila.

„Přežije to,“ řekla hlasem, který zněl, jako když se strouhá kapusta.

Naklonila se k němu ještě blíže.

„Vy jste to viděl, že?“

Davidson přikývl.

„Bude lépe, když nám všechno řeknete.“

Někdo mu vložil do ruky sklenku a Eleanora ji naplnila po okraj whisky,

Vyprázdnil sklenku dvěma loky. Okamžitě mu nalili plnou. Druhou sklenici pil pomaleji, začínal se cítit lépe.

Místnost byla plná lidí, Vypadalo to, jako by se do salónu Eleanor Kookerové vměstnal celý Welcome. Hotová audience; a bylo také co poslouchat. Díky whisky uvolněný, vyprávěl bez příkras a jak nejlépe uměl. Nechal prostě slova volně plynout. Na oplátku mu Eleanora poprala okolnosti „neblahé zkušeností“, kterou šerif Packard udělal s tělem toho rozbíječe aut. Packard v místnosti nechyběl a zdál se omámený whisky a prášky, proti bolesti, zmrzačenou ruku měl ovázanou tak důkladně, že připomínala spíše velkánskou bambuli.

„Tam venku sou ještě další ďábli,“ připojil se k rozpravě.

„To říkáte vy,“ namítla Eleanor a její tékavý pohled naznačoval, že zdaleka není přesvědčena.

„To říkal můj táta,“ opáčil Packard, zíraje na svou obvázanou ruku. „A já tomu věřím, věřím tomu stejně, jako že je peklo.“

„Potom by bylo nejlepší, kdybychom s tím něco provedli.“

„Co jako?“ nadhodilo mrzutě se tvářící individuum, jež se opíralo o krbovou římsu. „Co si chcete počít s něčím, co žere aut'áky?“

Eleanor se napřímila a vyslala k tazateli dobře mířený ironický pohled.

„Co kdybychom využili vaší moudrosti, Lou,“ ušklíbla se. „Co si myslíte vy, že bychom měli udělat?“

„Myslím, že bychom měli zalít a počkat, až přejdou.“

„Já nejsem žádnéj pštros,“ ohradila se Eleanor, „ale jestli chcete schovávat hlavu v písku, půjčím vám rýč, Lou. Trebas vám i vyhrabu díru.“

Všeobecný smích. Cynik Lou v rozpacích zmlkl a prohlížel si nehty.

„Nemůžeme tu sedět a čekat, až se tudy proženou,“ prohodil Packardův zástupce mezi dvěma bublinami vyfouklými ze žvýkačky, kterou jeho čelisti zpracovávaly.

„Šli k horám,“ ozval se Davidson. „Pryč od města.“

„A co když se jim v těch jejich proklatejch hlavách vylihne jinej nápad?“ kontrovala Eleanor. „Ha?“

Žádná odpověď. Někdo přikývl, někdo zavrtěl hlavou.

„Jedediáš,“ obrátila se k šerifově pravé ruce, „ty jsi zástupce, co si o tom myslíš?“

Mladík s odznakem a žvýkačí gumou lehce zrudl a zatahal se za řídký knír. Evidentně si nevěděl rady.

„Je mi to jasný,“ zaútočila žena dříve, než mohl odpovědět. „Jasný jako řeka. Jste všichni moc podělaný na to, abyste se sebrali a šli ty ďábly vykourit z jejich děr. Že je to tak?“

Místností se neslo mumlání sebe-obhajoby, ještě více hlav nesouhlasně vrtělo.

„Máte v úmyslu sedět na prdeli a čekat, až budou vaše ženy pohlčeny těma příšerama.“

Dobré slovo: pohlčeny. Vyznívá daleko emotivněji než sežrány. Eleanora se významně odmlčela. Potom temně dodala: „Nebo něco ještě horšího.“

Hůře než pohlčeny?

Pro rány boží, co může být ještě horšího?

„Žádný ďábel se vás ani nedotkne,“ prohlásil Packard. S jistými obtížemi vstal z lavice a klátil se před shromážděním občanů městečka Welcome na nejistých nohách.

„Dáme to těm sráčům vyžrat a pak je zlynčujem.“

Byl to válečný pokřik, jenž však s přítomnými muži nijak zvlášť nezacloumal, šerifova autorita po pútce s netvorem na hlavní třídě prudce poklesla.

„Chrabrost je pěkná věc, ale ještě lepší je uchovat si rovnováhu,“ zamumlal si Davidson pod vousy.

„To je ale keců,“ pronesla Eleanora.

Davidson pokrčil rameny a vysrkl zbytek whisky. Novou mu už nenalili. Smutně si uvědomil, že by asi měl být vděčný za to, že je vůbec naživu. Jenže jeho pracovní rozvrh je v tahu. Musí se dostat k telefonu a objednat si v půjčovně auto, bude-li to nutné, musí někoho přimět, aby sedl do vozu a přijel pro něj. Ti „dáblové“, ať byli co byli, především nebyli jeho problém. Možná si o celé události rád přečte několik sloupků v Newsweeku, ale teprve až bude relaxovat na Východě s Barbarou; teď měl jediný zájem: dokončit svůj kšeft v Arizoně a vrátit se domů tak rychle, jak jen to bude možné.

Packard měl ale jinou představu.

„Jste svědek,“ řekl, ukazuje na Davidsona prstem, „a já jako šerif tohoto města vám nařizuji, abyste neopouštěl Welcome do té doby, než uspokojivě zodpovíte všechny otázky, které vám budu muset položit.“

Ta škrobená, oficiózní formulka zazněla z jeho poslintaných úst poněkud nepřípadně.

„Mám jednání...“ jal se vysvětlovat Davidson.

„Tak pošlete telegram a pěkně jo zrušte, milej pane důležitěj.“

Davidsonovi bylo jasné, že se ten chlápek snaží získávat body, aby si vylepšil pochroumanou reputaci, tím, že se trefuje do něj, do člověka z východu. Jenomže Packard tu představoval právo, a s tím se nedalo nic dělat. Davidson přikývl na souhlas s takovou dávkou zdvořilosti, jaké byl v tu chvíli schopen. Ještě bude dost času podat si řádnou stížnost na tohoto Mussoliniho z balíkova, ale až bude doma, v bezpečí. Pro tuto chvíli bude nejlépe se telegraficky omluvit a nechat obchod plavat.

„Tak jaký máme plán?“ obrátila se Eleanora na Packarda.

Šerif nadmul pitím zarudlé tváře.

„Vypořádáme se s těma ďáblama.“

„A jak?“

„Máme pušky, ženská.“

„Ty nám moc platný nebudou, jestli sou tak velký, jak říkal tady...“

Packard se ušklíbl.

„Vezmeme celej ten zasranej arzenál,“ prohlásil trhaně ukázal zbylým palcem na Jedediáše. „Vytáhneš ty těžký zbraně, chlapče. Protitankový. Bazuky.“

Všeobecný úžas.

„Vy máte bazuky?“ zeptal se Lou, cynik, jenž se stále ještě opíral o krbovou řimsu.

Packard vyloudil potouchlý úsměv.

„Vojenskéj arzenál,“ vysvětlil, „co zbyl z druhý světový.“

Davidson si v duchu povzdechl. Ten chlap je psychopat s vlastním arzenálem zastaralých bouchaček, které jsou zřejmě nebezpečnější jejich uživatelům než předpokládané oběti. Všichni zemřou. Pomoz jim Bůh, všichni zemřou.

„Možná, žeš přišel o prsty,“ pronesla Eleanora Kookerová, oslněná tou ukázkou hrané odvahy, „ale jsi tady jedinej pořádněj mužskej, Joshi Packarde.“

Packard zahořel v obličejí a v rozpacích si mnul rozkrok.

Davidson už nebyl déle s to snášet atmosféru laciného chlapáctví, která v místnosti zavládla.

„Podívejte,“ ozval se nesmělým hláskem, „řekl jsem vám všechno, co vím. Tak teď si s tím už snad poradíte.“

„Jestli si myslíte, že odjedete,“ prohlásil Packard, „tak to si fandíte.“

„Já jen říkám...“

„My víme dobře, co říkáš, synku, ale já ti na to dlabu. Jak tě uvidím, že si popotahuješ kalhoty, abys mohl zdrhnout, pověším tě za koule do průvanu, Jestli teda nějaký máš.“

Ten parchant by se o to i pokusil, uvažoval Davidson, i když by na to měl jenom jednu ruku. Nech se prostě unášet proudem, říkal si a snažil se nevypadat příliš otráveně: Když holt chce jít Packard nahánět ty příšery a koupit přitom zpětnej zásleh z tý svý posraný bazuky, je to jeho věc. Kašlat na to.

„Je jich celá tlupa,“ zdůraznil tiše Lou. „Podle toho, co povídá tenhle člověk. Jak je chcete všechny odrovnat?“

„Strategie,“ odvětil Packard.

„Neznáme jejich pozice.“

„Důkladnej průzkum, opáčil Packard.

„Hele, šerife, vopravdu by si nás mohli vykourit,“ podotkl Jedediáš, obíraje si z kníru prasklou bublinu.

„Tohle je naše území,“ ozvala se Eleanora. „Získali jsme ho, tak ho taky uchráníme.“

Jedediáš přikývl.

„Jasně, mamí.“

„Co když už jsou někde v prachu? Co když je nenajdem?“ namítal Lou. „Nemohli bysme je jednoduše nechat zalízt do země?“

„No jistě,“ kývl ironicky Packard. A pak můžeme čekat až vylezou z děr a pohltní naše ženy, člověče.“

„Třeba ani nechťej nikomu ubližovat,“ podotkl Lou.

Packard na to odpověděl tak, že zvedl zavázanou ruku.

„Mně už ublížili.“

O tom ovšem nemohlo být sporu.

Packard pokračoval, hlas ochraptělý rozčilením.

„Kurvafix, chci se těm sráčům dostat na kobyliku, i kdybych si to s nima měl rozdat sám. Musíme je přechytračit, dostat je lepší taktikou, pak se nikomu nic nestane.“

Na tom, co ten chlápek říká, něco asi bude, pomyslel si Davidson. A skutečně, zdálo se, že Packard udělal na shromáždění jistý dojem. Všude kolem se neslo souhlasné bručení, dokonce i od krbové římsy.

Packard se znovu obrátil na zástupce.

„Synku, pohni prdelí. Chci, abys zavolal tomu parchantovi Crumbů z Cautionu a řekl mu, že si má vzít všechny kvěry a granáty, který daj dohromady, a přitáhnout sem. A když se bude ptát, o co de, tak mu pověz, že šerif Packard vyhláší stav ohrožení a rekviruje všechny doury do hlavní i s chlapama na jejich druhým konci v okruhu padesáti mil. Dej se do toho, synku.“

Místnost teď přímo sálala obdivem a Packard si toho byl dobře vědom.

„Rozstřílíme ty sráče na hadry,“ prohlásil.

Packardovo rétorické cvičení na okamžik udělalo dojem i na Davidsona, jenž už bezmála uvěřil, že to, co tu šerif nastínil, by snad bylo i proveditelné, ale potom si připomněl jisté podrobnosti onoho procesí – ocasy, zuby a tak vůbec – a jeho odvaha se rozplynula beze stopy.

Přiblížili se k domu tak tiše (nijak o to neusilovali, to jen měli tak lehký krok), že je nikdo neslyšel.

V domě zatím Eugena přešla zlost. Seděl, nohy na stole, před sebou otevřenou láhev whisky. V pokoji vládlo tak tíživé ticho, že se tu málem nedalo dýchat.

Áron seděl u okna s obličejem opuchlým od ran, jež utřžil od otce. Nemusel se dívat, aby věděl, že jsou tady. Blizkost těch tvorů mu rezonovala v žilách. Jeho zhmožděný obličej měl tendenci rozzářit se radostným úsměvem, přemohl se však a jenom tiše čekal, ztlučení k trpné odevzdanosti, dokud se nepřiblíží až téměř k domu. Vstal teprve, když jejich masivní těla zabránila slunečním paprskům pronikat okny do místnosti. Áronův pohyb vytrhl Eugena z tranzu.

„Co je to, chlapče?“

Dítě ustoupilo od okna, postavilo se doprostřed pokoje a v radostné předtuše tiše vzlykalo. Ruce roztažené jako sluneční paprsky, prsty se mu vzrušením chvěly a poškubávaly.

„Co je to s tím oknem, chlapče?“

Hlas jednoho z jeho skutečných otců zastřel v Áronově uších Eugenovo mumláni. Jako pes, jenž po dlouhém odloučení dychtí přivítat pána, přiběhl chlapec ke dveřím a chňapl po klice. Dveře byly zamčené a zajištěné závorou.

„Co je to za hluk, chlapče?“

Eugene odstrčil syna stranou a neobratně manipuloval klíčem v zámku, zatímco Áronův otec zvenčí volal své dítě. Znělo to jako zurčení vody s kontrapunktem měkkých, pisklavých vzdechů. Byl to roztoužený, milostný hlas.

Najednou, jako by vše pochopil, popadl Eugene chlapce za vlasy a vlekl ho ode dveří.

Áron vykvikl bolestí.

„Tatí!“ zaječel.

Eugene soudil, že byl výkřik adresován jemu, ale Áronův skutečný otec také zaslechl chlapcovo volání. Odpověděl hlasem, v němž se zachvíval pronikavý tón obav.

Venku, mimo dům, zaregistrovala Lucy jakousi změť hlasů. Vyšla z bezpečí svého útulku. Věděla, co ji venku čeká, a při pohledu na monumentální tvory, kteří obklopili ze všech stran dům, se jí tentokrát hlava nezatočila. Jen smutek se jí zmocnil, když pomyslela na štěstí, které prožila před šesti lety poprvé a naposledy. Byla tam všechna, ta nezapomenutelná stvoření, ona neuvěřitelná rozmanitost forem...

Pyramidální hlavy posazené na růžových tělech klasických tvarů, jež přecházela do krajových suknic podobných deštíkům. Bezhlavý stříbrný krasavec, jehož šest perleťových paží rašilo kolem pulzujících úst předoucích jako kočka. Tvor připomínající čeření na rychle plynoucím vodním toku, nehybný a přesto v neustálém pohybu, vydával něhyplný, rovnoměrný tón. Stvoření příliš fantastická, aby člověk mohl uvěřit v jejich reálnou existenci, a příliš reálná, než aby bylo možno jejich existenci popřít; strážní andělé domácího krbu. Jeden z otců měl hlavu, jež se na pavučinově tenkém krku otáčela dopředu a dozadu jako nějaká absurdní korouhvička. Byl modrý jako nebesa v podvečer a posázený tuctem očí, jež tolik připomínaly malinkatá sluníčka, další, podobný vějíř, se vzrušením otvíral a zase zavíral a jeho oranžové tělo žhnulo pokaždé, když zaslechl chlapcův hlas.

„Tatí!“

U domovních dveří stál ten, na nějž vzpomínala s největším pohnutím, ten, který se jí první dotkl, ten, který ukonejšil její strach, ten, který do ní vstoupil s nekonečně jemnou ohleduplností jako první. Když se napřímil, měl dobře šest metrů na výšku. Nyní se skláněl ke dveřím a jak rozmlouval se svým synkem, nacyloval do strany lysou

hlavu, jež se podobala hlavě ptačí – obrázek zplozený duší schizofrenika. Obr byl nahý, a jak se musel hrbiti široká tmavá záda se mu námahou potila.

Uvnitř v domě si Eugene přitáhl chlapce jako štít.

„Co víš, chlapče?“

„Tati?“

„Ptám jsem se, co víš?“

„Tati!“

V Áronově hlase se ozval jásavý tón. Čekání bylo u konce. Přední část domu se provalila dovnitř, ruka podobná háku se vnořila pod překlad a vyrvála dveře z pantů, cihly vylétly do vzduchu a přšely k zemi; dřevo praštělo, vyvalila se oblaka prachu. Tam, kde kdysi vládla bezpečná temnota, spadal nyní katarakt slunečního světla a zaléval dvě postavičky, krčící se v ruinách domu.

Eugene mžoural prašným závojem, obrovská ruka sloupila střechu jako banánovou slupku, a tam, kde kdysi bývalo trámůví krovu, nabízel se pohled na čisté nebe. Kolem dokola viděl údy, těla i tváře těch neskutečných, do výše se tyčících monster, jež strhávala zdi jeho domu se stejnou námahou, s jakou on si otvíral láhev piva. Nechal si chlapce vyklouznout, aniž by si to vůbec uvědomil.

Áron se rozběhl k monstru, jež stálo před prahem domu.

„Tati!“

Obr ho popadl jako otec, který vítá potomka právě se navrátilšího ze školy. S hlavou zvrácenou nazad v návalu extatického štěstí vydal dlouhý, těžko popsateľný zvuk, jenž vycházel z celého jeho těla. Ostatní monstra se k němu přidávala ve stále mohutnějším oslavném hymnu. Eugene si zacpal uši a padl na kolena. Při prvních tónech těch fanfár mu začala téct z nosu krev a oči se mu zalily štiplavými slzami. Nebál se však. Věděl, že by mu nedokázali ublížit. Plakal, protože po šest let tuto množnost ignoroval, vzlykal, protože nedokázal pozvednout zrak k jejich tajemství a slávě a pohlédnout jim do tváře. A nyní už bylo příliš pozdě. Vzali si chlapce násilím, rozvrátili mu život, dům zanechal, v troskách. Odcházeli, nedbajíce jeho bolesti, s jásavým zpěvem na rtech a s chlapcem v náručí. Navždy.

V městečku Welcome se slovo organizace stalo heslem dne. Davidson s obdivem sledoval, jak se ti pošetili, odvážní lidé chystají ke střetu s nepředstavitelnou přesilou. Byl tím představením podivně dojat; jako by se díval na film, v němž osadníci staví proti pohanské zuřivosti svou ubohou výzbroj a prostou víru. Ale Davidson věděl, že na rozdíl od toho, co se odehrává ve filmech, je tato bitva předem prohraná. On ta hrůzu probouzející monstra viděl na vlastní oči. Jakkoli ryzí byly pohnutky, jakkoli čistá víra, divoši častokrát zadupali osadníky do země. Vítězství se z toho dělájí ještě tak ve filmech.

Nos mu přestal krváčet asi po půl hodině, ale Eugene si to neuvědomoval. Vláčel, táhl a smýkal Lucy k městečku Welcome. Zkoušel to po dobrém i po zlém. Nechtěl od té děvky slyšet žádné vysvětlování, třebaže bez ustání něco drmolila. V uších mu zněl jen zvuk zurčivých hlasů těch nestvůr a Áronovo opakované volání „tati“, kterým odpovídal ruce, jež demolovala Eugenův dům.

Eugene věděl, že se znovu stal obětí spiknutí, byť ani v těch nejmučivějších představách nedohlédal celé pravdy. Áron se pomátl, to bylo nad slunce jasnější. A jeho žena, jeho odkvetlá Lucy, ta bývalá kráska, jeho někdejší potěšení, se nějak stala příčinou chlapcova šílenství i Eugenova hoře.

Prodala toho kluka. Byl o tom přesvědčen. Udělala s těma podsvětníma příšerama nějaký odpornej obchod a vyměnila duši a život jeho jediného syna za bůhví co. Co tak mohla dostat, čím jí zaplatili? Nějaký šperky nějaké cetky, které zahrabala pod podlahu své chatrče? Bože můj, to si odpyká. Ale ještě dříve, než ji donutí trpět, než ji vyškube všechny vlasy a natře jí bělostná ňadra dehtem, musí vše doznat. Donutí ji, aby se přiznala; ne jemu, ale lidem z městečka Welcome – ženám a mužům, kteří se mu pošklebovali pro jeho opilecké fantazírování, kteří se mu smáli, když si slzel do piva. Uslyší teď z Lucyiných úst pravdu, jež se skrývala za jeho nočními můrami, dozvědí se, ke své hrůze, že démoni, o kterých mluvil, jsou holou skutečností. Potom bude očištěn, úplně očištěn, a město ho s prosbou o odpuštění přijme zpět do svého lůna, zatímco peřím posypané tělo té kurvy se bude houpát na telefonním sloupu hned za hranicemi města.

Zbývaly jim ještě dvě míle, když se Eugene zarazil.

„Něco se sem hrne.“

Oblak prachu a v jeho vířícím srdci přehršel planoucích očí.

Bál se nejhoršího.

Pustil ženu. Jdou si i pro ni? Ano, zřejmě to bude součástí obchodu, jenž s nimi uzavřela.

„Dobry město,“ řekl. Vzduchem se nesly jejich hlasy. To už bylo nesnesitelné.

Ta vřeštící tlupa se hnala po silnici přímo k němu. Eugene se obrátil k útěku, necháváje jim tu děvku napospas. Ať si ji vezmou, jen když ho nechají na pokoji. Lucy s úsměvem pohlédla k prašnému oblaku.

„To je Packard.“

Eugene se upřeně zadíval na silnici a přimhouřil oči. Shluk d'áblů se rozplynul. Ty oči v jeho středu, to byla přední světla, hlasy byly zvukem klaksonů, celá armáda aut a motocyklů uháněla silnicí od městečka Welcome.

Lucy poprvé toho slavného dne ucítila štiplavé bodnutí pochyb.

V jejich blízkosti konvoj zpomalil a nakonec zastavil; prach se usadil, odhalil, jak velké je Packardovo sebevražedné komando. Bylo tu asi tucet aut a půl tuctu motorek, vše plně naloženo policisty a zbraněmi. Armáda tvořená houfem občanů městečka Welcome a v něm i Eleanora Kookerová. Působivé šiky bojovně naladěných a plně vyzbrojených lidí.

Packard se vyklonil z auta a odplivl si.  
„Nějakej problém, Eugene?“  
„Nejsem žádnéj blázen, Packarde.“  
„To nikdo netvrdí.“  
„Viděl jsem je. Lucy vám to poví sama.“  
„Já vím, že jo, Eugene; vím, žeš je viděl. V těch kopcích sou ďáblové, to je jasný jako facka. Na co myslíš, že bych dával do kupy tuhle skvadru, kdyby to nebyli ďábli?“  
Packard se zašklebil na Jedediáše, jenž seděl za volantem.  
„Jasný jak facka,“ opakoval. „Jedem je vodeslat na onen svět.“  
Ze zadního okénka se vyklonila madam Kookerová; kouřila cigaretu.  
„Vypadá to, že ti dlužíme omluvu, Gene,“ řekla s provinilým úsměvem na rtech. Stejně je to ale blbec, říkala si v duchu; to, že si vzal tu prdelatou kurvu, byla jeho zkáza. Je z něj teď pěkná troska.  
Eugenův obličej se zadostiučiněním celý vypjal.  
„Vypadá to, že jo.“  
„Vlezte si s Lucy do jednoho z těch zadních autáků,“ nařídil Packard. „Vytáhnem je z těch jejich děr jak hady...“  
„Odešli k těm kopcům,“ sdělil mu Eugene.  
„No a?“  
„Unesli mi syna. Zbourali barák!“  
„Kolik?“  
„Asi tak deset, možná víc.“  
„Dobře, nejlíp bude, když pojeděš s náma.“ Packard přikázal jednomu z policajtů na zadním sedadle, aby si vystoupil. „Musíš na ty zmetky mít záhu, ha?“  
Eugene se otočil k místu? Kde stála Lucy.  
„Chci ji vyzkoušet...“  
Ale Lucy už upalovala napříč pouští a zdála se na tu vzdálenost malá jako panenka na hraní.  
„Míří od silnice,“ podotkla Eleanora. „Vždyť to bude její smrt.“  
„To je pro ni málo,“ Eugene se soukal do vozu. „Ta ženská je horší než sám satanáš.“  
„Jak to, Gene?“  
„Prodala mého syna peklu, ta ženská...“  
Za Lucy se zatáhl závoj horkého vzduchu.  
„... peklu.“  
„Tak ji nech plavat. Peklo si ji dřív nebo pozděj veme zpátky,“ uzavřel Packard.

Lucy bylo jasné, že se za ní nepožene. Od okamžiku, kdy spatřila světla v oblaku valícího se prachu, zbraně a helmy, věděla, že v nadcházejících událostech pro ni není místa. V nejlepším případě bude pouhým divákem, v nejhorším jí v poušti selže srdce a ona prostě nebude svědkem výstřelů v bitvě, k níž se schyluje. Častokrát přemítala o těch tvorech, jež byli Áronovým kolektivním otcem. Kde asi žijí, proč si ve své moudrosti vybrali k milostným hrátkám právě ji. Přemítala o tom, zda ještě někdo další z Welcome s nimi udělal nějakou zkušenost.

Kolikero lidských očí ještě ulpělo v průběhu věků pohledem na přeludných tvarech jejich těl? A ovšemže ji vždycky zajímalo, zda nastane jednou soudný den, v němž se střetnou dva zcela odlišné světy. A nyní, jak se zdálo, bylo to tady bez jakéhokoli varování, a na pozadí takového účtování jí připadal vlastní život jako cosi nicotného.

Jakmile se motorizovaná kolona ztratila z dohledu, otočila se na místě a vydala se zpátky po vlastních stopách. Šla tak dlouho, dokud opět nenarazila na silnici. Uvědomovala si, že nemá nejmenší šanci získat Árona zpět. V jistém smyslu byla pouhou poručnící dítěte, které sama porodila. Jakýmsi zvláštním způsobem patřil k těm tvorům, kteří v jejím těle smísili své semeno a jimž tak vděčil za svůj život. Možná byla jen pokusnou nádobou pro nějaký experiment při výzkumu fertility a páni doktoři se teď vrátili, aby vyšetřili dítě, které bylo jeho výsledkem. Možná si ho odnesli prostě proto, že je k němu poutala otcovská láska. Ať už byl důvod jakýkoliv, doufala jen, že se jí podaří spatřit alespoň konečnou fázi bitvy. Z hlubin jejího nitra, z míst, jichž měla možnost se dotknout jen ona monstra, tryskala víra v jejich vítězství, byť by to mělo znamenat smrt mnoha z těch, kteří patřili k jejímu druhu.

Nad vršky na úpatí hor se vznášelo hrobové ticho. Áron seděl mezi balvany a jeho otcové, kteří se kolem něj shlukli, zkoumali jeho šaty, vlasy a oči, úsměv.

Blížila se noc, ochladilo se, ale Áronovi zima nebyla, Dech otců byl teplý a voněl jako obchodní středisko v městečku Welcome. Po mléčných karamelách a jutě, po čerstvém sýru a po železu. Jeho pokožka získala ve světle ubývajícího slunce zlatavě hnědou barvu, nad hlavou se mu objevily první hvězdičky. Ani u prsu matky nebyl tak šťastný jako v tomhle kroužku démonů.

Packard zastavil konvoj, jemuž velel, pod kopcem. Kdyby býval znal Napoleona Bonaparta, bezpochyby by si připadal jako tento dobyvatel a kdyby býval něco věděl o jeho životě snad by i vycítil, že dospěl ke svému Waterloo. Ale Josh Packard žil a umíral nedotčen příběhy hrdinů.

Vyzval své muže, aby vystoupili z vozů a vešel do jejich kruhu. Zmračenou ruku si zastrčil do košile jako do závěsné pásky. Nebyla to právě ta nejpovzbudivější přehlídka v dějinách vojenství. Mezi jeho vojáky se našlo víc než jenom několik křídově bílých a zelených obličejů, víc než jenom několik párů očí, jež se vyhýbaly jeho pohledu ve chvíli, kdy udílel rozkazy.

„Chlapi,“ vyřvával.

(Kookerové i Davidsonovi se zdálo, že tenhle překvapivý útok nebude z nejtíšších.)

„Chlapi – dorazili jsme na místo, jsme zorganizovaní a Bůh je na naší straně. Už teď máme nad těma bestiema převahu. Jasný?“

Ticho; zlé pohledy; potem zhrocená čela.

„Nechci vidět jedinýho z vás, že berete draka, protože jestli něco takovýho uděláte a já to uvidím, poplazíte se domů s ustřelenou prdelí!“

Eleanora měla chuť zatleskat, ale Packard ještě neskončil.

„A pamatujte si, chlapi,“ – poklesl hlasem do konspirativního šepotu – „ty ďábli ani ne před čtyřma hodinama ukradli Eugenova kluka Árona. Sebrali ho prostě od matčina prsu, když ho kolíbala, aby usnul. Jsou to obyčejný divoši, ať už budou vypadat jakkoli. Houby se staraj o kluka, o matku, nebo o cokoli jinýho. A tak, až se jim dostanete na dosah, myslíte na to, jak by vám asi bylo, kdyby vás někdo sebral od matčina prsu...“

Hezká fráze – „od matčina prsu“ – moc se mu zamlouvala. Tolik se jí dalo vyjádřit – a tak jednoduše. Matčin prs měl daleko větší moc pohnout těmi muži než třeba její jablkový koláč.

„Není se čeho bát krom toho, že byste mohli vypadat jako baby.“

Dobrý závěr.

„Tak pokračujem.“

Packard nasedl zpátky do vozu. Kdosi zatleskal a zbytek se k němu přidal. Packardův obličej prořízl tvrdý pistolnický úsměv.

„Šlápnete na to,“ zavelel s pusou od ucha k uchu a konvoj se pohnul do hor.

Áron vycítil změnu. Přicházelo to vzduchem. Ne, že by mu byla zima. Dosud ho objímal teplý dech otců. Nicméně atmosféra zhoustla. Fascinován sledoval, jak na tu změnu reagují jeho otcové. Jejich těla teď pableskovala novými barvami, hlubšími, nenápadnějšími tóny. Někteří z nich dokonce zvedli hlavy, jako by věřili.

Dělo se něco nedobrého. Někdo přicházel rušit tuto sváteční noc, neočekávan, nezván. Démoni poznali varovná znamení a byli na takovou eventualitu připraveni. Nebylo snad nabitelné, že si hrdinové z Welcome přijdou pro toho chlapce? Nevěřili snad ti mužové, že jejich rod vzešel z nutností neodvratně se uplatňujících přírodních zákonů, že kráčet po stupních vývoje tak dlouho, dokud se plně nerozvinulo jeho lidství?

Potom se není co divit, že jednají s otci, jako by to byli jejich nepřátelé, a že se je snaží zničit, vyrvat je z kořenů. Skutečná tragédie, vezme-li se v úvahu, že jediným smyslem toho spojení bylo nastolení harmonie. Hrozná myšlenka, že by jejich děti měly vtrhnout mezi ně a pokazit jim slavnost.

Muži jsou muži, ale snad Áron bude jiný i když kdo ví? Možná, že se jednou vrátí do světa lidí a zapomene, co se tu naučil. Tvorové, jež se stali jeho otci, byli zároveň otci ostatních mužů, a směs semene v Lucyině lůně byla touž směsí, z níž vzešli první muži. Ženy tu byly od nepaměti – žily, co samostatný druh, s démony. Jenže toužily po kamarádech, a tak společně s nimi stvořily muže.

Jaká chyba, jaký kataklysmatický omyl. Během pouhých eónů vykořenili ti nejhorší ty nejlepší; ženy byly ztročeny, démoni povražděni nebo zahnáni pod zem. Přežilo jen málo těch, kdo byli schopni zopakovat prvotní experiment a stvořit muže, kteří by byli moudřejší než jejich předchůdci, muže podobné Áronovi. Jen infiltrací lidstva mohl být zmírněn ten hon za mocí. Naděje byla už tak dost malá, i bez dalších hněvem rozpálených dětí s puškami ve zpocených, bělostně boubelatých ručkách.

Áron ucítil pach svého otčima a šerifa Packarda a poznal v nich vetřelce. Než mine noc, bude na ně pohlížet bez citového zaujetí – jako na příslušníky jiného živočišného druhu. Byli to ti nádherní démoni, natěsnaní v houfu kolem něj, kdo mu byl blízký, a věděl, že postaví na jejich ochranu, bude-li to nutné, třeba svůj vlastní život.

Packardův vůz vedl útok. Rojnice vozidel se vynořila ze tmy a s vřeštícími klaksony zamířila přímo ke skupince oslavujících démonů. Když dorazili na dohled, ozvaly se z jednoho či dvou aut spontánní výkřiky hrůzy. V tu chvíli však již byly všechny síly vrženy do boje. Ozvaly se první výstřely. Áron cítil, jak se kolem něj otcové stáhli, aby ho lépe chránci vlastními těly, jež potměšle zlobou a obavami. Instinkt Packardovi napověděl, že ti tvorové jsou schopni prožívat strach. Patřilo to k jeho práci. Poznat zločincův strach, zahrát na jeho strunu, využít ho proti němu. Pověly, které hulákal do tlampače, vedl své vozy proti sročeným démonům. V jednom z aut právě Davidson zavřel oči a vyslal k Jahvemu, Budhovi a Groucho Marxovi stělnou modlitbičku. Dej mi sílu, dej mi netečnost, dej mi smysl pro humor. Pomoc však nepřicházela. Močový měchýř se mu bez ustání rozpínal, v hrdle mu tepala krev.

Vpředu skřípění brzd. Davidson otevřel oči (jenom uzoučkou škvírku si udělal) a spatřil, jak jeden z démonů sevřel v temně purpurové ruce Packardovo auto a zvedl ho do vzduchu. Zadní dveře se na jedné straně rozlétly a z nich vyskočila postavíčka, v níž rozeznal Eleanoru Kookerovou. Dopadla z těch několika málo stop na zem, těsně následována Eugenem. Auta, zbavená velení, do sebe začala v šíleném zmatku vrážet – celou scénu částečně zahalil prach a kouř. Bylo slyšet řinčení tříštícího se skla, jak se někteří z bojovníků v rychlosti probíjeli ze svých vozů, skřípění demolovaných kapot a zohýbaných dveří. Skomírávé úpění rozdrčeného klaksonu, skomírávé litanie rozdrčeného poldy.

Přesto, že seděl vysoko nad zemí v autě se řvoucím motorem a zběsile se protácejícími koly, ječel Packard dál své rozkazy, jež bylo dole zřetelně slyšet. Démon trásl autem jako s dětskou hračkou, dokud se neotevřely dveře u řidiče a Jedediáš nedopadl na zem přímo k sukničce tvořené řasami démonovy kůže. Davidson spatřil, jak suknice obtočila šerifova zástupce s pochroumaným hřbetem a vcucla ho do svých záhybů. A také viděl, jak Eleanora přistoupila k obru, jenž pohlcoval jejího syna.

„Jedediáši, pojďte tam odtud,“ vrískala a pálila ránu za ranou do válcovité hlavy toho požírače bez tváře.

Davidson vystoupil z auta, aby lépe viděl. Přes zmrzlé rozbitých vozidel a krví potřísněných kapot měl daleko jasnější přehled o situaci. Démoni opouštěli bojiště a na místě zanechávali jenom to pozoruhodné monstrum, jež mělo za úkol držet předmostí. Davidson vyslal tiché díky kterémukoli z božstev, jež by se právě potloukalo kolem. Dáblové berou roha. K žádné rozhodující bitvě nedojde, k žádnému boji muže proti muži – vlastně muže proti stvůře. Chlapec bude prostě sežrán zaživa, nebo co vlastně mají s tím bastardětem za úmysly, A není támhleto Aron? Není to jeho křehká postavička, co nesou ustupující démoni nad hlavami jako nějakou trofej?

Pohánění Eleanorinými kletbami a výčitkami, jež jim řinčely v uších, začínali členové trestné výpravy vylézat ze svých skrýší, aby obklíčili zůstavšího démona. Koneckonců museli teď čelit jedinému nepříteli a ten třímal v slizké ruce jejich Napoleona. Pálili salvu za salvou do jeho řas a chlopni i proti dokonale symetrické hlavě, ale nezdálo se, že by to ďábla nějak rušilo v jeho konání. Teprve, když šerif rachtal v automobilu jako mrtvá žába v konzervě, ztratil démon zájem a pustil vůz na zem. Vzduch se zaplnil pachem benzínových výparů, z něhož se Davidsonovi zvedl žaludek.

A potom výkřik: „K zemi!“

Granát? To jistě ne; s takovou spoustou benzínu na...

Packard sebou praštil do písku. V nastalém tichu bylo slyšet nářek kteréhosi raněného muže. A potom tupé, zemí zachvívající, temné zadunění explodujícího granátu.

Kdosi pronesl Pane Bože – a v tom hlase zazněl vítězný tón.

Pane Bože. Ve jménu božím. Pro větší slávu...

Démon byl v jednom ohni. Tenká tkáň benzínem nasáklé suknice plála jako fakule, jedna končetina byla výbuchem utržena, druhá lehce pochroumána, z utržených ran a z pahýlu ruky šplíchala na zem bezbarvá krev. Vzduchem se šířil zápach škvříciho se cukru. Démon bojoval smrtelný zápas, o tom nemohlo být pochyb. Bez hlesu se potácel, otřásal a klopýtal ve snaze uniknout svým trýznitelům, zatímco mu plameny olizovaly prázdný obličej. Davidsona vzrušením až mrazilo. Cítil stejnou rozkoš, jako když zabořil podpatek do středu těla medúzy. Oblíbená to zábava jeho dětských let. V Maine: žhavá odpoledne: rozšlapané medúzy.

Packarda vytáhli z trosk vozu. Kriste Pane ten chlap je snad z ocele. Rovný jako svíce, křikem pobízel své muže k postupu na nepřitele. A právě v okamžiku jeho triumfu se od zářem rozkvetlého obra odloučil okvětní plátek ohně a dopadl do jezera benzínu, ve kterém šerif stál. V následujícím okamžiku Packarda, jeho vůz i oba zachránce pohltit zářivě bílý žhavý oblak. Nebylo naděje na záchranu, plameny je odvály v zapomnění. Davidson sledoval, jak zářivé ohnivých jazyků stravují zčernalé, do sebe se hroužící postavy.

Těsně předtím, než se Packardovo tělo zhroutilo k zemi, ozval se zpoza ohnivé lázně Eugenův hlas.

„Vidíte, co udělali? Vidíte, co udělali?“

Obvinění bylo přijato zvířecím řevem.

„Pobijem je!“ vřeštěl Eugene. „Pobijem je!“

K Lucy sice dolehl hluk bitevní vřavy, ale ona se ani nepokusila vydat směrem, odkud přicházel. V tom, jak byl měsíc zavěšen na obloze, i ve vůni, již sem přinášel mírný vánek, bylo něco, co jí bránilo pohnout se z místa. Vyčerpaná i očarovaná stála v otevřené pustině a sledovala oblohu.

Když po chvíli, jež trvala snad celé věky, odtrhla zrak od hvězdného nebe a upřela jej k obzoru, spatřila dvě věci, jež probudily její zájem. Nad kopci špinavá skvrna kouře a v rozptýleném nočním světle na samé hranici viditelnosti, zástup démonů, jenž tytéž vršky ve spěchu opouštěl. Náhle se dala do běhu.

Zdálo se jí, že má zas svěží krok mladého děvčete a že má i motiv, jaký mladému děvčeti sluší. No ano, chvátala za milencem.

Zástup démonů se jí z ničeho nic v prázdné planině pouště ztratil z dohledu. Z místa, kde Lucy stála, ze samotného středu prázdnoty, kde právě lapala po dechu, to vypadalo, jako by se propadli do země. Znovu vyrazila. Uvidí ještě jednou svého syna a jeho otce? Spatří je ještě předtím, než navždy odejdou? Nebo jí bude po všech těch letech čekání i toto odepřeno?

Davidson řídil vedoucí vůz. S Eugenem, který ho k tomu donutil, nemělo v tu chvíli cenu se přít. Způsob, jakým držel pušku, budil dojem, že je odhodlán nejprve střílet a teprve potom klást otázky, to, co chrlil na prořídlou armádu, jež ho následovala, byl zčásti nesouvislý řev plný obscenit, zčásti vcelku rozumné povely. Oči se mu hystericky leskly, od úst mu kanuly sliny. Byl to blázen a Davidson z něj měl strach, ale na to, aby se pokusil zvrátit běh věcí, bylo již příliš pozdě. Je spojencem toho muže v jejich posledním apokalyptickém výpadu.

„Všim sis, že ty zkurvysyni nemaj žádný hlavy?“ přerýval Eugene týraný motor. „A proč se tak vlečeš, chlapče?“

Šťouchl Davidsona hlavní do rozkroku.

„Šlápni na to, nebo z tebe vyrazím duši.“

„Já nevím, kudy šli,“ zaječel Davidson.

„Co myslíš? Ukaž!“

„Jak vám to mám ukázati když nám zmizeli.“

Eugene uznal oprávněnost takové námitky.

„Zpomal, chlapče!“

Rukou vystrčenou z okénka ukázal i zbytku armády, aby přibrzdila.

„Zastav – zastav!“

Davidson dupl na brzdu.

„Vypněte ty zkurvený světla. Všichni!“

Světla zhasla. Přidalo se i několik opozdílů z konce řady.

Náhlá tma. Náhlé ticho. Nikde nic nebylo vidět, nic nebylo slyšet. Zmizeli, celý ten kakofonický sbor démonů se vytratil jako pára nad hrncem, jako pouhá chiméra.

S tím, jak oči přivykaly mdlému svitu měsíce, výhled do pouště se postupně zjasňoval. Eugene vystoupil z auta, pušku v pohotovosti, a zíral do písčité pláně, aby našel vysvětlení.

„Sráči,“ řekl mírným hlasem.

Lucy zvolnila a kráčela k řadě vozidel. Bylo po všem. Všechny je podfoukli: jejich zmizení bylo trumfem, s nímž nikdo nepočítal.

Vtom uslyšela Árona.

Neviděla ho, ale jeho hlas byl jasný jako zvon; a jako zvon je svolával. Stejně jako zvon vyzváněl: je sváteční čas: pojdte a slavte s námi.

Eugene to slyšel také; usmál se. Nebyli tedy daleko.

„Hej!“ ozval se chlapcův hlas.

„Kde je? Vidíš ho, Davidson?“

Davidson zavrtěl hlavou. Potom...

„Hele! Hele! Nějaký světlo – podívej, přímo před náma.“

„Vidím ho.“

Eugene s přehnanou obezřetností zatlačil Davidsona zpět do vozu.

„Jed', chlapče. Ale pomalu. A žádný světla.“

Davidson přikývl. Další příležitost rozšlápnout medúzu, pomyslel si; koneckonců jedou zachránit toho parchanta a to snad za trochu risku stojí. Konvoj se opět pohnul a plížil se vpřed hlemýždí rychlostí.

Lucy se znovu dala do běhu. Viděla teď Áronovu drobnou postavičku, jež stála na okraji průrvy ztrácející se v písku pouště. Auta mířila stejným směrem.

Když Áron viděl, jak se přibližují, vydal se zpátky pod zem. Nemělo už cenu déle čekat, určitě ho budou následovat. Stopky bosých chodidel byly v měkkém písku, jenž se nořil pod povrch pouště, sotva patrné. Dolů. Pryč ze světa těch hňupů nahore. Ve stínu na samém konci doupěte se chvěli nedočkavostí usměvaví členové jeho nové rodiny.

„Jde dovnitř,“ podotkl Davidson.

„Tak za tím malým spratkem jed',“ poručil Eugene. „Možná, že ten kluk ani neví, co dělá. A posviť si na něj.“

Světla ozářila Áronovu postavičku. Z šatů mu zbyly jen cáry, klopýtal únavou.

Několik metrů odtud napravo sledovala Lucy, jak vedoucí vůz přejíždí práh rokle a míří po svahu za chlapcem do samého...

„Ne,“ pronesla sama k sobě, „to ne.“

Na Davidsona náhle padla tíseň. Začal zpomalovat.

„Jen pokračuj, mládenče.“ Eugene opět šťouchl Davidsona hlavní do rozkroku. „Máme je tu v pasti. Tady je jejich hnízdo. Kluk nás vede rovnou k nim.“

Ostatní auta teď následovala vůdce do rokle a kola jim přitom klouzala po písku.

Áron se otočil. Za ním stáli, osvětlení jen svou vlastní luminiscencí, démoni; masa neskutečných tvarů. Všechny Luciferovy atributy tu bylo možno spatřit v postavách otců. Neuvěřitelné tvary těl, snové fiály hlav, šupiny, suknice, drápy, klepeta.

Eugene zastavil konvoj, vystoupil z auta a vykročil k Áronovi.

„Děkuju, chlapče. Pojď sem – postaráme se o tebe. Dostali jsme je. Už ti nic nehrozí.“

Áron nechápavě zíral na otce.

Vojsko se vyhrnulo z aut za Eugenovými zády a začalo chystat zbraně. Někdo spěšně sestavoval bazuku, další natahovali kohoutky a jiní zase potěžkávali v rukách granáty.

„Pojď k tátovi, chlapče,“ naléhá Eugene vemlouvavým hlasem.

Áron se nehýbal a tak Eugene udělal několik dalších kroků níže do podzemí. Davidson stál vedle auta a trásl se od paty až k hlavě.

„Možná byste měl pustit tu bouchačku. Třeba se bojí,“ navrhl.

Eugene něco zavrčel a nechal klesnout hlaveň pušky o několik palců k zemi.

„Nic ti nehrozí,“ snažil se Árona uklidnit Davidson. „Všechno je v pořádku.“

„Pojď k nám, chlapče. Pomalu.“

Áronův obličej začal rudě žhnout, dokonce i v ošidném světle reflektorů byla ta změna barvy jasně patrná. Tváře se mu nafoukly jako pumlice a kůže na čele se vraštila a vlnila, jako kdyby pod ní měl naseto červů. Zdálo se, že mu hlava přechází do kapalného skupenství a stává se směsicí forem, jako mrak, jenž kypí a rozkvétá v nesčetných tvarech. Masky chlapecké tváře pukla a otec za ní skrytý ukázal svou bezhraničnou a neuchopitelnou podobu.

V okamžiku, kdy se Áron stal synem svého otce, začal svah měknout. Davidson to ucítil jako první: nepatrná změna v konzistenci písku: jako by jím proběhl jakýsi jemný, ale vše prostupující impuls.

Eugene zíral s otevřenou pusou, jak pokračuje Áronova proměna, jak je celé jeho tělo zachvacováno tremorem změn. Z vydutého břicha mu vyrašila úroda pupenců, jež se pak rozvíly do tuctu spirálovitě zatočených nožek; ten přerod byl zázračně komplexní: z kolébky lidství povstal do nové slávy nový tvor.

Beze slůvka varování zvedl Eugene pušku a vystřelil po synovi.

Kulka zasáhla chlapce-démona do středu obličeje. Áron padl naznak, jeho proměna však dosud nebyla u konce. Krev, která se z rány valila na měknoucí zem, byla zčásti šarlatová a zčásti stříbrná.

Postavy démonů se ve své skrýši pohnuly, aby pomohly raněnému dítěti. Spletitost jejich forem se ve světle reflektorů poněkud zjednodušila, a přesto, jakmile se vynořili ze tmy, zdálo se, že se neustále proměňují: těla jim slábla

žalem, nářek vycházející z hloubi jejich srdcí vytvořil kolem nich pevnou bariéru zvuku.

Eugene zvedá s vítězným pokřikem pušku podruhé. Dostane je... můj Bože, už je má. Ty špinavý, smradlavý sráče bez obličejů.

Ale přihnalo se písčité bahno. Připomínalo teplý sirup a vystoupilo mu do výše lýtek, takže v okamžiku výstřelu ztratil rovnováhu. Ječel o pomoc, ale Davidson se už štrachal do kopce v marné snaze uniknout rozpínajícímu se močálu. Lepkavé bahno se valilo vzhůru svahem a uvěznilo i zbytek armády.

Démoni zmizeli ve tmě a jejich lamentace postupně utichaly.

Eugene, jenž ležel na zádech a propadal se do písku, dvakrát zuřivě, leč bezúspěšně vystřelil na Áronovo tělo. Házet sebou jako vepř s prořízlým hrdlem a čím více se zmítal, tím hlouběji se propadal. Těsně předtím, než nadobro zmizel v písku, stačil ještě zahlédnout Lucy, která stála na kraji svahu a dívala se upřeně na tělo svého syna. Potom se mu močál nad hlavou zavřel.

Poušť se přes válečníky převalila rychlostí světla.

Jedno dvě auta už byla úplně zavalena a písečná vlna šplhající do svahu vytrvale stíhala uprchlíky. Slabé výkřiky proseb o pomoc umlkaly v okamžiku, kdy se ústa volajícího zalkla pískem; kdosi střelil do země v hysterické snaze přehradit tu lavinu, která zachvacovala bez milosti každého jedince. Dokonce ani Eleanor Kookerová nezůstala ušetřena, vzpírala se, klela a zašlapávala nějaké tělo již nepotřebného spolubojovníka hlouběji do písku, jen aby se vymanila ze smrtícího objetí.

Odevšad se ozýval řev, všude kolem sebe muži v panice šmátrali a chytali se jeden druhého v zoufalé snaze udržet hlavu nad hladinou písečného moře.

Davidson byl zasypán do pasu. Písek obtékající spodní část těla byl horký a svým způsobem příjemný. Jeho důvěrné dotyky mu přivodily erekci. Několik metrů za ním nějaký topící se polda ječel, jako když ho na nože bere. O chvíli později z něj viděl už jenom obličej, jenž vykukoval z hladkého povrchu a vypadal jako oživlá maska, někým odhozená na zem. Byla tu čnicí ruka, jež dosud mávala do vzduchu, a taky tlustá zadnice jukala z písečné zátopy jako dva vodní melouny – policajtovo poslední sbohem.

Lucy o jeden krok ustoupila, protože řídká hmota lehce vyšpláchla přes hranu průrvy, jejích nohou se však nedotkla. A na rozdíl od vody se dokonce ani nevrátila zpátky.

Ztuhla jako beton a uzavřela v sobě své živé trofeje jako mouchy v jantaru. S tím, jak byly zápasící údy zbaveny možnosti pohybu, zvedl se ze všech úst, která ještě dýchala, nový výkřik hrůzy.

Davidson viděl Eleanoru Kookerovou, pohřbenou do úrovně prsou. Po tvářích jí stékaly slzy; vzlykala jako malá holčička. Nemyslel příliš na sebe. Ani na Východ, ani na Barbaru, ani na děti. Nemyslel vůbec.

Muži, kteří měli zalité obličejy a jejichž ruce či jiné části těla dosud čnily nad tuhnoucím povrchem, umřeli udušením. Přežili jen Eleanor Kookerová, Davidson a dva další muži. Jeden z nich se vnořil do ztuhlé hmoty až po bradu. Eleanor byla zavalena tak, že její prsa spočívala na pevném povrchu, do kterého bezmocně tloukla volnými rukama. Davidson sám byl polapen od boků níže. Nejhorší pohled skýtal nešťastník, z něhož byla vidět pouze ústa a nos. Hlavu měl zvrácenou vzad, oči zarostlé do kamene. Dosud dýchal, dosud nařikal.

Eleanora Kookerová rozdírala povrch polámanými nehty, ale tohle nebyl syrký písek. Ruce jí krvácely.

„Sežeň pomoci,“ obrátila se k Lucy.

Ty dvě ženy upřeně zíraly jedna na druhou.

„Ježíši! Bože!“ zaječela ústa.

Majitel Hlavy nemluvil, z jeho skleněného pohledu bylo jasné že přišel o rozum.

„Prosím vás, pomozte nám...“ žadonilo Davidsonovo Torzo. „Přiveďte pomoc.“

Lucy přikývla.

„Běž!“ naléhala Eleanor Kookerová. „Běž!“

Lucy beze slova poslechla. Na východě se objevily první známky rozednávání. Brzy se vzduch rozzhává. V městečku Welcome, vzdáleného tři hodiny cesty, najde jen staré mužem hysterické ženy a malé děti. Bude muset přivolat pomoc z asi padesát mil vzdáleného místa. Za předpokladu, že najde cestu zpátky. Za předpokladu, že nepadne vyčerpáním do písku a nezemře.

Dříve než před polednem pro tu Ženu, Torzo, Hlavu a Ústa pomoc nesežene. A do té doby se většina z nich zmocní pouště. Slunce jim vysuší lebky, hadi si udělají hnízda v jejich vlasech, dravci jim hákovitými zobáky vyklouvou nechráněné oči.

Ještě jednou se ohlédla po těch nicotných postavičkách, zmenšených krvavým světlem úsvitu. Téčky a čárky lidského utrpení na prázdném archu pouště; nechtěla myslet na to pero, které je tam vepsalo. Na to bude čas zítra.

Prozatím se rozběhla.

## Nové vraždy v ulici Morgue

Zima, uvažoval Lewis, není období pro starce.

Sníh, jenž ležel v ulicích Paříže na deset centimetrů vysokou ho mrazil až do morku kostí. To, co jako dítě vítal jásotem, nyní proklínal. Nenáviděl to z celé duše, nesnášel koulování dětí (vřskot, výbuchy smíchu, slzy), také mu šli na nervy mladičci milenci, pro něž bylo vrcholem štěstí, když se mohli společně vystavovat sněhové metelici (sténáním polibky, slzy). Bylo to nechutné a únavné, a on, by ze všeho nejraději byl ve Fort Lauderdale, kde bude jistě svítit slunce.

Ale telegram od Kateřiny, třebaže poněkud zastřený mlhou neurčitosti, byl naléhavý a přátelské svazky, jež ho k ní poutaly, nezaznamenaly dobrých padesát let jedinou trhlínu. Byl tu kvůli ní a jejímu bratrovi Filipovi. Jakkoli měl pocit, že mu v téhle zemi ledu řídne krev, bylo pošetilé si stýskat. Přijel za voláním minulosti, a kdyby Paříž hořela, dostavil by

se stejně rychle a ochotně.

Kromě toho Paříž byla městem jeho matky. Narodila se na Diderotově bulváru ještě předtím, než si z města stačili udělat své rejdiště volnomyšlenkářští architekti a sociální inženýři. Pokaždé, když se sem Lewis vracel, obrňoval srdce, aby ve zdraví přestál ta další znesvěcení, která ho tu čekala, i když musel připustit, že poslední dobou už nejsou tak častá. To celoevropská recese přiměla vládu, aby nechávala své buldozery častěji odpočívat. Přesto však rok od roku končilo stále více krásných domů v troskách. Občas zmizela z povrchu zemského i celá ulice.

Dokonce i rue Morgue.

Lewis samozřejmě míval své pochybnosti, zda tato neblaze proslulá ulice ve skutečnosti vůbec kdy existovala, ale jak mu přibývala létal nacházel stále méně důvodů rozlišovat mezi fakty a fikcí. Tento velký předěl se snad týkal mladíků, kteří dosud museli smlouvat s životem, ale pro starce (Lewisovi bylo 73) byl takový rozdíl čistě akademickou záležitostí. Co záleží na tom, co je pravda a co lež, co je skutečné a co vymyšlené? Jemu se to všechno, ty poloviční lži i pravdy, slévalo v hlavě v jeden pramen jeho životního příběhu.

Možná, že rue Morgue skutečně existovala, tak jak ji ve svém nesmrtelném příběhu vyličil Edgar Allan Poe; možná, že byla pouhým výplodem jeho invence. Ať tak nebo tak, tu notoricky známou ulici byste na mapě Paříže hledali marně.

Snad byl Lewis i trochu zklamaný když rue Morgue nenašel. Koneckonců byl, v jistém smyslu součástí odkazu jeho předků. Pokud byly pravdivé příběhy, které slýchal už jako chlapec, potom o událostech popsanych v povídce Vraždy v rue Morgue vyprávěl panu Poeovi Lewisův dědeček. Matka byla na to, že se její otec na toulkách Amerikou setkal se slavným spisovatelem, nemálo patřičně pyšná. Dědeček býval světoběžník, který nejspíš propadal zoufalstvím pokud aspoň jednou do týdne nenavštívil nějaké pro něj nové město, A zimu roku 1835 trávil ve virginském Richmondu. Bylo počasí pod psa, možná ne nepodobné tomu, jímž Lewis právě tolik trpěl, a tak se jedné noci dědeček uchýlil do kteréhosi richmondského baru a tady, skryt před náporu ostrého větru, setkal se s malým, tmavým a melancholicky vyhlížejícím mladíkem, jenž si nechal říkat Eddie. Byl zřejmě považován do jisté míry za místní celebritu, protože se svou povídkou „Rukopis v láhvi“, vyhrál cenu týdeníku Baltimore Saturday Visitor. Onen mladík se jmenoval Edgar Allan Poe.

Ti dva spolu strávili u sklenky celý večer, a (skutečně tomu tak bylo) Poe z Lewisova dědečka poznenáhlu vytahal spoustu bizarních, tajemných a morbidních příběhů. Ten světem protřelý cestovatel byl šťastný, že může být nějak platný, a sypal ze sebe těžko uvěřitelné zlomky, které spisovatel později přetavil v povídky Tajemství Marie Rogetové a Vraždy v rue Morgue, z nichž, skryt mezi řádky plnými ukrutností, vystrkoval růžky mimořádný génius C. Auguste Dupina.

C. Auguste Dupin. Spisovatelova vize dokonalého detektiva: chladnokrevného, rozumového a mimořádně vnímavého muže. Příběhy, v nichž se objevuje, získaly brzy značný vřelý hlas a skrze ně se Dupin stal proslulou postavou, aniž by kdokoliv v Americe tušil, že se jedná o reálnou osobnost.

Byl to bratr Lewisova dědečka. Lewisův prastrýc C. August Dupin.

A jeho největší případ – vraždy v rue Morgue – byl až příliš skutečný. K vraždám, jež se v povídce vyskytují, opravdu došlo. V rue Morgue byly skutečně dvě ženy brutálně připraveny o život. Byly to, jak Poe píše, madam L'Espanaye a její dcera, slečna Camille L'Espanaye. Obě se honosily dobrou pověstí a obě žily tichý a nevzrušivý život. O to strašnější se zdálo, že mohly být zprovozeny ze světa tak brutálním způsobem. Tělo dcery bylo nalezeno nacpané v komíně; matka ležela na zadním dvorku, hrdlo prořiznuté tak divokou silou, že stačilo málo, a hlava by byla úplně oddělena od těla. Nedařilo se nalézt žádný motiv a celý případ se ještě více zamotal, když každý obyvatel domu tvrdil, že vrah mluvil jinou řečí, než se domnívali ostatní..

Francouz byl přesvědčen, že to mluvil Španěl, Angličan slyšel Němce, Holanďan měl za jisté, že se jednalo o Francouze. Dupin si během vyšetřování povšiml, že žádný ze svědků ve skutečnosti nemluví řečí, kterou podle nich hovořil neviděný vrah. Došel k závěru, že ten jazyk neměl co dělat s lidskou řečí, ale že byl neartikulovaným hlasem divokého zvířete.

Opice, obrovský orangután z Východoindických ostrovů. Jeho žlutohnědé chlupy byly nalezeny v sevřené pěsti mrtvé paní L'Espanaye a jenom obrovská síla a pohyblivost vysvětlovaly úděsný osud její dcery, slečny L'Espanaye. Zvíře uteklo svému majiteli, maltézskému námořníkovi, a vydalo se řádit do onoho Bohem opuštěného bytu na rue Morgue.

Taková je kostra onoho příběhu.

Ať už byla pravdivá nebo ne, Lewis svým romantickým kouzlem povídka přitahovala. Rád si představoval, jak jeho prastrýc postupně rozkrývá tajemný případ, nenechav se vyvést z míry hysterií a hrůzou, jež ho obklopovala. Považoval tuto schopnost klidného, věcného přístupu za cosi bytostně evropského; za cosi vlastního zašlým časům, v nichž vše ozařovalo světlo rozumu a v nichž tou největší představitelnou hrůzou byla opice, jež svým obětem podřezává břitvou krky.

Ted', když se dvacáté století dolopotovalo ke své poslední čtvrtině, bylo nutno počítat s daleko horšími zvěrstvy, které však páchaly lidské bytostí. Orangutan byl prozkoumán antropology a shledán samotářským býložravcem; tichým a filozoficky založeným. Skutečné zrůdy byly daleko méně zřejmé a daleko mocnější. Vedle jejich zbraní vypadala břitva jako neškodná hračka; jejich zločiny byly nepředstavitelné. Lewis v jistém smyslu vítal, že je už natolik stár, aby mu mohlo být lhostejné, jak si tohle století povede. Ano, chlad sněhu mu pronikal až do morku kostí. Ano, pohled na mladé dívky s obličejemi bohyň bez užitku burcoval jeho smysly. Ano, necítil se být účastníkem dění, ale jeho pouhým pozorovatelem.

Ale nebývalo to vždycky takové.

V roce 1937, v téže pokoji na Bourbonském nábřeží číslo jedenáct, kde nyní seděl, prožil mnohé. Paříž, která tehdy ještě byla chrámem radosti, okázale ignorovala známky blížící se války a udržovala si, přes občasné neklid, atmosféru

blahé nevědomosti. Nedotčení tehdy jakýmkoliv starostmi, užívali si lidé bezbřehé zahálky.

Byl to samozřejmě sebeklam. Život nebyl zdaleka tak báječný, jak se mohlo zdát. Ale po nějaký čas – rok, měsíc, jeden den – mohli se kojit nadějí, že se s jejich světem nemůže nic stát.

Polovinu desetiletí bude Paříž sténat v ohni a její vpravdě nevinná lehkovážnost bude vláčena špinou. Strávili mnoho dní a nocí v bytě, jež nyní Lewis obýval – nádherné časy; kdykoli na tu dobu pomyslel, pocítil svírání kolem žaludku. Ta ztráta bolela.

Vrátil se v myšlenkách k méně vzdáleným událostem. Ke své newyorské výstavě, na níž zaznamenal cyklus jeho maleb, mapujících postupný úpadek Evropy, jednoznačně příznivou odezvu kritiky. Ve svých třiašedesáti se stal Lewis Fox proslulým mužem. Psala o něm všechna periodika, zabývající se uměním. Jako houby po dešti se doslova přes noc vynořili obdivovatelé toužící koupit si jeho dílo, promluvit s ním či potřást mu rukou. Ovšemže příliš pozdě. Tvůrčí muka vzala za své dávno předtím – Lewis odložil štětky s konečnou platností před pěti lety. Nyní, když už nebyl víc než pouhý divák, připadalo mu ocenění, jehož se mu od kritiků dostávalo, jako jistý druh parodie a tak raději sledoval celý ten cirkus z povzdálí a s narůstající nechtí.

Když přišel z Paříže telegram s prosbou o pomoc, uvítal to jako příležitost vyklouznout z kruhu těch pitomců, co ho vynášeli do nebes.

Nyní čekal v setmělém bytě a sledoval, jak se přes most Louise-Filipa valí, prodíraje se sněhem, nekonečný proud automobilů, jimiž se unavení Pařížané vydávali na strastiplnou cestu do svých domovů. Houkačky vřeštěly, Motory pokašlávaly a bručely, světla mlhovek malovala po mostě žluté stužky.

Kateřina stále nepřicházela.

Sníh, jenž se po většinu dne držel zpátky, začal opět padat a tichounce špítal za okny. Doprava se valila nad Seinou a pod kolonami vozů se valila Seina. Padla tma. Konečně uslyšel v předsíni kroky; potom slova šeptem prohozená s hospodyní.

Byla to Kateřina. Nakonec to přece jenom byla Kateřina.

Vstal a soustředěně si představoval, jak se dveře otevrou a jak jimi Kateřina vstoupí do pokoje.

„Lewisi, drahoušku...“

Usmála se na něj; mírný úsměv v ochablém obličejí. Vypadala starší, než očekával. Kdy jí vlastně viděl naposledy? Používala stále stejný parfém a to mu vrátilo klid. Lehce ji políbil na chladné tváře.

„Vypadáš dobře,“ lhal.

„To tedy nevypadám,“ odvětila. „Kdybych vypadala dobře, byl by to výraz neúcty vůči Filipovi. Jak bych mohla vypadat dobře, když on má takové potíže?“

Uchovala si své řízné, až hrůzu nahánějící způsoby.

Byla jen o tři roky starší, ale jednala s ním jako s neposlušným děckem. Nikterak ho to nevyvádělo z míry; byl to jen její způsob, jak se chovat laskavě.

Když se přivítali, posadila se k oknu a upřeně se zadívala přes Seinou. V proudu pod mostem se točily a kolébaly šedivé úlomky ledu. Voda působila vražedným dojmem, jako by svou krutostí byla s to vyrazit z vás duši.

„Copak má Filip za potíže?“

„Obvinili ho z...“

Nepatrné zaváhání. A zamrknání.

„...vraždy.“

Lewis měl chuť se rozesmát; absurdní představa; Filip byl devětašedesátiletý stařec, mírný jako beránek.

„Lewisi, to je fakt. Chápeš, že jsem ti to nemohla napsat v telegramu. Vražda. Je obviněn z vraždy.“

„Dívky, samozřejmě. Jedné z jeho milenek.“

„Tak on si ještě nedal pokoj, co?“

„Pamatuješ, jak jsme si z něj utahovali, že jednou umře na nějaký ženský?“

Lewis nepatrně přikývl.

„Bylo jí devatenáct. Jistá Natálie Perecová. Zřejmě poměrně vzdělané děvče. A krásné. Dlouhé rudé vlasy.“

Vzpomínáš si, jak Filip letěl na zrzky?“

„Devatenáct. To měl devatenáctku?“

Neodpověděla. Lewis se posadil, protože věděl, že ji svým přecházením rozčiluje. Z profilu byla dosud krásná.

Žluto-modrý přísvit, jenž pronikal oknem do pokojem, jí změkčil rysy obličeje a zázračně mu umazal padesát let života.

„Kde je?“

„Zabásli ho. Říkají, že je nebezpečný. Že by mohl vraždit znovu.“

Lewis zavrtěl hlavou. Cítil ve spáncích bolest, již by se snad zbavil, kdyby se mohl chvíli prospat.

„Potřebuje tě vidět. Hrozně moc.“

Ale nebyl by spánek pouhým útekem? Něco viselo ve vzduchu. Mlhavé obrysy, jež nedokázal zaostřit.

Filip Labortaux seděl za poškrábaným stolem a přes mříže na Lewise upíral prázdný pohled. Obličej měl únavou strhaný. Pozdravili se pouhým potřesením ruky, jakýkoli jiný tělesný kontakt byl přísně zakázán.

„Jsem zoufalý,“ řekl. „Je mrtvá. Moje Natálie je mrtvá.“

„Výprávěj mi, co se stalo.“

„Mám malý byt na Montmartru. V ulici Martyrs. Vlastně jen pokoj, abych měl kam zvát své přátele. To víš, Kateřina udržuje číslo 11 v takovém pořádku, že se tam člověk nemůže moc roztahovat. Natálie tam se mnou trávila spoustu času; každý v tom baráku to věděl. Byla tak milá a krásná. Připravovala se ke zkouškám na medicínu. Chytrá. A milovala mě.“

Filip byl stále hezký muž. S tím, jak se názor na módu otočil o sto osmdesát stupňů, jeho uhlazenost, švihácký zjev a neuspěchaný šarm opět přišly na pořad dne. Snad závan zašlého času.

„Ráno v neděli jsem šel ven: do patisserie. A když jsem se vrátil...“ Chvilí se mu nedostávalo slov.

„Lewisi...“

Oči se mu zalily slzami zoufalství. Nebylo to vůbec lehké. Jeho ústa odmítala tvořit nezbytné zvuky.

„Nemusíš...“ začal Lewis.

„Musím ti to říci, Lewisi, abys věděl, chci, abys ji viděl, tak jako jsem ji viděl já – abys viděl... abys viděl... Jakej ten svět je...“

Po tvářích se mu spustily dva tenké pramínky slz. Uchopil Lewisovu ruku a stiskl ji tak silně, až to bolelo.

„Byla celá pokrytá krví. Ranami. Roztrhaná kůže... vyrvané vlasy. Na polštáři ležel její jazyk, Lewisi. Představ si to. V hrůze si ho ukousla. Prostě ležel na polštáři. A její oči. Celé se koupaly v krvi, jako by ji vyplakala. Byla z celého božího stvoření tím nejvzácnějším, Lewisi. Byla krásná.“

„Už dost.“

„Lewisi, já chci umřít.“

„No tak.“

„Už nechci žít. Nemám proč.“

„Nedokážou ti vinu.“

„Na to kašlu, Lewisi. Musíš se teď postarat o Kateřinu. Četl jsem o té výstavě...“

Filip se téměř usmíval.

„Vyšlo ti to skvěle. Copak jsme se před válkou pořád neujišťovali, že to budeš ty, kdo se proslaví? A já...“

Úsměv byl ten tam.

„... že budu ten, koho lidi jednou proklejou. V novinách se o mně vykládají otravné věci. Staroch, kterej se tahá s holčičkami. Pochop, to nemluví zrovna v můj prospěch. Nejspíš si myslí, že jsem ztratil nervy, protože jsem jí to nedokázal udělat. Určitě si to myslí...“ Ztratil nit, zarazil se a začal znovu. „Musíš se postarat o Kateřinu. Peníze má, ale žádné přátele. Vždyť víš, jak je neomalená. Má zraněnou duši, a to lidi odrazuje. Musíš s ní zůstat.“

„Zůstanu.“

„Já vím. Já vím. Proto se cítím být šťastný, opravdu, teď už jen...“

„Ne, Filipe.“

„Už jen umřít. Nic jiného nám nezbývá, Lewisi. Tenhle svět je příliš krutý.“

Lewis si vzpomněl na sněh, na plovoucí ledy a pochopil, že je v umírání přece jenom skryt jistý smysl.

Policista pověřený vyšetřováním případu vstřícností právě neoplýval, třeba se mu Lewis představil jako příbuzný váženého detektiva Dupina. Lewisovo opovržení nad tím ošuntěle oděným lišákem, dřepícím v neuspořádaném brlohu, jež nazýval kancelář, vnášelo do rozhovoru trhlinky potlačované zloby.

„Váš přítel,“ děl inspektor, začíští uje si kůžičku na nehtu palce, „je vrah, pane Fox. To je prosté jako facka. Důkazy jsou zcela přesvědčivé.“

„Tomu nevěřím.“

„Nemusíte, na to máte právo, ale my máme všechny důkazy potřebné k tomu, abychom mohli usvědčit Filipa Laborteauxe z vraždy prvního stupně. Chladnokrevně ji zabil a dostane se mu trestu v takovém rozsahu, jak to jen umožňuje zákon. To vám mohu slíbit.“

„Jaké máte proti němu důkazy?“

„Pane Fox, já se vám nemusím zodpovídat. To je naše věc, jaké máme důkazy. Stačí říct, že během doby, kdy se obviněný nalézal, jak on prohlašuje, v jakési fiktivní patisseries, nebyl v domě nikdo spatřen, a protože jediný možný přístup k pokoji, v němž byla oběť nalezena, je po schodech...“

„A co okno?“

„Hladká stěna. Tři patra. Možná akrobat, akrobat by to snad dokázal.“

„A to, v jakém stavu bylo tělo?“

Inspektor se zatvářil znechuceně.

„Něco hrozného. Kůže a svalstvo oddělené od kostí. Celá páteř odhalená. Krev, spousta krve.“

„Filipovi je sedmdesát.“

„No a?“

„Takový stařec by nebyl schopen...“

„Z jiného pohledu,“ přerušil ho inspektor, „se zdá, že toho schopen byl, oui? Milenec, že? Náruživý milenec. Ten toho schopen byl.“

„A jaký měl podle vás motiv?“

Inspektor sražil ústa, zakoulel očima a poklepal si na hrud.

„Le coeur humain,“ řekl, jakoby ho záležitosti srdce doháněly k zoufalství. „Le coeur humain mystere, n'est-ce pas?“ pronesl a vydechuv na Lewise pach pokaženého zažívání, pokynul k otevřeným dveřím.

„Merci, monsieur Fox. Chápu váš zmatek, oui? Ale maříte svůj čas. Zločin je zločin. Je skutečný, ne jako vaše obrazy.“

Všiml si překvapení, jež se zračilo v Lewisově obličej.

„Nejsem takový barbar, abych nevěděl o vašem úspěchu, pane Fox. Ale prosím vás, tvořte své fantazie jak nejlépe dovedete; k tomu máte nadání, oui? Já jsem tu zase od toho, abych hledal pravdu.“

Lewis nebyl schopen toho chytrolína déle snášet.

„Pravdu?“ vyštěkl. „Nepoznáte pravdu, i kdybyste o ni zakopl.“  
Chytrolín se zatvářil, jako by dostal mokrou rybou po obličej.  
Bylo to jenom maloučké zadostiučnění, ale Lewisovi se nejméně na pět minut ulevilo.

Dům v ulici Martyrs nebyl v dobrém stavu. Cestou k pokojíku ve třetím patře cítil Lewis, jak je vzduch prosycen vlhkostí.

Jak stoupal do schodů, dveře se za ním otvíraly, Zvědavý šepot ho doprovázel, ale nikdo se neodvážil ho zastavit. Pokoj, v němž došlo ke krveprolití, byl zamčený. Třebaže neměl potuchy, jak by mohl Filipovu případu pomoci, kdyby měl možnost vidět tu místnost zevnitř, vrátil se po schodech do mrazivého vzduchu ulice nadmíru zklamaný.

Kateřina byla doma. Jakmile ji Lewis uviděl, hned mu bylo jasné, že uslyší nějakou novinku. Šedé vlasy, které s oblibou nosila upravené do drdolu, jí rozpletené visely k ramenům. Obličej měl ve světle lampy nemocnou žlutavě šedou barvu. Dokonce i v přetopeném pokoji se celá třásla.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Šla jsem do Filipova bytu.“

„Já taky. Bylo tam zamknuto.“

„Mám klíč – Filipův náhradní klíč. Chtěla jsem mu jen vzít nějaké oblečení.“

Lewis přikývl.

„A?“

„Někdo tam byl.“

„Policajti?“

„Ne.“

„Tak kdo?“

„Nevšimla jsem si. Nevím přesně, Měl na sobě velkej kabát, jizvu v obličej. Klobouk. Rukavice.“ Odmlčela se. A potom: „Držel břitvu, Lewisi.“

„Břitvu?“

„Otevřenou břitvu, jako nějaký holič.“

Někde vzadu v Lewisově hlavě to zařinčelo. Otevřená břitva; muž oblečený tak, aby nebylo možné ho poznat.

„Vyděsil mě.“

Zavrtěla hlavou.

„Zaječela jsem a utekla.“

„Nic ti nefekl?“

„Ne.“

„Možná nějaký Filipův kamarád?“

„Znám Filipovy kamarády.“

„Tak té dívky. Bratr.“

„Snad. Ale...“

„Co?“

„Bylo na něm něco divného. Byl navoněnej nějakým parfémem tak, že to až páchlo a dělal takové drobounké krůčky, i když to byl pořádný kus chlapa.“

Lewis ji vzal kolem ramen.

„Ať to byl kdo byl, určitě jsi ho vyplašila. Nesmíš se tam vracet. Pokud musíme získat Filipovy šaty, rád se toho ujmu.“

„Děkuji. Připadám si jako cvok. Možná se tam jen nachomýtl. Přišel se podívat, kde bydlel vrah. To lidi dělají, ne? Fascinuje je kdejaká morbidita. . .“

„Zítřka si promluví s Chytrolínem.“

„S Chytrolínem?“

„S inspektorem Maraisem. Přiměju ho, aby se tam porozhlédl.“

„Viděls Filipa?“

„Je v pořádku?“

Lewis dlouho neodpovídal.

„Chce umřít, Kateřino. Ještě ani nezačal proces a on už to vzdává.“

„Vždyť nic neprovedl.“

„Nemůžeme to dokázat.“

„Vždycky ses chlubil svými předky. Dupina jsi vynášel do nebes. Určitě dokážeš...“

„Kde mám začít?“

„Promluv si s jeho přáteli, Lewisi. Prosím. Možná, že ta dívka měla nepřátele.“

Jacques Solal civěl na Lewise přes tlustá vypouklá skla brýlí, za nimiž se panenky jeho očí zdály obrovské a deformované. Měl v sobě pořádnou dávku koňaku.

„Neměla žádné nepřátele,“ řekl, „ona ne. Nebo snad pár ženskéjch, co žárlilo na její krásu...“

Lewis si pohrával s kostkou cukru zabalenou v papírku, která mu měla osladit kávu. Jak byl Solal opilý, tak byl i neinformovaný, ale jakkoliv nepravděpodobné se to zdálo, Kateřina označila toho záprtku, jenž seděl na protější straně stolu, za Filipova nejbližšího přítele.

„Myslíte si, že ji Filip zavraždil?“

Solal svažtil rty.

„Kdo ví?“

„Máte nějaké tušení?“

„Eh, byl to můj kamarád. Kdybych věděl, kdo ji zabil, řekl bych to.“

Snad by na tom i mohlo něco být. Možná ten chlapíček prostě utápěl v koňaku žal.

„Byl to gentleman,“ Solal sklouzl pohledem k ulici. Za opocným oknem jídelny zápasili stateční Pařížané s dalším zuřivým náporům větru a marně se snažili uchovat si ve spárech vichřice důstojnost a vzpřímený postoj.

„Gentleman,“ opakoval.

„A to děvče?“

„Byla krásná a on ji miloval. Samo-sebou, měla i jiné ctitele. Žena jako ona...“

„Žárliví ctitelé?“

„Kdo ví?“

Opět ono kdo ví? Ta otázka visela ve vzduchu jako pokrčení ramen. Kdo ví? Kdo ví? Lewis začínal chápat inspektorovo zaujetí pravdou. Poprvé po deseti letech se mu snad v životě objevil nějaký cíl; touha rozstřílet to indiferentní, kdo ví? na maděru. Zjistit, co se stalo v bytě na ulici Martyrs. Žádné přibližnosti, žádné odhady, ale pravdu? absolutní? nepopíratelnou pravdu.

„Nevzpomínáte si na nějaké konkrétní muže, kteří by jí nadbíhali?“ zeptal se.

Solal se zakřenil, V dolní čelisti měl všehovšudy dva zuby.

„Ale ano. Byl by tu jeden.“

„Kdo?“

„Nevím, jak se jmenuje. Velikej chlap. Třikrát nebo čtyřikrát jsem ho viděl venku mimo dům. Tedy čuchnout si k němu, tak si pomyslíte...“

Oblíčeje, který udělal, měl bezpochyby vyjadřovat, že toho muže považuje za homosexuála. Obočí zdvižené do oblouku a nakrčené rty způsobily, že vypadal za tlustými skly dvojnásob směšně.

„Byl citit?“

„To teda byl.“

„Čím?“

„Parfémem, Lewisi. Parfémem.“

Někde v Paříži žil muž, jenž se znal s Filipovou milenkou. Zmocnil se ho záchvat žárlivosti. V nekontrolovatelném vzteku vtrhl do Filipova bytu a zavraždil to děvče. To bylo nad slunce jasnější.

Někde v Paříži.

„Ještě koňak?“

Solal zavrtěl hlavou.

„Už je mi zle.“

Lewis zavolal na číšníka a očima přitom sklouzl na hrozen novinových výstřížků přišpendlených za barem.

Solal sledoval jeho pohled,

„Filip: líbily se mu ty obrázky.“

Lewis vstal.

„Občas se sem na ně chodil dívat.“

Byly to staré, špinavé a vybledlé výstřížky. Některé měly podle všeho čistě místní význam. Zpráva o kulovém blesku, jenž byl spatřen v nedaleké ulici. Další o dvouletém chlapci, který uhořel v postýlce. Jedna se týkala uprchlé pumy, jedna dosud nepublikovaného Rimbaudova rukopisu, třetí (doprovázená fotografií) dopodrobna zpravovala o leteckém neštěstí, k němuž došlo na Orleánském letišti. Ale byly tu i jiné výstřížky, několik daleko starších než ostatní. Ukrutností, bizarní mordy, rituální znásilnění, reklama na „Fantomase“ a jiná na Cocteauovu „Belle at La Bete“. A téměř pohřbena pod přehrší bizarností krčila se zahnědlá fotografie tak absurdní, že by klidně mohla pocházet z ruky Maxe Ernsta. Skupina dobře oblečených mužů, z nichž řada se honosila mohutnými kníry, jež byly v devadesátých letech minulého století tak populární, tvořila půlkruh kolem obrovského, krvácejícího těla jakési opice pověšené za nohy na kandelábru. Oblíčeje na fotografii nesly výraz němé pýchy, naprosté nadřazenosti nad mrtvým zvířetem, v němž Lewis jasně rozeznával gorilu. Její hlava byla zvrácena v jakoby noblesním posunku. Měla, ustupující chlupaté čelo. Brada, třebaže roztržena hrůzostrašnou ranou, byla řídce porostlá patricijským vousem, a do hlavy stočené oči se zdály plné znepokojení nad nelitostným světem. Připomnělo mu to, jak koulel očima Chytrolín. Ťukal si při tom na hrud'.

„Le coeur humain.“

Politováníhodné.

„Co to má být?“ zeptal se barmana s podřobaným oblíčeje, ukazuje na obrázek mrtvé gorily.

Odpovědi bylo k lidským i lidoopím osudům lhostejné pokrčení ramen.

„Kdo ví?“ ozval se Solal za jeho zády. „Kdo ví?“

Jisté bylo, že to není opice z Poeovy povídky. Ten příběh pocházel z roku 1835 a fotografie byla daleko mladšího data. A kromě toho, na obrázku byla gorila, prostě a dobře gorila.

Opakuje se snad historie? Utekl snad někdy na přelomu století další lidoop, sice jiný druh, ale přesto lidoop, a pohyboval se volně po ulicích Paříže?

A pokud ano, pokud se příběh s opicí mohl opakovat jednou... Proč ne dvakrát?

Lewis se vracel mrazivou nocí do bytu na Bourbonském nábřeží a představa takového repete se mu zdála stále přitažlivější, a nyní se mu nabízela další podobnost. Je možné, že by se on, prasynovec C. Auguste Dupina, mohl

zaplést do dalšího pátrání, ne nepodobného tomu prvnímu?

Klíč od Filipova pokoje v ulici Martyrs ho studil v dlani a třebaže bylo už dost po půlnoci, nedalo mu to a odbočil u mostu na Sevastopolský bulvár, z něj potom západně na bulvár Bonne Nouvelle a opět na sever k Pigalle. Byla to dlouhá a vyčerpávající cesta, ale Lewis potřeboval cítit studený vzduch, udržet si hlavu nezátíženou emocemi. Trvalo mu hodinu a půl, než dosáhl ulice Martyrs.

Byla sobotní noc a hluk dosud pronikající z celé řady pokojů mu pomohl nepozorovaně překonat ta dvě poschodí, jež ho dělila od cíle. Klíč se hladce otočil v zámku a dveře se otevřely.

Pokoj byl osvětlen pouličními lampami. Postel, jež dominovala prostoru, byla holá, nepovlečená. Povlečení bylo pravděpodobně odneseno kvůli forenzní zkoušce. Erupce krve měla v šeru morušově červenou barvu. Jinak ti nebyly žádné známky násilí, jehož byla místnost svědkem.

Lewis stiskl tlačítko vypínače. Nic se nestalo. Postoupil do středu místnosti a vzhlédl. Žárovka byla roztržštěná.

Napůl už pomýšlel na ústup, na to, že ponechá pokoj temnotě a vrátí se ráno, až ustoupí stíny. Ale jak tam stál pod rozbitou žárovkou? Jeho oči si začínaly zvykat a z šera se vynořily tvary velkých prádelníků z teakového dřeva, jež stály u vzdálenější zdi. Bylo by otázkou chvilky najít pro Filipa náhradní oblečení. Jinak se bude muset druhého dne vrátit; další dlouhá štrapáce sněhem. Lépe udělat to hned a šetřit si kosti.

Pokoj nebyl z nejmenších a policie ho zanechala v chaosu. Lewis s klením klopýtal k prádelníkům. Zakopl o spadlou lampu a vzápětí škobrtl o rozbitou vázu. Ryk důkladně rozjetého mejdanu pohltit všechen hluk, který stařec způsobil. Odehrávají se tam orgie, nebo se tam rvou? Ten randál mohl znamenat obojí.

Chvilí se potýkal s vrchní zásuvkou teakové skříně, ale na konec se mu ji prudkým škusnutím podařilo otevřít. Vystrchal z hlubin několik kousků zcela nezbytných pro Filipovo pohodlí: bavlněné tričko, ponožky, kapesníky s vyšitými iniciálami, vše nádherně vyžehlené.

Lewis kýchl. Mrazivé počasí zhoršilo katar průdušek, jež ho trápil a ještě více mu zahlenil dýchací cesty. Kapesník byl po ruce, a tak se vysmrkal, aby si vyčistil ucpaný nos. Teprve nyní ucítil pachy pokoje.

Jeden převládal – i nad vlhkem a zahnívajícím zeleninou. Parfém – v pokoji přetrvávala vůně nějakého parfému.

Jak se otáčel do ztemnělého pokoje, zapraskalo mu v kostech. Jeho pohled padl na stín za postelí. Obrovský stín; Lewisovým zrakům se vystavovalo masivní, hromotlucivé tělo.

Byl to, pochopil to okamžitě, ten břitvu vyznávající cizinec. Byl tady a vyčkával.

Lewis se kupodivu nebál.

„Co tu děláte?“ zeptal se silným, zvučným hlasem.

Jak se cizinec zvedal ze skryše, padlo mu na obličej kalné světlo z ulice; široký, plochý obličej, jakoby stažený z kůže. Hluboko posazené oči nejevily známky nepřátelství, usmíval se, zářivě se na Lewise usmíval. ..

„Kdo jste?“ zeptal se Lewis.

Muž zavrtěl hlavou, vlastně celým tělem, a rukama v rukavicích si ukazoval na ústa. Byl němý? Třásl teď hlavou prudčeji, jako by měl co nevidět přijít záchvat.

„Jste v pořádku?“

Muž se náhle zarazil a udivený Lewis spatřil slzy, velké, těžké slzy vytryskly z cizincových očí a valily se přes hrubé tváře do křoviska vousu.

Jako by se styděl za projevený cit, muž se otočil od světla a z hrdla se mu vydral těžký vzlyk. Potom se sebral a odešel. Lewis se vydal za ním. Ač by ho měly jeho záměry znervózňovat, byl spíše zvědavý na cizince samotného.

„Počkejte!“

Muž, který navzdory své postavě vykazoval značnou hbitost, byl již v půli schodiště do prvního patra.

„Počkejte, prosím. Chci si s vámi promluvit.“ Lewis se za ním pustil po schodech, ale jeho snaha byla předem odsouzena k nezdaru. Měl kosti ztuhlé věkem i chladem a navíc bylo pozdě. To nebyl čas, aby se honil za mnohem mladším mužem po chodníku, kde led a sníh pro něj mohly znamenat smrtelné nebezpečí. Pronásledoval muže ke dveřím a odtud se za ním díval, jak si to uhání ulicí; Kateřina měla pravdu, dělal drobné krůčky.

Takřka kachní krok, divná věc u takového chlapíka.

Vůni jeho parfému odnesl severovýchodní vítr. Lewis, lapaje po dechu, opět vyšplhal kolem mumraje večírku do schodů, aby vyzvedl hromádku prádla pro Filipa.

Příštího rána Paříž probudil nevidaně zuřivý víchř. Svolávání na mši zůstalo bez odezvy, nedělní horké rohlíky nikdo nekupoval, noviny zůstaly netknuty na pultech trafik. Jen málo lidí mělo důvod a zároveň odvahu vytáhnout paty do ječící vichřice. Většina jich seděla u krbu, objímala si kolena a snila o jaru.

Kateřina chtěla jít do vězení navštívit Filipa, ale Lewis trval na tom, že půjde sám. Nebylo to jen chladné počasí, co ho přimělo, aby byl opatrný za Kateřinu; čekal ho nepřijemný rozhovor s Filipem, musel mu položit několik delikátních otázek. Po předchozím nočním setkání v pokoji v ulici Martyrs nepochyboval, že měl Filip soka, a to soka, jež byl pravděpodobně vrahem. Zdálo se, že jedinou možností, jak zachránit Filipovi život, bude vystopovat toho muže. A pokud to znamená, že bude nutné hrabat se ve Filipově sexuálním životě, staň se. Ale takovou konverzaci ani on ani Filip nebudou chtít vést v Kateřině přítomnosti.

Dozorce prohlédl čisté prádlo, které Lewis donesl, a potom ho předal Filipovi, jež poděkoval pokývnutím hlavy.

„Byl jsem pro to včera ve tvém bytě.“

„Opravdu?“

„Někdo tam už byl.“

Filip sevřel čelisti a jeho lícni svaly začaly pracovat. Vyhýbal se Lewisovu pohledu.

„Veliký chlap, s plnovousem. Znáš ho? Nebo o něm něco víš?“

„Ne.“  
„Filipe...“  
„Tentýž muž napadl Kateřinu,“ řekl Lewis.  
„Cože?“ Filip se roztrásl.  
„Břítvou.“  
„Napadl ji?“ zeptal se Filip. „Víš to určitě?“  
„Nebo se na to chystal.“  
„Ne! Nikdy by se jí ani nedotkl. Nikdy!“  
„Kdo je to, Filipe. Znáš ho?“  
„Řekni jí, ať už tam nechodí, prosím tě, Lewisi...“ Jeho oči ho zapřísahaly. „Prosím tě, proboha živého, ať už tam nechodí. Uděláš to? Ani ty. Ty taky ne.“  
„Kdo to je?“  
„Řekni jí to.“  
„Řeknu. Ale musíš mi říct, kdo je ten muž, Filipe.“  
Zavrtěl hlavou, hlasitě skřípaje zuby.  
„Nepochopil bys to, Lewisi. Nemohu očekávat, že bys to pochopil.“  
„Tak mi to pověz, chci ti pomoci.“  
„Nech mě prostě umřít.“  
„Kdo je to?“  
„Nech mě umřít... Chci zapomenout, tak proč se snažíš mi to připomínat? Chci...“  
Opět vzhledl. Měl oči podlité krví a rudé po noci, v níž proléval slzy. Ale teď, jak se zdálo, mu už více slz nezbývalo, jen vyprahlá místa, kde se kdysi zračival upřímný strach ze smrti, láska k lásce a chuť do života. To, s čím se Lewisovy oči setkaly, byla naprostá, univerzální lhostejnost: lhostejnost k další existenci, k vlastní záchraně, vůči svým citům.  
„Byla to kurva,“ prohlásil náhle a sevřel ruce v pěst. Něco takového Lewis za celý život u Filipa nespasil. Nyní zatínal nehty do měkkého masa dlaní tak zuřivě, že mu z nich začala kanout krev.  
„Přestaňte dělat kravál,“ okřikl ho dozorce.  
„Kurva!“ zasyčel tentokrát Filip své obvinění skrze zuby, jež cenil jako vzteklý paván.  
Lewisovi nedávala ta proměna žádný smysl.  
„Tys to všechno začal...“ Filip se poprvé podíval přímo do Lewisových očí.  
Takové obvinění chutnalo hořce, třebaže Lewis neměl tušení, kam jím Filip míří.  
„Já?“  
„S tím tvým příběhem. S tím tvým zatraceným Dupinem.“  
„S Dupinem?“  
„Byla to všechno lež – všechno jen stupidní lži. Ty ženský, vražda...“  
  
„Myslíš tu povídku o rue Morgue?“  
„Byls na to pořádně pyšnej, že? Všechny ty hloupý nesmysly. Nic z toho nebyla pravda.“  
„Ale byla.“  
„Ne. Ani náhodou, Lewisi. Byla to povídka a tím to hasne. Dupin, rue Morgue, ty vraždy...“  
Filip klesl hlasem, jako by se bál, že nebude moci vzít následující slova zpět.  
„... ten opičák.“  
To byla ta slova: zdánlivě nevyslovitelné bylo vyřčeno, jako by se musel rvát o každou slabiku.  
„... ten opičák.“  
„Co je s ním?“  
„Lewisi, některá zvířata... Některá jsou politováníhodná; ta z cirkusů. Nemají žádný mozek, narodila se jako oběti. Ale potom jsou tu ty ostatní.“  
„Jaká ostatní?“  
„Natálie byla kurva!“ zaječel znovu, oči velké jako talířky. Popadl Lewise za klop a začal jím třást. Všichni, kdo byli v té malé místnůstce, se otočili a sledovali, jak nad stolem spolu zápasí dva staříci. Trestanci a jejich blízcí mohli smíchy popukat, když viděli, jak dozorce vleče zmítajícího se Lewise pryč od jeho kamaráda, zatímco útočník chrlí jakýsi nesouvislý blábol prokládaný obscénnostmi.  
„Kurva! Kurva! Kurva!“ bylo vše, na co se zmohl, zatímco ho cpali zpátky do cely.  
  
Kateřina uvítala Lewise ve dveřích svého bytu. Topila se v slzách a celá se třásla. Místnost za ní byla v troskách. Vzlykala mu na hrudi, ale byla k neutíšení. Uplynulo již tolik let, kdy naposledy uklidňoval nějakou ženu, a dávno ztratil cvik. Trpěl rozpaky a Kateřina vycítila, že jí útěchu nepřinese. Vykroutila se mu z objetí s jistotou, že to tak bude lepší.  
Nemusel se ptát kdo. Ten neznámý, ten usazený, břítvou vládnoucí cizinec.  
„Co chtěl?“  
„Neustále mi říkal – Filip. Tedy skoro říkal, spíš to chrochtal. A když jsem neodpovídala, rozmlátil nábytek a vázy. Dokonce nic nehledal, chtěl tu jenom udělat takovýhle binec.“  
Kateřina se vztekala nad nesmyslností takového útoku.  
Byt se stal ruinou. Lewis se procházel mezi kousky rozbitého porcelánu a potrhanými látkami a vrtěl hlavou. V mysli měl změt' usazených obličejů: Kateřinin, Filipův, cizincův. Zdálo se, že kdekdo v jeho okolí byl zasažen, kdekdo byl

raněn. Všichni trpí; a přesto – zdroj, zřídlo utrpení, nelze nalézt.

Pouze Filip pozvedl obviňující prst, aby ukázal na samotného Lewise.

„Tys to všechno začal.“ Nebyla to ta slova? „Tys to všechno začal.“

Ale jak?

Lewis stál u okna. Tři malé tabulky byly prasklé, protože je zasáhly vzduchem poletující trosky a pokojem se proháněl vítr s mrazem v zubech. Lewis pohlédl přes ledem sevřeně vody Seiny, když v tom jeho oko zaznamenalo nějaký pohyb. Zvedl se mu žaludek.

Neznámý, s hlavou zvrácenou a s divokým výrazem ve tváři, civěl na něj nahoru do okna. Oděv, vždy tak dokonale upravený, měl nyní v nepořádku a v obličejí se mu zračilo čiré a naprosté zoufalství, výraz žalostný až tragický. Nebo spíše ukázka tragiky – hercovo utrpení. Neznámý dokonce zvedl k oknu, jímž na něj Lewis zíral, ruku v jakémsi gestu, jež mohlo být prosbou jak o odpuštění, tak o porozumění, nebo o obojí.

Lewis se k tomu apelu. Otočil zády. To bylo příliš. V příštím okamžiku už cizinec kráčet přes dvorek, pryč z činžáku. Jeho drobný krok se změnil v houpavý poklus. V okamžiku, kdy ten nedbale oblečený muž zmizel z dohledu, unikl Lewisovi dlouhý, hluboký ston poznání.

„Lewis?“

V té pyšné chůzi, v tom valivém běhu nebylo nic lidského. To byl krok vzpřímeného zvířete, které kdosi naučil chodit a jež odkázáno jen na sebe ztrácí své schopnosti.

Je to lidoop. Ach Bože můj, Bože, je to opice.

„Musím vidět Filipa Laborteauxe.“

„Je mi líto, monsieur, ale návštěvy vězení...“

„Je to otázka života a smrti, důstojníku.“

„To by mohl říct každý, monsieur.“

Lewis se odhodlal ke lži.

„Umírá mu sestra. Prosím vás, mějte soucit.“

„Hmm... nóó...“

Chvilka váhání. Lewis kul železo, dokud bylo žhavé.

„Jen pár minut, abychom se mohli dohodnout.“

„Nemohlo by to počkat do zítřka?“

„Do rána bude mrtvá.“

Lewis takhle mluvil o Kateřině jen velice nerad, i když šlo jen o to obelstít vězeňského úředníka. Nebylo však zbyti; musí se setkat s Filipem. Je-li jeho předpoklad správný, historie by se mohla, dříve než se noc vzdá své vlády, opakovat.

Když Filipa probudili, byl dosud obluzen sedativy. Kolem očí měl temné kruhy.

„Co chceš?“

Lewis se ani nepokoušel pokračovat ve lžích; Filip byl jasně pod vlivem prášků a nejspíš bude pěkně popletený. Nejlépe bude vytasit na něj holou pravdu a počkat, co z toho vzejde.

„Choval jsi opici, že?“

Výraz hrůzy, jenž se objevil ve Filipově obličejí, byl sice oslabený drogami, které mu kolovaly v krvi, ale i tak dostatečně patrný.

„Je to tak?“

„Lewisi...“ Filip vypadal nesmírně staře.

„Odpověz mi, Filipe, zapřísahám tě. Dříve, než bude příliš pozdě. Chovals tu opici?“

„Byl to jen experiment, nic jiného. Experiment.“

„K čemu?“

„To ten tvůj příběh. Ta tvoje zatracená povídka. Chtěl jsem se přesvědčit, jestli je pravda, že jsou divoké. Chtěl jsem z ní udělat člověka.“

„Udělat z ní člověka.“

„A ta kurva...“

„Natálie.“

„Svedla ho.“

Lewis pocítil nevolnost. Takovou zápletku nepředpokládal.

„Svedla tvého opičáka?“

„Kde je ten tvůj lidoop?“

„Ty ho zabiješ.“

„Vlámal se Kateřině do bytu. Všechno roztřískal, Filipe. Teď, když nemá svého pána, stává se nebezpečným. Copak to nechápeš?“

„Kateřina?“

„Ne, je v pořádku.“

„On je vycvičený, neublížil by jí. Pozoroval ji, ze skrytu. Přicházel a odcházel. Tiše jako myška.“

„A to děvče?“

„Žárlil na ni.“

„Proto ji zabil?“

„Snad. Nevím. Nechci na to myslet.“

„Proč jsi jim to neřekl; aby ho neutratili?“

„Nevím, jestli je to pravda. Všechno je to nejspíš výmysl, jeden z těch tvých proklatých výmyslů. Nic než další povídačka.“

Kyselý, vychytralý úsměv přelétl vyčerpaným obličejem.

„Musíš vědět, co tím míním, Lewisi. Mohla by to být povídka, ne? Jako ty tvoje pohádky o Dupinovi. Až na to, že jsem ji možná na chvíli uvedl do života; přemýšlel o tom někdy? Možná jsem ji uvedl do života.“

Lewis vstal. Byla to únavná debata: zdání a realita. Něco buď je, anebo není. Život není žádný sen.

„Kde je ten opičák?“

Filip si ukázal na spánek.

„Tady; tam, kde ho nemůžeš nikdy najít,“ a plivl Lewisovi do tváře. Slina mu přilnula ke rtu jako polibek.

„Nevíš, cos provedl. Nikdy se to nedozvíš.“

Lewis si otíral ret, zatímco dozorce odváděl vězně zpátky do jeho drogového zapomnění. Zůstal sám v chladu návštěvní místnosti a říkal si v duchu, že Filip to má snadné. Utekl se do předstírané viny a zavřel se tam, kde ho vzpomínky, msta ani pravda, ta divoká, pustošivá pravda, nemohou nikdy dosáhnout. Nenáviděl Filipa v tu chvíli z celé své duše. Nenáviděl v něm toho diletanty a zbabělce, jímž vždycky byl. Svět, jenž si kolem sebe Filip vytvořil, nebyl o nic ušlechtilejší, byla to skrýš o nic menší než ta z léta roku 1937. Nikdo nemůže žít život tak jako on, aniž by ho dříve nebo později stihla odplata, a teď to měl.

Tu noc se Filip v bezpečí své cely probudil. Bylo teplo, ale jím otřásl chlad. V naprosté tmě se hryzal do zápěstí tak dlouho, dokud neucítil v ústech kolot tepu krve. Ležel tiše na lůžku a tiché črčení doprovázelo jeho útek, pryč z očí, do zapomnění, vstříc smrti.

O sebevraždě se objevila malá zmínka na druhé straně Le Mondu. Skutečnou událostí, následujícího dne však byla senzační vražda rusovlasé prostitutky v domku nedaleko rue de Rochechquant. Moniku Zevacovou našla ve tři hodiny ráno její spolubydlící v tak hrozném stavu, „že to ani popsat nejde.“

Navzdory proklamované nemožnosti zhodit se takového úkolu, pustila se média do popisování nepopsatelného s morbidní vehemencí. Kdejaký škrábanec, kdejaká tržná či řezná rána na Moničině částečně obnaženém těle – potetovaném, jak sentimentálně žvástal Le Monde, mapou Francie – byly detailně zaznamenány. Nebyly žádné pochybnosti o zjevu, jejího dobře oblečeného a přespříliš navoněného vraha, jenž jí zřejmě zprvu sledoval při toaletě zadním okénkem, kterým se vlámal dovnitř, aby potom na mademoiselle Zevacovou zaútočil v koupelně. Po činu seběhl vrah ze schodů a vrazil do spolubydlící mademoiselle Zevacové, jež o několik minut později našla její zohavenou mrtvolu. Pouze jediný komentátor spojoval vraždu Moniky Zevacové s vraždou, jež se odehrála v ulici Martyrs; nepovšiml si však podivné shody okolnosti – že si obviněný Filip Labordeaux vzal téže noci život.

Pohřeb se konal za sněhové bouře. Průvod se pomalu prodíral svou strastiplnou cestou bičován sněhem, jenž před ním zcela zával silnici. Když ukládali Filipa k poslednímu odpočinku, seděl Lewis společně s Kateřinou a Jacquesem Solalem. Všichni přátelé Filipa opustili. Nikdo z jeho okruhu nebyl ochoten zúčastnit se pohřbu sebevraha a podezřelého z vraždy. Jeho intelekt, jeho dobrý vzhled i nekonečná zásoba šarmu vyšly nakonec vniveč.

A přece jenom se našel ještě někdo, kdo ho přišel oplakat. Stál u hrobu a zima se jím zadírala pod kůži, když vtom se Solal přitočil k Lewisovi a lehce do něj strčil loktem.

„Co je?“

„Támhle. Pod tím stromem.“ Solal kývl kamsi za kněze, jenž odříkával modlitbu.

V uctivé vzdálenosti, téměř skryt za mramorovou hrobkou, stál cizí muž. Skrýval obličej za silný černý šál, klobouk se širokou krempou měl stažený až k obočí, ale o jeho mohutné postavě nemohlo být pochyb. Kateřina ho uviděla také. Trásla se v Lewisově objetí ne zimou, ale strachy, jako by se jí zjevil anděl morbidních sklonů, jenž přichází, aby se potěšil cizím zármutkem. Bylo groteskní i strašidelné zároveň, že se ten tvor přišel podívat, jak ukládají Filipovo tělo do zmrzlé země. Co asi cítil?

Mučivou úzkost?

Vinu?

Ano, měl pocit viny?

Všiml si, že ho spatřili a tak se otočil a šoural se pryč. Jacques Solal se beze slova vytratil od hrobu a vydal se za ním. Za okamžik oba, neznámý i jeho pronásledovatel, zmizeli ve sněhové vánici.

Kateřina s Lewisem opět seděli v bytě na Bourbonnském nábřeží a ani jeden z nich necítil potřebu mluvit o události, která se odehrála na hřbitově. Vyrostla mezi nimi jakási zeď a ta jim dovoľovala komunikovat pouze na té nejbanálnější úrovni. Nemělo smysl pitvat situaci, nebyl důvod k pocitům lítosti. Filip byl mrtev. Mrtva byla minulost, mrtví jejich společný život, jehož poslední kapitolou dokonale zhořklo vše, co mu předcházelo, a v jejich vzpomínkách již nebude žádné radosti. Strašná smrt – zuby rvát vlastní tělo, pít vlastní krev. Snad se Filip pomátl, když si uvědomil svou vinu, svou bezbřehou zvrácenost. Na všem, co je čisté a radostné, nutně ulpí poskvřna. Tiše truchlili nad tím, že ztrácejí nejen Filipa, ale i vlastní minulost. Lewis chápal, proč se Filip vzepřel životu. Žádný div ve světě, kde člověk stále jenom ztrácí.

Zavolal Solal. Po dlouhé štvanci sotva popadal dech, ale přesto byl v povznesené náladě. V jeho šepotu byly jasně patrné známky radostného vzrušení.

„Jsem u Severního nádraží a zjistil jsem, kde náš příčel žije. Našel jsem ho, Lewisi!“

„Výborně, hned tam jedu. Dáme si sraz na schodech nádraží. Beru si taxíka; deset minut.“

„Je to ve sklepe čísla šestnáct v ulici Fleurs, Sejdeme se tam...“

„Jacquesi, nechod' dovnitř. Počkej na mě. Nechod' tam...“

Ve sluchátku to cvaklo. Solal zavěsil. Lewis sáhl po kabátu.

„Kdo to byl?“

Kateřina vyzvídala, ale vlastně nechtěla nic vědět. Lewis se nasoukal do zimmíku a řekl: „Vůbec nikdo. Neboj. Vráťím se brzy.“

„Ano. Děkuju.“

Nechal ji oblečenou v nočním úboru zírat na jedové kry, jež tančily po černé vodě řeky.

Když dorazil k domu v ulici Fleurs, Solala nikde neviděl, ale našel v prachovém sněhu čerstvé stopy, které vedly k hlavním dveřím čísla šestnáct, kde se po chvilce přešlapování stáčely kolem zdi k zadní partii donu. Lewis je sledoval. Prošel do zadního dvora ztrouchnivělými vrátky, přes něž se Solal probil za použití hrubé síly, a v tu chvíli si uvědomil, že nemá žádnou zbraň. Snad by bylo nejlépe se vrátit, najít nějaký sochor, nůž, cokoliv. Právě když tak rozmlouval sám se sebou, otevřely se dveře a v nich se objevil neznámý, oblečený do již důvěrně známého kabátu. Určitě mě viděl, říkal si v duchu Lewis, když se snažil splynout se zdi dvorku tam, kde byl nejhlubší stín. Lidoop však měl jiné starosti. Stál ve dveřích a Lewis si poprvé mohl ve světle měsíce, odraženého od sněhu, prohlédnout důkladně fyziognomii toho tvora. Byl čerstvě oholený, vůně kolínské neztrácela sílu ani v otevřeném prostoru. Měl pokožku růžovou jako broskev, jen tu a tam lehce pořežanou od neopatrného holení. Lewis pomyslel na otevřenou břitvu, již opičák zřejmě hrozil Kateřině. Když ho potkal u Filipa, byl tam proto, aby si odnesl nějaký dobrý nástroj? Lidoop si natahoval na široké oholené tlapy kožené rukavice a vydával tiché hrdelní kašlavé zvuky, jež zněly takřka jako spokojené pochrochtávání. Zdálo se, jako by se chystal vyrazit do společnosti – mezi lidi. Skýtal pohled zčásti dojemný, zčásti děsivý. Ta bytost se snažila být člověkem. Přibližoval se svým způsobem vzoru, který pře něj Filip postavil a který se mu uložil do paměti. Nyní bez mistra, zmatený a nešťastný, snažil se čelit světu tak, jak se to učil. Nebylo cesty zpátky. Pryč byla doba nevinnosti, nikdy už nebude oním zvířetem bez ambic. Lapen v pasti své nové identity, nemohl jinak, než pokračovat v životě, jehož chuť mu dal jeho pán pocítit. Aniž by se podíval Lewisovým směrem, zavřel za sebou opatrně dveře a vydal se přes dvorek. Během té krátké cesty se jeho valivý opičí krok změnil v drobnou kolébavou chůzi imitující způsob, jímž se pohybují lidé.

Vzápětí ho pohltila tma.

Lewis, zadržuje dech, ještě chvíli setrval pod ochranou tmy. Zimou ho rozbolely všechny kosti v těle, ztratil cit v nohách. Nezdálo se, že by se opice hodlala vrátit, a tak Lewis opustil svou skrýš, překonal vzdálenost, která ho dělila ode dveří a zkusil vzít za kliku. Bylo odemčeno. Vešel dovnitř a do nosu ho udeřil nezvyklý zápach: směs odporně sladkého pachu shnilého ovoce a přemíry kolínské. Zoo a budoár.

Sestoupil po úzkém kamenném schodišti do krátké vykachlíčkované chodbičky, která vedla k dalším dveřím. Byly rovněž otevřené; obnažená žárovka osvětlovala bizarní scénu.

Na zemi veliký, poněkud prošlapaný peršan, skrovně nábytku, postel zhruba ustlaná dekami a pytlouinou, šatník napěchovaný šatstvem nadměrné velikosti; všude se povalovalo ovoce, částečně rozšlapané po zemi, stál tu kbelík plný slámy a odporně zapáchajícího trusu. Na zdi velký krucifix. Na krbové římse společná fotografie Kateřiny, Lewise a Filipa z dob sluncem prozářené minulosti. Všichni tři mají na rtech úsměv. Bylo tu i umyvadlo s holicími potřebami. Mýdlo, štětka, břitva. Čerstvá pěna. Na prádelníku bezstarostně odložená nemalá částka peněz, vedle ní pak hromádka podkožních injekcí a sada ampulek. V místnosti bylo teplo. Možná, že někde v sousedním sklepe hučel kotel vytápějící celý dům. Solal tu nebyl.

Náhle nějaký hluk.

Lewis se otočil ke dveřím, očekává, že spatří, jak se dovnitř hrne lidoop s vyceněnými zuby a démonicky zářícíma očima. Chyba lávky, dokonale ztratil orientaci, ten zvuk nepřicházel ode dveří, ale ze šatníku. Za hromadou šatů se něco pohnulo.

„Solale?“

Jacques Solal napůl vyklouzl ze skříně a zůstal ležet roztažený na perském koberci. Jeho obličej zel jedinou nestvůrnou ranou, takže v něm nezbylo nic z někdejší podoby.

Ten za člověka přestrojený tvor ho uchopil za rty a strhl je z kostí lebky tak, jako se svléká z hlavy pletená kukla. Solalovy obnažené zuby jektaly, údy sebou škubaly a trásly se, ale to byla jenom odezva nervů na nadcházející smrt. Jacques sám už opustil tento svět. Ty bezděčné pohyby nebyly známkou myšlení, známkou lidství, byly to fanfáry ohlašující odchod do zapomnění. Lewis k němu poklekl; měl silný žaludek. Za války, jako odpiratel vojenské služby z mravních důvodů, nastoupil dobrovolně do vojenské nemocnice a díky tomu bylo jen málo proměň lidského těla, jichž by se nestal svědkem. Jemně uchopil mrtvé tělo, nevšímaje si krve. Neměl toho muže v lásce a dříve ho prakticky ignoroval, ale nyní ho chtěl dostat pryč, ven z té opičí klece, a zajistit mu hrob důstojný lidské bytosti. Odnese i tu fotku. Co je moc, to je příliš – dávat jejich společnou fotografii němé tváři. Nenáviděl za to Filipa více než kdy jindy.

Zvedl tělo z koberce. Vyžádalo si to gargantuovské úsilí. Po mrazu venkovního světa se mu v dusném vedru pokoje začala točit hlava. Cítil nervózní záchvěvy v nohách a pažích, jeho organismus se ho chystal zradit, věděl to; neměl daleko k selhání, ke ztrátě soudržnosti, ke kolapsu.

Tady ne. Ve jménu Božím, tady ne.

Možná, že by se měl sebrat a jít sehnat telefon. To by bylo rozumné. Zavolat na policii, ano... zavolat Kateřině, ano... případně najít někoho v tomhle dolně, kdo by mu pomohl. Ale to by znamenalo nechat Jacquese v tomhle brlohu samotného a vystavit ho možnosti dalšího útoku. Lewis pocítil podivnou potřebu chránit to mrtvé tělo; nebyl ochoten je opustit. V mučivém zmatku svých pocitů nebyl s to nechat Jacquese na místě a zároveň ho nedokázal odnést. Stál tedy uprostřed místnosti a nedělal vůbec nic. To bylo nejlepší. Ano – vůbec nic. Byl příliš unavený, příliš zesláblý.

Nedělat nic bylo vůbec to nejlepší.

Sníl a nemělo to konce; ten starý muž nehybně prodléval u podstaty svých pocitů, neschopen vydat se vpřed do budoucnosti ani zpět do špinavé minulosti. Neschopen vzpomínat. Neschopen zapomenout.

Čekal v snovém polobytí na konec světa.

Lidoop se vracel domů hlučně jako nějaký kořál. Zvuk otvíraných venkovních dveří přiměl Lewise k pomalé reakci. S obtížemi přenesl Jacquese do šatníku. Sám se v něm také skryl a hlavu bez obličejů choval v klíně.

V pokoji zazněl čísi hlas, ženský hlas. Možná to ani ta bestie není. Ale ne. Spatřil ho mezerou ve dveřích šatníku a s ním rusovlasou mladou ženu. Nepřetržitě brebentila o těch věčných pitominách, jež se honívají v zdrogovaných hlavách.

„Ty toho máš ještě víc; pusinko, drahoušku můj, to je fantastický. Je toho tolik.“

Měla hrst plnou nějakých pilulek, zobala je jako bonbóny a byla šťastím bez sebe jako dítě u vánočního stromčeka.

„Kdes to všechno sehnal? No dobrá, když mi to nechceš říct, nevádí.“

Dělával tohle Filip také, nebo si to ten opičák nakradl pro vlastní účely? Sváděl snad běžně zrzavé prostitutky pomocí drog?

Divčino uší rvoucí žvatlání se utišovalo. Prášky zabraly, zklidnily ji a zrzka se přenesla do svého vlastního světa. Lewis v transu sledoval, jak se začíná svlékat.

„Je tady... takový... horko.“

Opičák ji pozoroval. Stál přitom zády k Lewisovi. Jaký výraz asi má ten jeho vyholený obličej? Má v očích chtíč, nebo nejistotu?

Přesto, že dívka měla poněkud příliš štíhlé tělo, ňadra byla nádherná. Bílá, mladá pokožka, bradavky jako růžová poupátka. Dívka zvedla ruce nad hlavu a když je natáhla, ty dvě dokonalé polokoule se nadnesly a lehounce zploštily. Lidoop k ní natáhl širokou ruku a něžně a jemně mnul jednu z jejích bradavek mezi tmavými masitými prsty. Dívka zavzdychala.

„Mám si... sundat všechno?“

Opice zamručela.

„Ty asi moc nemluvíš, co?“

Setřásla ze sebe červenou sukni. Byla teď až na kalhotky nahá. Ležela natažená na posteli, kochala se vlastním tělem i přejemným teplem pokoje a na svého cititele se ani nepodívala.

Lewise vklíněného pod Solalovo tělo se opět začínaly zmocňovat mdloby. Nohy měl už docela zchromlé a ztratil cit i v pravé paži, již se opíral o zadní stěnu šatníku. Stále se bál pohnout. Věděl, že ten opičák je schopen všeho. Kdyby ho tu našel, neměl by asi na vybranou, jak naložit s ním i s tou dívkou.

Byl už tak malátný a rozlámaný, že by těžko hledal místo, které ho dosud nebolelo. Solalovo krvácející tělo, jež mu spočívalo v klíně, se zdálo každým okamžikem těžší a těžší. Jeho páteř sténala a v zátylku cítil bolest, jako by mu tam někdo vrázel rozžhavené pletací jehlice. Utrpení se stávalo nesnesitelným; začínal uvažovat o tom, že nejspíš zemře v té své žalostné skrýši dříve, než opičák dosouloží.

Ozvalo se zasténání a Lewis opět upřel zrak k posteli. Opičák šátral rukou mezi nohama dívky, která se pod dojmem toho laskání divoce zmítala.

„Ano, ano, ano,“ opakovala stále dokola, zatímco z milence stahoval onen poslední kousek prádla.

To už bylo na Lewise příliš. Pulzující závrať mu pronikla šedou kůrou mozkovou. Má tohle být smrt? Ta světélka v hlavě, to vytí v uších?

Zavřel oči a začernil tak obrázek milenců, ale vypnout ty zvuky nedokázal. Útočily na jeho mysl a jemu připadalo, že to trvá celou věčnost. Vzdechy, smích, výkřiky.

A nakonec... tma.

Když se Lewis probudil, připadal si jako na mučidlech; byl celý vykloubený, tělo měl deformované omezenými rozměry skrýše. Podíval se nad sebe. Otevřenými dveřmi šatníku na něj zíral lidoop a pokoušel se o jakýsi přátelský škleb. Byl nahý; prakticky celé tělo měl oholené. Ve žlábků rozložitého hrudníku se leskl malý zlatý křížek. Lewis ho poznal okamžitě. Koupil ten šperk Filipovi na Champs Elysées těsně předtím, než začala válka. A teď spočíval v houští oranžovo-červených chlupů. Zvíře zdvořile nabídl Lewisovi ruku a ten se jí automaticky chopil. Stisk drsné dlaně ho vytáhl zpod Solalova těla. Nedokázal stát rovně. Nohy měl jako z gumy, kolena a kotníky mu vypovídaly službu. Opičák ho podepřel. Lewis prudce natočil hlavu, aby se mohl podívat do šatníku, kde ležel Solal schoulený jako dítě v matčině lůně s tváří přitisklou ke stěně.

Zvíře zavřelo za mrtvolou dveře a pomohlo Lewisovi k umývadlu, aby se mohl vyzvracet.

„Filipe?“ Lewis si matně uvědomoval, že ta žena je dosud v místnosti. V posteli. Právě se probrala po noci lásky.

„Filipe, kdo to je?“ Zašmátrala po práscích, jež ležely na stolku vedle postele. Zvíře k ní beze spěchu přešlo a vyrazilo jí ze ruky.

„Ach... Filipe... Prosím. Chceš, abych šla i s tímhle? Půjdu, jestli to chceš. Jenom mi dej ty prášky.“

Ukázala na Lewise.

„Většinou se starejma chlapama nechodím.“

Lidoop na ni zavrčel. Výraz zrzčiny tváře se změnil, jakoby si poprvé matně uvědomila, s kým má tu čest. Ale ta myšlenka byla příliš komplikovaná pro její zdrogovanou mysl, a tak to nechala plavat.

„Prosím tě, Filipe...“ kňourala zrzka.

Opičák držel v ruce fotografii z krbové římsy, tmavým nehtem si ukazoval na Lewise a radostně se usmíval. Poznával ho, i když uplynulých čtyřicet let z něj odčerpalo spoustu života.

„Lewis,“ proneslo zvíře, shledalo, že se to slovo lehce vyslovuje. Stařec už neměl co zvracet, ani bolesti mu nezbývalo. Je konec století a člověk by měl být připraven na všechno. I na to, že ho jako přítele svého přítele přivítá oholená opice, jež se před ním zjeví jako přízrak. Lewis pochopil, že mu neublíží. Filip pravděpodobně vyprávěl opičákovi o jejich společném životě; vnukl mu stejnou lásku vůči Kateřině a Lewisovi, jakou chovalo oddané zvíře k němu samému.

„Lewis,“ opice ukázala na dívku (seděla teď s roztaženými nohama na posteli) nabízející se k jeho potěše.

Lewis zavrtěl hlavou.

Dovnitř a ven, dovnitř a ven, z části fikce, z části fakt.

Tak daleko to došlo, nahá opice mu nabízí ženu, lidskou samičku. To byla poslední, pomoz mu Bůh, ta úplně poslední kapitola fantastického příběhu, jenž začal jeho prastrýc. Od lásky k vraždě a zase zpátky k lásce. Láska opice k člověku. On to zavinil těmi svými sny o fiktivních hrdinech prosáklých absolutním rozumem. To on navedl Filipa na myšlenku realizovat příběh ztraceného mládí. On je vinen. Ne ten ubohý naparující se opičák, ztracený mezi džunglí a burzou; ani Filip toužící po věčné mladosti; a už vůbec ne chladná Kateřina, která po dnešní noci zůstane úplně sama. To on. Jeho zločin, jeho vina, jeho trest.

Získal opět trošku citu do nohou a tak se začal šourat ke dveřím.

„Vy tu nezůstanete?“ zeptala se zrzka.

„Tohleto...“ Lewis se nedokázal přimět, aby to zvíře pojmenoval.

„Myslíte Filipa?“

„Nejmenuje se Filip,“ zavrtěl hlavou Lewis. „Dokonce to ani není člověk.“

„No jak myslíte,“ odvětila dívka a pokrčila rameny.

Za zády mu pronášel lidoop jeho jméno. Tentokrát z jeho úst nevycházely žádné hrdelní zvuky, to opičí patro zachytilo Filipovu modulaci s nervy drásající přesností – lépe než ten nejcvičenější z papoušků. Byl to Filipův hlas, naprosto bez chybičky.

„Lewis,“ řekl lidoop.

Žádné prošení. Žádné škemrání. Jenom vyslovoval jeho jméno, z pouhé radosti, že to dokáže, rovný s rovným.

Kolemjdoucí, kteří viděli toho starce škrábat se na zábradlí mostu Carrousel, neudělali nic, aby se mu pokusili zabránit ve skoku. Napřímil se, chvílku balancoval, a potom se vrhl do vody, vzpínající se v ledové tříšti ker.

Jeden nebo dva lidé přešli na druhou stranu mostu, aby se podívali, zda ho strhl proud. Strhl. Vyplul nad hladinu, obličej modrobílý a prázdný jako obličej novorozence. Potom ho nějaký potměšilý vír chňapl za nohy a stáhl ke dnu. Temné vody se zavřely nad jeho hlavou a řeka se dál hnala svou cestou.

„Kdo to byl?“ zeptal se kdosi.

„Kdo ví?“

Byl čistý, bezoblačný den; poslední sníh této zimy už napadl a v poledne zase začne tát. Ptáci rozradostnění nenadálým sluncem poletovali nad Sacré Coeur. Paříž se začínala odstrojovat pro nadcházející jaro ze své panenské běli, jež byla příliš potřísněná, než aby se jí mohla hned tak brzy přiodít,

V pokročilém ránu si volným krokem vyšlapovali mladá rusovlasá žena a její rozložitý, ohyzdný společník ke schodišti Sacré Coeur. Slunce jim žehlo. Zvony vyzváněly.

Byl nový den.